

การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองปี่” สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44
จังหวัดกระบี่

นางสาวอุษณีย์ สงวนศรี

การศึกษาครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2562

**The Construction of a Reading Enhancement Book Entitled “Stories of
Krabi Province” for Prathom Suksa VI Students of Ban Klang
Mittraphap 44 School in Krabi Province**

Miss Usanee Sa-nguansri

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2019

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44
จังหวัดกระบี่

ชื่อและนามสกุล นางสาวอุษณีย์ สงวนศรี

แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน

สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อนุะมาน

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2563

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อนุะมาน)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณีย์ ยะหะกร)

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

Independent study title: The Construction of a Reading Enhancement Book Entitled “Stories of Krabi Province” for Prathom Suksa VI Students of Ban Klang Mittraphap 44 School in Krabi Province

Author: Miss Usanee Sa-nguansri; **ID:** 2602100030;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Independent study advisor: Dr. Apirak Anaman, Assistant Professor;

Academic year: 2019

Abstract

The purposes of this independent study were (1) to construct a reading enhancement book entitled “Stories of Krabi Province” for Prathom Suksa VI students of Ban Klang Mittraphap 44 School in Krabi province; and (2) to verify quality of reading enhancing book entitled “Stories of Krabi Province”.

The informants for this study consisted of a group of 3 experts and a group of 10 Prathom Suksa VI students in Krabi province. The instruments employed for this study comprised (1) a reading enhancement book entitled “Stories of Krabi Province”; (2) a reading enhancement book quality verification form for the experts, which was a 5-level rating scale; and (3) a questionnaire on student’s opinions, which also was a 5-level rating scale. Data were statistically analyzed using the mean.

Results of the study were as follows: (1) the reading enhancement book entitled “Stories of Krabi Province” for Prathom Suksa VI students was of quarto size and comprised ten stories, namely, Visit Krabi for Widening the Horizon of the Andaman Sea; Chad Festival of the Tenth Month; Floating Boat Tradition of Sea Gypsy People; Mrs. Benja: Legend of Triangle Love; Toei Pandanus Kingdom; Travel to Visit Wildlife Sanctuary of Khao No Ju Ji; Once upon a time in Koh Lanta Yai; “Forest Folk Musical Drama”: The Promise Given to Toh Adam; " Botanical Park that Can Speak": Learning Resources outside the Classroom; and " Silanta's Mission": An Angel in the Shape of Wing Shell; and (2) quality of the constructed reading enhancement book, as verified by experts, was at the highest appropriate level in all aspects, namely, book format and illustrations, language usage, the contents, and usefulness of the book, with the rating mean score of 4.78; also, quality of the constructed reading enhancement book, as verified by students, was at the highest appropriate level in all aspects, namely, book format and illustrations, language usage, the contents, and usefulness of the book, with the rating mean score of 4.94. It can be concluded that the constructed reading enhancement book has quality at the most appropriate level.

Keywords: Reading enhancing book, Prathom Suksa, Krabi province

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถ และการอนุเคราะห์ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อณะมาน ที่กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา และติดตามอย่างใกล้ชิดเสมอมา จนกระทั่งรายงานการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้เสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ พร้อมด้วยท่านรองศาสตราจารย์ ดร. สุวรรณิ ยะกร กรรมการสอบ ผู้ศึกษาค้นคว้าผู้ศึกษาซึ่งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณครูสุขสำราญ คงแก้ว คุณครูเกษียณอายุราชการ ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ คุณครูบุญเพ็ญ บ่อหนา ตำแหน่งครู วิทยฐานะเชี่ยวชาญ โรงเรียนอุตรกิจ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ และคุณครูอุไรวรรณ เพ็ชรรัตน์ ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านห้วยเสียด อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความอนุเคราะห์ในการอ่านงาน แก้ไข ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และขอขอบคุณนางสาวขวัญฤทัย ไกรนรา กัลยาณมิตรที่ช่วยวาดภาพประกอบจนทำให้นหนังสือส่งเสริมการอ่านเล่มนี้ออกมาสมบูรณ์แบบ

ขอกราบขอบพระคุณความอนุเคราะห์ข้อมูลจากบุคคลในท้องถิ่นจังหวัดกระบี่ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับท้องถิ่น บุคคล ตลอดจนผู้บริหาร คณะครูที่ให้กำลังใจเสมอมา และขอขอบคุณนักเรียน โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามความคิดเห็น

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณคุณแม่ละเอียด สงวนศรี ที่ได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งในด้านของกำลังใจ คำปรึกษา และด้านของทุนทรัพย์ จนงานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

อุษณีย์ สงวนศรี

กุมภาพันธ์ 2562

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ในการศึกษา	3
ขอบเขตการศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	4
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน	44
บทที่ 2 หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่	49
บทที่ 3 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	191
สรุปผลการศึกษา	191
อภิปรายผล	197
ข้อเสนอแนะ	201
บรรณานุกรม	203
ภาคผนวก	207
ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ	208
ข รายชื่อนักเรียนที่ร่วมประเมินหนังสือ	211
ค แบบประเมินคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ	213
ง ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ	217

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
จ แบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับนักเรียน.....	223
ฉ ผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยนักเรียน.....	227
ประวัติผู้ศึกษา.....	232

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนประชากรแยกเพศ รายอำเภอ	31
ตารางที่ 1.2 แสดงจำนวนสถานศึกษาในจังหวัดกระบี่ (ทุกสังกัดในจังหวัด)	34
ตารางที่ 1.3 แสดงจำนวนวัด ที่พักสงฆ์ โบสถ์ มัสยิด ศูนย์อบรมจริยธรรมฯ และศูนย์พระพุทธศาสนา	36

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาวะการณ์สังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงและเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การดำเนินชีวิตในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาการและเทคโนโลยีต่างๆ มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วส่งผลให้เกิดนวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย รวมทั้งในแวดวงการศึกษาด้วย

เมื่อวิทยาการและเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญ ย่อมส่งผลให้การอ่านจากสื่อต่าง ๆ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน กล่าวคือ การอ่านเป็นทักษะที่เปรียบเสมือนเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ พัฒนาความคิด สติปัญญา จิตใจ นอกจากนี้การอ่านยังเปรียบเสมือนเครื่องมือขยายโลกทัศน์ และทัศนคติได้อย่างกว้างขวาง สามารถสร้างความเข้าใจในเรื่องราว ข่าวสารต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ สามารถนำสาระประโยชน์ที่ได้จากการอ่านมาประยุกต์และปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังที่ จีวีวรรณ อุหาภินนท (2542, น.11) ได้กล่าวถึงความสำคัญการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโต และจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสารต่างๆ ทั่วโลก ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และมีความอยากรู้อยากเห็น การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่างๆ ก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการอ่านจะมีความสำคัญ แต่จากประสบการณ์การสอนในฐานะของครูผู้สอนภาษาไทยนั้น ปัญหาที่มักจะประสบพบเจอ คือ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะมีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของวรพันธ์ โลกิตสถาพร นายกสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย ที่เปิดเผยว่า เด็กและเยาวชนใช้เวลาอ่านหนังสือเฉลี่ยวันละ 39 นาที เดิมเคยใช้เวลาอ่านเฉลี่ยวันละ 50 นาที ส่วนจำนวนคนที่ใช้เวลาว่างอ่านหนังสือยังลดลงประมาณ 3 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ผู้ใหญ่กลับมีสถิติการใช้เวลาอ่านหนังสือเพิ่มมากขึ้น สาเหตุที่เด็กไทยใช้เวลา

ว่างอ่านหนังสือน้อยลงเกิดจากการทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เบียดบังเวลาอ่านหนังสือในแต่ละวันเด็กไทยใช้เวลาดูโทรทัศน์วันละ 3-6 ชั่วโมง เล่นเกมวันละ 1-2 ชั่วโมง และพูดคุยโทรศัพท์ แขนงผ่านทางมือถือวันละ 2-4 ชั่วโมง ซึ่งการใช้โทรศัพท์ที่เป็นภัยคุกคามการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ในด้านการอ่านหนังสือและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

จากสภาพปัญหาดังกล่าว เราไม่ควรปล่อยปละละเลย เราควรวางวิธีการส่งเสริมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านมากขึ้น โดยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ เล่นเกม คุยโทรศัพท์ให้น้อยลง และหันมาอ่านหนังสือให้มากขึ้น ซึ่งวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่าน และส่งเสริมนิสัยรักการอ่านของนักเรียนได้นั้นก็คือ การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน กระทรวงศึกษาธิการ (2545, น.1) กล่าวว่า หนังสือส่งเสริมการอ่าน คือ หนังสือที่ส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย และนิสัยรักการอ่านยิ่งขึ้น หนังสือส่งเสริมการอ่านจะมีเนื้อหาส่งเสริมความสงบเรียบร้อยและมีศีลธรรมอันดีงาม ให้ความรู้ มีคติอันเป็นประโยชน์ตามวัยของผู้เรียน ทั้งนี้อาจเรียบเรียงเรื่องขึ้นเป็นเรื่องสนุก หรือสารคดีเร้าความรู้ เร้าความสนใจให้อยากอ่านยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของจินตนา ไบกาชูยี (2542, น.132) ที่ว่า หนังสือส่งเสริมการอ่าน เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์เน้นความสนุกสนาน บันเทิงใจ หรืออ่านเพื่ออรรถรสทางภาษาในการส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทักษะในการอ่านและนิสัยรักการอ่าน แนวทางการเขียนมุ่งไปให้เกิดความสนุก ความบันเทิงใจ เกิดความอยากอ่านเป็นนิสัย อาจเป็นสารคดี นวนิยาย นิทาน ฯลฯ ที่มีลักษณะไม่จำกัดต่อวัฒนธรรม ประเพณีและศีลธรรมอันดีงาม ให้ความรู้ มีคติ และให้สารประโยชน์

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงได้สร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองปี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้น โดยการนำเรื่องราวในท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการเป็นสื่อเพื่อพัฒนา และส่งเสริมทักษะในการอ่าน เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจ และใช้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ปลูกฝังให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน มีคุณธรรม และจริยธรรม ตลอดจนสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่น และบรรพชนของตน โดยรวบรวมข้อมูลของท้องถิ่นในรูปแบบของสารระบันเทิง กล่าวคือ ให้สาระทั้งด้านความรู้ และความสนุกสนานในรูปแบบของร้อยแก้ว จำนวน 10 เรื่อง ประกอบด้วย เรื่องที่ยงวาน กระบี่เบิกฟ้าอันดามัน เรื่องจากเดือนสิบ เรื่องลอยเรือชาวเล เรื่องนางเบญจา ดำนานรักสามเส้าของเราสามคน เรื่องอาณาจักรเตยปาหนัน เรื่องท้องเที่ยวทัศนาศาเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ เรื่องกาลครั้งหนึ่ง ณ เกาะลันตาใหญ่ เรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อไต่ระอะดัม เรื่อง “สวนพฤกษชาติ” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน และเรื่อง “ภารกิจของสิลินดา” เทวดาในร่างหอยชักตีน โดยสร้างเป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน และนำไปตรวจสอบคุณภาพของหนังสือ ส่งเสริมการอ่าน

“ณ เมืองบี่” ที่จัดทำขึ้นมีขนาด 18.5×26 เซนติเมตรจำนวน 10 เรื่อง ประกอบด้วย เรื่องที่ยาวาน กระบี่เบิกฟ้าอันดามัน เรื่องจากเดือนสิบ เรื่องลอยเรือชาวเล เรื่องนางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน เรื่องอาณาจักรเตยป่าหนั่น เรื่องท่องเที่ยวทศนา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้ เรื่องกาลครั้งหนึ่ง ณ เกาะลันตาใหญ่ เรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะดัม เรื่อง “สวนพฤกษาศาสตร์” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน และเรื่อง “ภารกิจของสิลันตา” เทวดาในร่างหอยชักตีน

4.2 เมืองบี่ หมายถึง จังหวัดกระบี่

4.3 คุณภาพของหนังสือ หมายถึง คุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทยและด้านการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านจำนวน 3 ท่าน ประเมินโดยใช้แบบประเมินคุณภาพหนังสือ และแบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ จำนวน 10 คน

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ได้หนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่

5.2 นักเรียนได้พัฒนาทักษะทางการอ่าน และได้รับการส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน

5.3 เป็นแนวทางในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับครูผู้สอน ผู้ที่สนใจ และบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน

6. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

6.1.1 ความหมายของการอ่าน

การุณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2550, น.27) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การเข้าใจหนังสือด้วยการสังเกต พิจารณาและถ่ายทอดความรู้ความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน การตีความจากการอ่านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ก็มีความจำเป็นสำหรับมนุษย์เป็นอย่างมาก

มาก เพราะการอ่านจะทำให้เราได้รับความรู้ข่าวสาร ทำให้เรามีความคิดที่กว้างขวางขึ้น และยังก่อให้เกิดความเพลิดเพลินใจด้วย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ. ศ 2542 (2546, น.1364) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นคำกริยา หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ ดีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง

วรรณิ โสภประยูร (2553, น.128) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ รู้เข้าใจความหมายของคำ และสัญลักษณ์ในรูปความคิด ความรู้ของผู้เขียนกับผู้อ่าน ให้เข้าใจตรงกัน ผู้อ่านนำเอาความหมายนั้นไปใช้ประโยชน์

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2552, น.44) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การรับและการถ่ายทอดโดยใช้ตัวอักษร สัญลักษณ์ เป็นสื่อความคิด เจตนา หรือ การทำความเข้าใจกับผู้ถ่ายทอดต้องการสื่อความหมายนั้นเพื่อให้ความรู้ ความบันเทิง การพักผ่อน และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งก่อให้เกิดความรู้ ความคิด แล้วถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่

สำลี รักสุทธี (2553, น.1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การตีความ แปลความจากตัวอักษรที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ออกมาเป็นข้อมูลความรู้สู่การรับรู้ การเข้าใจของผู้อ่าน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้ และทำความเข้าใจเรื่องราวของสารที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการอ่านนี้จะมีทั้งการอ่านออกเสียง และการอ่านไม่ออกเสียง หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการอ่านในใจนั่นเอง ทั้งนี้การอ่านจะมีประสิทธิภาพมากเพียงใดขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

6.1.2 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านหนังสือของแต่ละคนนั้นย่อมมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันมีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น.9) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ ได้แก่ การอ่านจากหนังสือตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่างๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ควรอ่านอย่างหลากหลาย เพราะความรู้ในวิชาหนึ่ง อาจนำไปช่วยเสริมในอีกวิชาหนึ่งได้

2. อ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทสารคดี ท่องเที่ยว นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน บทประพันธ์ บทเพลง แม้จะเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิง แต่ผู้อ่านจะได้ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องด้วย

3. อ่านเพื่อทราบข่าวสารความคิด ได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทบทความ บทวิจารณ์ ข่าว รายงานการประชุม ถ้าจะให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต้องเลือกอ่านให้หลากหลาย ไม่เจาะจงอ่านเฉพาะสื่อที่นำเสนอตรงกับความคิดของตน เพราะจะทำให้ได้มุมมองที่กว้างขึ้น ช่วยให้มีเหตุผลอื่นๆ มาประกอบการวิจารณ์ วิเคราะห์ได้หลายมุมมองมากขึ้น

4. อ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางแต่ละครั้ง ได้แก่ การอ่านที่ไม่ได้เจาะจง แต่เป็นการอ่านในเรื่องที่ตนสนใจ หรืออยากรู้ เช่น การอ่านประกาศต่างๆ การอ่านโฆษณา แผ่นพับ ประชาสัมพันธ์ สลากยา ข่าวสังคม ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา การอ่านประเภทนี้มักใช้เวลาไม่นาน ส่วนใหญ่เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ความรู้และนำไปใช้ หรือนำไปเป็นหัวข้อสนทนา เชื่อมโยง การอ่าน ผู้การวิเคราะห์ และคิดวิเคราะห์ บางครั้งก็อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

จินตนา ไบกาชุยี่ (2542, น.20 – 24) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ และทรนสนะที่กว้างขวาง ครูควรจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้อ่านและศึกษาค้นคว้ามากขึ้น การที่จะรับฟังอาจารย์สอน แต่ในชั้นเรียนหรือเฉพาะหนังสือเรียนนั้นย่อมขาด โอกาสที่จะเพิ่มพูนความรู้ที่มีอยู่มากมาย เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสาร วารสารต่างๆ อันจะก่อให้เกิดทรนสนะที่กว้างขวางและกลุ่ม ลึกต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก

2. การอ่านเพื่อพัฒนาอาชีพของตนเอง ในการปฏิบัติงานนั้นวิชาความรู้ที่ เรียนมาจะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้บางส่วนเท่านั้น ความรู้ นอกเหนือจากนี้จำเป็นต้องศึกษา และค้นคว้าอ่านเพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์ต่างๆ เพื่อให้ทันกับวิทยาการที่รุดหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง

3. การอ่านเพื่อพัฒนาสมองและสติปัญญา การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหา ประเทืองสติปัญญา ช่วยทำให้สมองต้องคิด สมองจึงมีการพัฒนาในด้านสติปัญญาอยู่ตลอดเวลา การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสร้างสรรค์ทำให้คนฉลาด ไม่ตกเป็นเครื่องมือหรือเหยื่อของคนได้ง่าย

4. การอ่านเพื่อความบันเทิงหรือการพักผ่อน หนังสือประเภทบันเทิงคดีมี เนื้อหาและจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้พักผ่อน เกิดความเพลิดเพลินและรู้สึกบันเทิงรมย์ในจิตใจ

วรรณิ โสภประยูร (2553, น.134 - 135) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เป็นการอ่านตำรา บทความ สารคดี
2. เพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านนวนิยาย การ์ตูน วรรณคดี
3. เพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เป็นการอ่านประเภทชวนหัวต่าง ๆ
4. เพื่อหารายละเอียดของเรื่องเป็นการอ่านสารคดี ประวัติศาสตร์
5. เพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ข้อมูล เป็นการอ่านข่าวต่างๆ
6. เพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง ส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง เช่น

การอ่านโฆษณาต่างๆ

7. เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น การอ่านบทความในวารสาร
8. เพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง คำแนะนำ คู่มือการใช้เครื่องไปไฟฟ้า
9. เพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง เช่น การ

อ่านบทละคร

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2552, น.36) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้

ดังนี้

1. การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ การอ่านควรอ่านอย่างหลากหลาย เช่น หนังสือประเภทต่าง ๆ ตำราวิชาการ สารคดี งานวิจัย หรืออ่านผ่านอิเล็กทรอนิกส์
2. เพื่อแสวงหาความบันเทิง พักผ่อนหย่อนใจ เช่น สารคดีท่องเที่ยว นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน บทประพันธ์ บทเพลง จะได้รับความรู้ที่ได้สอดแทรกอยู่ในเรื่อง
3. เพื่อแสวงหาข่าวสารความคิดอ่านได้จากบทความ บทความวิจารณ์ รายงาน และไม่ควรเจาะจงอ่านเฉพาะสื่อที่นำเสนอตรงกับความคิดของตน การอ่านในมุมมองที่กว้างจะทำให้มีเหตุผลอื่นๆ มาประกอบการวิจารณ์วิเคราะห์ได้ดีขึ้น
4. เพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางแต่ละครั้ง เช่น การอ่านที่ไม่ได้เฉพาะเจาะจง แต่เป็นการอ่านเป็นครั้งเป็นคราวในเรื่องที่ตนอยากรู้ การอ่านประกาศต่างๆ การอ่านโฆษณา แผ่นพับ ประชาสัมพันธ์ สลากยา ข่าวสังคม ข่าวบันเทิง อ่านเพื่อความรู้ และนำไปใช้เชื่อมโยงไปสู่การอ่านเชิงวิเคราะห์ และคิดวิเคราะห์
5. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
6. การอ่านเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพ

โสภณ สาทรรสัมฤทธิ์ผล (2554, น.42) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้เป็นการอ่านที่สำคัญ และจำเป็นต่อวัยศึกษาเล่าเรียน อาจเป็นการอ่านเพื่อหาความรู้ทั่วไปหรือหาความรู้เฉพาะด้านก็ได้
2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านที่มุ่งผ่อนคลายอารมณ์ความตึงเครียดที่อาจเกิดขึ้นได้จากสภาพแวดล้อมของสังคมยุคปัจจุบันที่มากด้วยความเร่งรีบและการแข่งขัน
3. อ่านเพื่อฆ่าเวลา เป็นการอ่านที่ไม่คาดหวังเรื่องความรู้หรือเนื้อหาสาระมากนัก เพราะมักจะอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านระหว่างรอรถหรือผู้ที่นัดหมายอ่านระหว่างเดินทางอันยาวนาน เป็นต้น
4. อ่านเพื่อหาคำตอบ เป็นการอ่านเพื่อหาคำตอบสั้นๆ หรือสาระสำคัญๆ เท่านั้น เช่น อ่านพจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ การอ่านจากเว็บไซต์ต่างๆ เป็นต้น

จากจุดมุ่งหมายของการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า การอ่านมีจุดประสงค์ด้วยกันหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ การอ่านเพื่อพัฒนาสมองและสติปัญญา การอ่านเพื่อความบันเทิงและความเพลิดเพลิน เป็นต้น

6.1.3 ความสำคัญของการอ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น.37) ได้ให้ความสำคัญของการอ่านสรุปได้คือ การอ่านเป็นทักษะสำคัญทักษะหนึ่งใน 5 ทักษะที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนและต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการสื่อสาร มีทั้งการอ่านออกเสียงเป็นคำ ประโยค บทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่าง ๆ อ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์สิ่งที่อ่านทำให้เกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

จินตนา ไบกาซูยี (2547, น.20) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติไม่ใช่พรสวรรค์ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด แต่เป็นพรแสวงที่เกิดจากการสั่งสมและการฝึกฝนจนเป็นทักษะ

ดารณี ศักดิ์ศิริผล และคณะ (2551, น.1) ได้กล่าวถึงความสำคัญการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็นทักษะสำคัญยิ่งของการสื่อสารเพื่อการสร้างความเข้าใจการแสวงหาข้อมูล
2. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

3. การอ่านเป็นการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้อย่างยั่งยืน

4. การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กับการฟัง การดู การพูด และการเขียนอย่างเป็นขั้นตอนและต่อเนื่องตามพัฒนาการและความพร้อมของนักเรียนรายบุคคล

วรรณิ โสมประยูร (2553, น.128 - 129) ได้กล่าวถึงความสำคัญการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนในทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟังการพูด และการเขียน ทั้งในด้านการกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูด ปราศรัย การบรรยาย หรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนในมาก เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์นิตยสารวารสาร นวนิยายการ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปะจารึกประวัติศาสตร์เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้ผู้นุชนรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

จากความสำคัญของการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า การอ่านเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ และเป็นเครื่องมือในการยกระดับความคิดของมนุษย์ให้เกิดปัญญา และความคิดสร้างสรรค์

6.1.4 ประเภทของการอ่าน

วรรณิ โสสมประยูร (2553, น.127) ได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง แบ่งได้ 3 แบบ ได้แก่
 - 1.1 การอ่านร้อยแก้ว
 - 1.2 การอ่านร้อยกรอง
 - 1.3 การอ่านทำนองเสนาะ
2. การอ่านในใจ แบ่งได้ 7 แบบ ได้แก่
 - 2.1 การอ่านแบบค้นคว้าหาความรู้
 - 2.2 การอ่านแบบจับใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน
 - 2.3 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกชั้นตอน
 - 2.4 การอ่านเพื่อหารายละเอียดทุกคำเพื่อการปฏิบัติ
 - 2.5 การอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อหาเหตุผล
 - 2.6 การอ่านแบบไตร่ตรองโดยใช้วิจารณ์ญาณเพื่อหาข้อเท็จจริง ข้อดี

ข้อเสียสำหรับเลือกแนวทางปฏิบัติ

- 2.7 การอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อสังเกตและจดจำ

สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2550, น.6 – 7) ได้กล่าวถึง

ประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง

1. การอ่านในใจ

การอ่านในใจ คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจ และนำความคิดความเข้าใจที่ได้นั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ประเภทของการอ่านดังต่อไปนี้คือ

1.1 การอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความเป็นพื้นฐานของการอ่านในใจที่มุ่งคุณค่าทางสติปัญญา แบ่งการอ่านชนิดนี้ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.1 การอ่านจับใจความส่วนรวม เป็นการอ่านเพื่อเข้าใจเนื้อหาส่วนรวม เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการอ่านอย่างรวดเร็ว

1.1.2 การอ่านจับใจความสำคัญ ใจความสำคัญคือใจความหลักของเรื่องเป็นการอ่านที่ละเอียดมากขึ้น เพื่อจับใจความสำคัญของงานเขียนแต่ละย่อหน้า

1.2 การอ่านตีความ คือ การอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้สติปัญญาตีความหมายของคำและข้อความทั้งหมด โดยพิจารณาถึงความหมายโดยนัย หรือความหมายแฝงที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมาย ซึ่งทั้งนี้ผู้อ่านจะสามารถตีความหมายของคำจำนวนใดถูกต้องหรือไม่นั้นจำเป็นต้องอาศัยเนื้อความแวดล้อมของข้อความนั้นๆ บางครั้งต้องอาศัยความรู้หรือประสบการณ์ปัจจุบันเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ

1.3 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การอ่านชนิดนี้เป็นการอ่านที่ค่อนข้างยาก เพราะต้องใช้การหาเหตุผลมาใช้ในการวิจารณ์

1.4 การอ่านวิเคราะห์ การอ่านชนิดนี้เป็นการอ่านเพื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วน เป็นการแยกแยะทำความเข้าใจองค์ประกอบหรือโครงสร้างของหนังสือแต่ละประเภท

1.5 การอ่านเพื่อประเมินคุณค่า การอ่านวิธีนี้ หมายถึงการที่ผู้อ่านใช้อารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวในการประเมินค่างานเขียน ซึ่งอาจจะมีเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวเข้าร่วมด้วย การประเมินคุณค่าที่ดีต้องปราศจากอารมณ์และในการประเมินคุณค่านั้นต้องประเมินตามลักษณะของหนังสือด้วย

2. อ่านทำนองเสนาะ

การอ่านทำนองเสนาะเป็นการอ่านออกเสียงบทร้อยกรองหรือวรรณคดีไทยให้ไพเราะน่าฟัง มุ่งให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้ง เกิดอารมณ์ จินตนาการคล้อยตามบทร้อยกรองนั้น ๆ ด้วย

จากประเภทของการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ การอ่านออกเสียง เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียงออกทางช่องปาก ถ่ายทอดทอดให้ผู้ฟังเข้าใจโดยการเปล่งเสียง ส่วนการอ่านในใจเป็นเพียงการกวาดสายตาแต่ไม่ออกเสียง ไม่ใช่อวัยวะในการออกเสียงเคลื่อนไหวเลย

6.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือส่งเสริมการอ่าน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือส่งเสริมการอ่าน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

6.2.1 ความหมายของหนังสือส่งเสริมการอ่าน

จินตนา ไบกาชุย (2542, น.27) ได้ให้ความหมายของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ว่า หนังสือส่งเสริมส่งเสริมการอ่านเป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เน้นไปในทางส่งเสริมการอ่าน เกิดทักษะในการอ่านและนิสัยรักการอ่านมากยิ่งขึ้น อาจเป็นหนังสือสารคดี

นวนิยาย นิทาน ฯลฯ ที่มีลักษณะไม่ขัดต่อวัฒนธรรม ประเพณี และศีลธรรมอันดีงาม ให้ความรู้ มีคติ และมีสารประโยชน์

ถวัลย์ มาศจรัส และสุรางค์ เช้าเจริญ (2555, น.3) ได้ให้ความหมายของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ว่า หนังสือส่งเสริมส่งเสริมการอ่าน หมายถึง หนังสือที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เน้นในการส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทักษะในการอ่าน และมีนิสัยรักการอ่านมากยิ่งขึ้น หนังสือดังกล่าวอาจจะเป็นหนังสือ สารคดี นวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น ฯลฯ หรืออื่นๆ ที่มีลักษณะไม่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีและศีลธรรมอันดีงาม เป็นหนังสือที่ให้ความรู้ มีคติและสารประโยชน์

รังสิมันต์ นิมิตรักษ์ (2550, น.8) ได้ให้ความหมายของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ว่า หนังสือส่งเสริมส่งเสริมการอ่านเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นมาเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านนั่นเอง รูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่านอาจเป็นนิทาน นวนิยาย สารคดี เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชนก็ได้ ทั้งนี้ต้องมีคติแง่คิดจากเรื่อง รูปเล่มต้องสวยงาม มีภาพประกอบ จะเขียนในรูปของร้อยแก้วหรือร้อยกรองก็ได้แต่เนื้อหาต้องไม่ขัดต่อประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551, น.136) ให้ความหมายของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ว่า หนังสือส่งเสริมการอ่าน คือ หนังสือที่จัดทำขึ้นโดยเน้นส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทักษะในการอ่าน มีนิสัยรักการอ่านมากยิ่งขึ้น อาจเป็นหนังสือสารคดีนวนิยาย นิทาน เป็นต้น มีลักษณะที่ไม่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีและศีลธรรมอันดีงาม ให้ความรู้มีคติมีสารประโยชน์

จากความหมายของหนังสือส่งเสริมการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า หนังสือส่งเสริมการอ่าน หมายถึง หนังสือที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และสร้างเสริมลักษณะนิสัยให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน รูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่านมีหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของนิทาน นวนิยาย สารคดี เรื่องสั้น เป็นต้น ซึ่งหนังสือส่งเสริมการอ่านส่วนใหญ่จะสอดแทรกเนื้อหาที่แฝงไปด้วยแง่คิด คุณธรรมจริยธรรม ให้ความรู้ มีคติ และมีสารประโยชน์อยู่ในนั้น หนังสือส่งเสริมการอ่านต้องมีลักษณะที่ไม่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณี และศีลธรรมอันดีงาม

6.2.2 ความสำคัญของหนังสือส่งเสริมการอ่าน

จินตนา ไบกาชุย (2542, น.27 – 28) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้เด็กได้รับความบันเทิง สนุกสนานเพลิดเพลิน สนองความต้องการของวัยเด็ก
2. ช่วยสร้างความคิดคำนึงและความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก

3. ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กให้เจริญตามวัย
 4. ช่วยปลูกฝังคุณธรรม เจตคติ และแบบอย่างอันพึงปรารถนาให้เกิดแก่
 เด็ก

5. ช่วยให้เด็กรู้จักหนังสือ อ่านหนังสือเป็น อ่านหนังสือเก่ง เกิดนิสัย
 รักการอ่าน และนิสัยรักการอ่านดำรงอยู่ตลอดไป ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่เด็กในอนาคต ในแง่ที่รู้จัก
 ใช้การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้

6. ช่วยทดแทนความรู้สึกที่เด็กขาดหายไป

7. ช่วยให้เด็กอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสาระเหมาะสมกับวัย

6.2.3 วัตถุประสงค์ในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน

กุศยา แสงเดช (2545, น.5 - 6) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสร้างหนังสือ
 ส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ของนักเรียน
2. เพื่อใช้ประกอบการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
3. เพื่อเสริมทักษะการอ่านและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน
4. เพื่อสนองความต้องการและความสนใจของเด็กหลายๆ ด้าน

จินตนา ไบกาชุย (2542, น.1) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสร้างหนังสือ
 ส่งเสริมการอ่านไว้ว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านที่จัดทำขึ้นสำหรับเด็กมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เด็ก
 ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน สนองความต้องการของเด็ก ช่วยกระตุ้นให้คิด เกิดความ
 สร้างสรรค์ ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กให้เจริญงอกงาม ยิ่งอ่านยิ่งแตกฉานในด้านภาษา
 ช่วยปลูกฝังคุณธรรม เจตคติและแบบอย่างที่พึงปรารถนา ช่วยให้เด็กรู้จักเลือกหนังสือ อ่านหนังสือ
 เป็นอ่านหนังสือเก่ง และเกิดนิสัยรักการอ่าน ใช้การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ เป็นเพื่อนเด็ก
 และช่วยให้เด็กได้อ่านหนังสือที่เหมาะสมกับวัย

จากวัตถุประสงค์ในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า
 การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านมีวัตถุประสงค์ในการสร้างขึ้นเพื่อปลูกฝังการอ่านและส่งเสริมให้
 เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เพื่อส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม และเพื่อ
 กระตุ้นพลังความคิดสร้างสรรค์ให้กับเด็ก

6.2.4 ลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่าน

กุศยา แสงเดช (2545, น.10) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริม
 การอ่านไว้ดังนี้

1. ภาพประกอบหนังสือ หนังสือจะต้องมีภาพประกอบเนื้อหา โดยเฉพาะถ้าเป็นหนังสือสำหรับเด็กเล็ก จะมีภาพทุกหน้า สีและขนาดภาพต้องเหมาะสมกับวัยและจิตวิทยา

2. การเขียนตัวอักษร ลักษณะของตัวอักษร ต้องเป็นไปตามรูปแบบที่ถูกต้อง และอ่านง่าย ขนาดและสีเหมาะสมกับวัยของเด็ก

3. ความยาวของเรื่องที่นิยมนิพนธ์โดยทั่วไป คือ 16 – 24 หน้า และในแต่ละหน้าไม่ควรมียาวมากเกินไป เพราะความสนใจของเด็กจะมีในระยะสั้น ๆ ถ้ายาวเกินไปเด็กจะเบื่อ
จินตนา ไบกาชุกี (2542, น.25) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. ไม่สอนโดยตรง อย่าให้เด็กเข้าใจว่ากำลังถูกสอน
2. จุดประสงค์ของเรื่องชัดเจน ต้องการให้เด็กรู้อะไรต้องให้ชัดเจน
3. คุณค่าของเรื่องต้องมีแก่น ความคิดรวบยอดที่ดี
4. เนื้อเรื่องที่เด็กอ่าน ให้คิดสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน
5. รสของเนื้อหาอาจรัก ขม เปรี้ยว หวาน ชื่นบาน ตามรสนิยมความชอบของเด็ก

6. ตัวละครต้องมีการเคลื่อนไหว อุปนิสัยใจคอดี
7. การตั้งชื่อเรื่องให้สะดุดตา สะดุดใจ สร้างความสนใจ สะเทือนใจ
8. การสร้างฉาก ต้องเป็นฉากสมจริง เป็นไปได้ กลมกลืนกับเรื่องยุคสมัย
9. ยุคสมัยหรือกาลเวลาที่เกิดขึ้น ต้องให้สอดคล้องกับฉาก ตัวละคร
10. กลวิธีการเขียนเพื่อเสนอเนื้อหา อาจเขียนบรรยายได้หลายรูปแบบ

แล้วแต่ผู้เขียนแต่ละคน

11. การเขียนเรื่องความรู้ ควรให้ข้อเท็จจริง ข้อมูลจริงแต่ควรเขียนให้

สนุกสนาน

12. มีโครงเรื่องที่ดี ไม่ซับซ้อน มีตัวละครน้อย เคนเรื่องต่อเนื่องเคลื่อนไหว

ชัดเจน

ฉวีวรรณ คูหาภินนทร์ (2527, น.49 - 50) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. เนื้อหาตรงกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย ซึ่งเนื้อหาหนังสือตรงกับ
ความสนใจของเด็ก

2. เนื้อหาสาระให้ข่าวสารแก่เด็ก พร้อมทั้งการอธิบายที่ช่วยให้ความรู้ช่วยพัฒนาสติ และค่านิยม ส่งเสริมความเข้าใจตนเอง ผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม ขยายการเรียนรู้ สร้างความสำนึกและตื่นตัวอยู่เสมอ

3. ลักษณะของเรื่องและวิธีการเขียน ต้องเดินเรื่องจับใจ ทันท่วงที เนื้อเรื่องไม่สับสนวุ่นวาย แสดงความสามารถของตัวเองในเรื่อง

4. ขนาดรูปเล่ม ต้องกะทัดรัด เหมาะสมกับการจับถือของเด็กแต่ละวัย

5. ตัวอักษรตัวโตชัดเจนเหมาะสมกับสายตาของเด็ก

6. ภาพ มีความสดใสชัดเจน ดึงดูดความสนใจ มีความเคลื่อนไหวตลอดเวลา

7. การวางรูปหน้า การจัดความ การเว้นช่องว่างของด้านข้างทั้ง 2 ข้างและด้านบน ด้านล่างของหนังสืออย่างเหมาะสม

8. ปกสีสวย ตรงต่อความเป็นจริง ดึงดูดความสนใจของเด็ก

9. ตัวละครอยู่ในวัยเดียวกัน หรือวัยใกล้เคียงกับเด็ก

ณรงค์ ทองปาน (2526, น.61) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. คุณภาพด้านการพิมพ์ ต้องพิมพ์ตัวอักษร ภาพประกอบให้ชัดเจนมีสีสันงดงาม ดึงดูดความสนใจตั้งแต่หน้าปกไปจนจบเล่ม

2. คุณภาพด้านการจัดหน้าและรูปเล่ม ต้องจัดให้เป็นไปตามหลักจิตวิทยาสำหรับเด็ก หนังสือดูโปร่งตา ไม่ห่างหรือแน่นจนเกินไป การใช้ตัวอักษรและขนาดต้องระมัดระวังและเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องและวัยของเด็ก

3. คุณภาพทางศิลปะ ภาพเขียนหรือภาพประกอบ ควรจะเขียนโดยให้อารมณ์แก่ผู้อ่านจริงๆ ภาพเขียนต้องเขียนอย่างประณีต การใช้สีสันทึบกันเกินไปในหนังสือสำหรับเด็ก บางครั้งจะต้องดูความเข้มข้น หรือดูสีสันสดใสไปจากข้อเท็จจริงบ้าง

4. คุณภาพในการเขียนเรื่องต้องผูกเรื่องได้สนุกสนาน ใช้ถ้อยคำที่สละสลวย เด็กอ่านแล้วเข้าใจทุกหัวข้อ สามารถบรรยายอารมณ์ของเด็กๆ ได้ดี

ถวัลย์ มาศจรัส (2537, น.70) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. เนื้อหาไม่มากจนเกินไป

2. เหมาะสมกับวัย และความสนใจ

3. เนื้อหาเรื่องราวไม่ยุ่งยากซับซ้อนดำเนินเรื่องด้วยบทบาทของตัวละคร

4. รูปเล่ม ขนาดของหนังสือ และตัวอักษรของหนังสือต้องมีความเหมาะสมกับประเภท เนื้อหา และวัยของผู้อ่าน เช่น ระดับมัธยมชอบภาพหลากสี และชอบสีธรรมชาติ สำหรับรูปเล่มที่นิยมจัดพิมพ์ทั่วไปมีดังนี้

4.1 ขนาด 8 หน้ายก หมายถึงหนังสือที่มีขนาด 18.5×26 เซนติเมตร

4.2 ขนาด 8 หน้ายกพิเศษ หมายถึงหนังสือที่มีขนาด 21×29.7

เซนติเมตร

4.3 ขนาด 16 หน้ายก หมายถึงหนังสือที่มีขนาด 13×18.5 เซนติเมตร

4.4 ขนาด 16 หน้ายกพิเศษ หมายถึงหนังสือที่มีขนาด 14.5×21

เซนติเมตร

สำหรับหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มี

ภาพประกอบ นิยมพิมพ์ 8 หน้ายก

สถาบันพัฒนาความก้าวหน้า (2550, น.82) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. มุ่งองค์ประกอบที่สำคัญครบถ้วน ได้แก่ ปก คำนำ คำชี้แจง สารบัญ เนื้อเรื่องและกิจกรรม เป็นต้น

1.1 ปก ควรเป็นสีสวยสด อาบพลาสติก หรืออาบมัน เด็กชอบกระดาษหนามากกว่ากระดาษบาง เล่มใหญ่ความหนาของหนังสือประมาณ 10 - 15 หน้า สำหรับเด็กเล็ก ประมาณ 16 - 24 หน้าสำหรับเด็กโตแต่ถ้าเป็นระดับมัธยมศึกษาสามารถมีความหนาได้ตามความเหมาะสมของเนื้อเรื่องที่จะนำเสนอ

1.2 คำนำ ไม่ควรเขียนมากจนเกินไป นิยมเขียนประมาณหนึ่งหน้ากระดาษดูเหมาะสมมากกว่า

1.3 คำชี้แจง เอกสารประกอบการเรียนจัดทำขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนรู้แนวปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างถูกต้อง

1.4 สารบัญ เพื่อบอกเลขหน้าของหนังสือ

1.5 เนื้อเรื่อง มีความสำคัญมาก

1.6 กิจกรรม ในเอกสารประกอบการเรียนสำหรับเด็กมีความสำคัญมากเช่นกัน

2. โครงสร้างของเอกสารประกอบการเรียน ผู้สอนควรให้ความสำคัญตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่องจุดเริ่มต้นของเรื่อง สารสำคัญของเรื่อง (แก่นของเรื่อง) ตลอดทั้งจุดจบ

2.1 การตั้งชื่อเรื่องควรคำนึงถึงความเข้าใจให้ยากอ่านเรื่องราวในเล่ม มีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย สั้นกะทัดรัด มีความเหมาะสมกับยุคสมัย รู้จักเลือกคำที่อยู่ในความสนใจของเด็ก เช่น

- ตั้งชื่อตามตัวเอกของเรื่อง
- ตั้งชื่อตามจำนวนตัวละคร
- ตั้งชื่อตามเนื้อเรื่อง
- ตั้งชื่อตามพืชหรือสัตว์
- ตั้งชื่อตามสถานที่
- ตั้งชื่อตามชีวประวัติ

จากลักษณะที่ดีของหนังสือส่งเสริมการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านควรคำนึงถึงความต้องการของเด็ก ควรมีเนื้อหาที่เร้าความสนใจให้กับเด็กตามความเหมาะสมของช่วงวัย ควรมีรูปภาพประกอบ และรูปเล่มที่สวยงาม แข็งแรงทนทาน

6.2.5 องค์ประกอบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน

รังสิมันต์ ภูมิรักษ์ (2550, น.11 – 14) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. แนวคิดของเรื่อง

ในการเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่องสั้น หรือนวนิยาย แนวคิดของเรื่องเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงถึงก่อนเสมอ เพราะแนวคิดของเรื่อง คือ ประเด็นหลักของเรื่องผู้เขียนต้องสร้างแนวคิดขึ้นมาก่อนว่าจะเขียนถึงเรื่องอะไร เช่น ความกล้าหาญ ความกตัญญู ความรัก ความเสียสละ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การต่อต้านยาเสพติด ความเมตตากรุณา ความสามัคคี การใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา การอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม ฯลฯ โดยตั้งเป้าหมายหลักเอาไว้ว่าจะนำเสนอปัญหาอย่างไร และแก้ปัญหานั้นอย่างไร

2. โครงเรื่อง

โครงเรื่อง หมายถึง เรื่องที่ผู้เขียนแต่งขึ้นให้เป็นเรื่องราวโดยยึดเอาแก่นของเรื่องเป็นหลักในการสร้างโครงเรื่อง เพื่อให้สอดคล้องกัน เป็นเอกภาพ ในการสร้าง โครงเรื่องผู้เขียนต้องเสนอปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหา โดยใช้ตัวละครทำหน้าที่ดำเนินเรื่อง อนึ่ง ในการสร้างโครงเรื่องจะต้องมีปมแห่งปัญหาหรือความขัดแย้งที่จะต้องแก้ปัญหา ความขัดแย้งนั้นอาจจะเป็นความขัดแย้งระหว่างคนกับคน คนกับสัตว์ คนกับธรรมชาติ หรือจะเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในใจของตัวละครก็ได้ เมื่อเกิดโครงเรื่องหรือความขัดแย้งขึ้น แล้วผู้เขียนต้องดำเนินเรื่องต่อไปเพื่อนำไปสู่บทสรุปของเรื่อง

3. ฉาก

ฉาก คือ สถานที่ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นในเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นภาพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามท้องเรื่อง เป็นสถานที่ที่ตัวละครแต่ละตัวได้แสดงบทบาทของตน เช่น หากเรื่องราวที่สร้างขึ้นเป็นชนบท ฉากอาจจะเป็น โรงเรียน วัด ท้องทุ่ง หมู่บ้านป่า ฯลฯ หากเรื่องราวที่สร้างขึ้นเกิดขึ้นในชุมชนเมือง ฉากอาจจะเป็นตึกกรมบ้านช่องที่หนาแน่นห้างสรรพสินค้า ถนนหนทางที่สลับซับซ้อน รถราที่แน่นขนัด ผู้คนที่อยู่กันอย่างแออัด ฯลฯ ฉากเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของเรื่อง การสร้างฉากต้องกลมกลืนกับเนื้อเรื่องและตัวละคร สำหรับหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับเด็ก ฉากไม่ควรจะมีมากและสลับซับซ้อนจนเกินไป ต้องคำนึงถึงวัยและประสบการณ์ของเด็กด้วย

4. บทสนทนา

บทสนทนา คือ คำพูดโต้ตอบระหว่างตัวละครในเรื่อง แต่คำสนทนานั้นไม่ใช่เป็นแค่องค์ประกอบให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์เท่านั้น บทสนทนาที่ดีต้องกระชับ ตรงเป้า ทำให้ผู้อ่านรู้เรื่องราวของเรื่องจากบทสนทนาได้ด้วย นักเขียนฝีมือดีสามารถใช้บทสนทนาดำเนินเรื่องได้

5. การเปิดเรื่อง

การเปิดเรื่อง คือ การเริ่มต้นฉากแรกของเรื่องเพื่อเร่งเร้าให้ผู้อ่านติดตามเรื่องที่เขียนต่อไป การเปิดเรื่องเป็นเทคนิคสำคัญอย่างหนึ่งของงานเขียน หากเปิดเรื่องดี กระตุกความรู้สึกของคนอ่านอยู่ ตริ๊งคนอ่านในฉากแรกได้ ผู้อ่านย่อมพร้อมจะอ่านในฉากต่อไป แต่หากการเปิดเรื่องไม่น่าสนใจ ไม่น่าติดตาม เร่งเร้าความรู้สึกอยากอ่านของคนอ่านไม่ได้ เขาอาจเลิกอ่านไปเลยก็ได้ การเปิดเรื่องจึงต้องพิถีพิถันมากทีเดียว

6. การดำเนินเรื่อง

การดำเนินเรื่อง คือ การที่ผู้เขียนกำหนดให้ตัวละครแสดงบทบาทของตนไปตามเรื่องราวที่กำหนดให้ทีละบททีละตอนเพื่อบอกเรื่องราวแก่ผู้อ่าน กลวิธีในการดำเนินเรื่องมีหลายวิธี เช่น

6.1 ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์จากต้นเรื่องจนจบเรื่อง

6.2 ดำเนินเรื่องจากเหตุปัญหามาของเรื่อง (กลางเรื่อง) แล้วย้อนกลับไปสู่ออดีตเพื่อให้รู้ถึงความเป็นมาของเหตุปัญหานั้น ก่อนจะวกกลับมาดำเนินเรื่องต่อไปจนจบเรื่อง

6.3 ดำเนินเรื่องจากจุดจบของเรื่อง ย้อนกลับสู่อดีต

7. การปิดเรื่อง

การปิดเรื่อง คือ การคลายปมปัญหา ข้อสงสัยทั้งหมดลง หรือจะทิ้งข้อสงสัยนั้นให้ผู้อ่านคิดต่อไปก็ได้ การจบเรื่องมีหลายแบบแต่ที่นิยมมากที่สุดมี 2 แบบ คือ

7.1 จบแบบประสบความสำเร็จหรือผิดหวังอย่างสิ้นเชิง

7.2 จบแบบให้ผู้อ่านประหลาดใจ

8. ท่วงทำนองการเขียน

ท่วงทำนองการเขียน คือ ถิ่นการใช้อยู่คำสำนวนแสดงออกถึง เจตคติ ความคิด ความชัดเจนชีวิต แบ่งเป็นหลายลักษณะ ดังนี้

8.1 ท่วงทำนองเขียนเรียบๆ คือ ใช้อยู่คำสำนวนภาษาต่างๆ ไม่ซับซ้อน ผู้อ่านอ่านสบาย สื่อความหมายได้ดี

8.2 ท่วงทำนองกระชับ รัดกุม ลักษณะนี้ใช้ประโยชน์หรือข้อความขนาดสั้น ทุกคำมีความหมายชัดเจน ตรงไปตรงมา

8.3 ท่วงทำนองเขียนเข้มข้น ตัวหนังสือมีพลัง ทำให้คนอ่านคิดตาม ได้แย่งเปรียบเปรย เชาวเย้ย ถากถาง ยกย่อง ก่อเกิดความฉงนฉงาย ยกย่อน น่าอ่าน ชวนติดตาม

8.4 ท่วงทำนองเขียนมีความเป็นประจักษ์ภาพ ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพ อย่างแจ่มชัด

8.5 ท่วงทำนองเขียนแบบสละสลวย แบบนี้จะพิถีพิถันในการใช้อยู่คำ มากให้ความรู้สึกที่สวยงาม ความคิดและความเห็นดี

8.6 ท่วงทำนองเขียนแบบสูงส่ง ส่วนใหญ่เป็นภาษาเขียนในวรรณคดี สำคัญ ใช้ศัพท์สูง บ่งบอกถึงภูมิรู้ของผู้เขียน บางครั้งแนวคิดเป็นปรัชญาลึกซึ้ง

9. ตัวละคร

ตัวละครที่ผู้เขียนสร้างขึ้น นอกจากแสดงบทบาทไปตามโครงเรื่องที่ ผู้เขียนสร้างขึ้นแล้ว ยังทำหน้าที่สื่ออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านด้วย ปกติตัวละครหลักจะมี 3 ตัว คือ

9.1 ตัวเอก ทำหน้าที่ดำเนินเรื่องไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

9.2 ตัวขัดแย้ง ทำหน้าที่ขัดขวาง สร้างอุปสรรค ทำให้เนื้อเรื่องเข้มข้น สนุกสนาน

9.3 ตัวประกอบ ทำหน้าที่เสริมเรื่องให้ยาว แก้ปัญหา และดำเนินไปสู่ ความสะเทือนใจของเรื่อง

10. คติจากเรื่อง

คติจากเรื่องในหนังสือส่งเสริมการอ่านแต่ละเรื่อง ควรมีเพียงอย่างเดียว ไม่ซับซ้อน เพื่อให้เห็นสาระตามแนวคิดของเรื่อง เช่น ความพยายาม คือความสำเร็จ แมร์กลูคยัง ชีวิตตน ฯลฯ

11. สำนวนภาษา

การเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านเขียนได้ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง แต่เรื่องที่เขียนต้องคำนึงถึงวัยของเด็กเป็นสำคัญ เพราะเด็กแต่ละวัยมีวุฒิภาวะความพร้อม และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน เขียนให้เด็กก่อนวัยเรียนอ่านก็อย่างหนึ่ง เขียนให้เด็กประถมศึกษาอ่านก็อย่างหนึ่ง เขียนให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาอ่านก็อีกอย่างหนึ่ง สำนวนภาษาที่ดีต้องไพเราะ สละสลวย ใช้คำง่าย เข้าใจง่าย ไม่จำเป็นอย่าใช้คำยาก สำนวนภาษาที่ดีนั้นเมื่อเด็กอ่านแล้วจะต้องเข้าใจได้ทันที

6.2.6 ขั้นตอนการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2541, น.179) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดจุดมุ่งหมายทั่วไป

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์และกำหนดคุณสมบัติของผู้อ่านเป็นค้ำเป้าหมาย

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์และกำหนดเนื้อหาสาระ

ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์และกำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะ

ขั้นตอนที่ 5 กำหนดรูปแบบและวิธีการประเมินความเข้าใจ

ขั้นตอนที่ 6 กำหนดวิธีการและแนวทางในการประเมินเนื้อหา

ขั้นตอนที่ 7 กำหนดแหล่งข้อมูลสนับสนุนการยกร่างต้นฉบับ

ขั้นตอนที่ 8 ยกร่างต้นฉบับ

ขั้นตอนที่ 9 ทดสอบต้นฉบับ

ขั้นตอนที่ 10 ปรับปรุงต้นฉบับ

จินตนา ไบกาชุยี (2542, น.31) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

1. ตำรวจแรงบันดาลใจในการเขียน ผู้เขียนสำรวจตนเองว่ามีความสามารถในการเขียนเพียงใด ต้องการเขียนหนังสือเพื่ออะไร

2. ศึกษาหนังสือสำหรับเด็กในเรื่องต่อไปนี้เป็นคือ วัตถุประสงค์ของเรื่องต้องชัดเจน เนื้อหาอย่างง่ายเหมาะสมวัย สำนวนภาษาเหมาะสมกับระดับของผู้อ่าน มีแนวการเขียนเหมาะสมกับเนื้อหา มีโครงเรื่องสนุกชวนให้ติดตาม และสอดคล้องกับจิตวิทยาการอ่านของเด็กตามระดับวัย

3. กำหนดองค์ประกอบในการเขียน ได้แก่ กำหนดประเภทหนังสือ กำหนดผู้อ่าน กำหนดหัวข้อเรื่องหรือเนื้อหา ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง วางจุดประสงค์หรือแก่นของ

เรื่อง วางโครงสร้างเนื้อหาหรือโครงเรื่องเพื่อจัดลำดับของเรื่อง เลือกแนวการเขียน เลือกสรรในการเขียน กำหนดวรรณศิลป์อื่นๆ เช่น ตัวละคร บทสนทนาและฉาก ตั้งชื่อเรื่องให้สั้นกะทัดรัด สะดุดตา สะดุดใจ ชวนคิด ชวนสงสัย กำหนดความยากง่ายของภาษา และออกแบบหนังสือโดยกำหนดขนาดรูปเล่ม ภาพประกอบ และจำนวนหน้า

ฉวีวรรณ อุหาภินนท์ (2527, น.12 – 21) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างหนังสือสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. ศึกษาความรู้เกี่ยวกับการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก โดยอาจศึกษาหนังสือที่ชนะการประกวด เข้าฟังการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการสร้างหนังสือ

2. เลือกเนื้อหาอาจนำมาได้หลายทาง เช่น นำเนื้อเรื่องมาจากหลักสูตร ประถมศึกษาหรือจากสภาพท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสามารถหาได้จากการศึกษาความสนใจและความต้องการของวัยต่างๆ

3. เขียนโครงเรื่อง (Plot) โครงเรื่องจะครอบคลุมจำนวนหน้า จำนวนหัวข้อเรื่อง ความสั้นยาวของแต่ละย่อหน้า เพื่อนำไปสู่การจัดรูปเล่มและการจัดวางหน้าให้เหมาะสมกับภาพประกอบ โครงเรื่องควรจัดทำย่อๆ ให้เห็นชัดเจนทั้งเรื่อง โดยเรื่องเริ่มจากการที่วางจุดหมายหรือแก่นของเรื่องก่อนเมื่อได้แก่นของเรื่องแล้วจึงผูกเป็น โครงเรื่อง

4. การเขียนบทสคริปต์ (Script) เป็นการนำเรื่องราวที่ได้จากโครงเรื่องหรือเนื้อเรื่องย่อมาเขียนบอกขั้นตอนของเนื้อเรื่องและรูปภาพ โดยบอกว่าแต่ละหน้าของหนังสือจะมีภาพและคำบรรยายอะไรบ้างและมีกี่หน้า

5. การทำคัมมี้ (Dummy) คือ การทำหนังสือจำลองของหนังสือที่จะทำขึ้นมาอาจจะเป็นเล่มเล็กๆ ก็ได้ แล้วนำรายละเอียดจากบทสคริปต์ที่เขียนขึ้นมา เขียนและวาดรูปลงไป ในคัมมี้ตั้งแต่ปกไปจนถึงหน้าสุดท้าย คัมมี้เป็นการทดลองก่อนที่จะพิมพ์เป็นเล่ม เพื่อจะได้ดูว่ามีความเหมาะสมเพียงใด

6. การทำรูปเล่ม (Format) หมายถึง ลักษณะรูปร่าง ขนาดกระดาษ และขนาดตัวหนังสือ หรือตัวพิมพ์ ลักษณะและขนาดรูปเล่มควรแบ่งออกเป็นหลายเล่มโดยจบเป็นตอนๆ แต่ละตอนจบด้วยตัวเอง ขนาดรูปเล่มถือเอาความกะทัดรัด เบ็ดง่ายเป็นเกณฑ์ รูปเล่มที่นิยมในการสร้างหนังสือ คือ ขนาดเล็ก 13 เซนติเมตร x 18.5 เซนติเมตร (16 หน้ายก) ขนาดกลาง 14.6 x 21 เซนติเมตร (16 หน้ายกใหญ่) ในแนวนอนหรือแนวตั้ง

7. การตั้งชื่อ อาจตั้งก่อนหรือหลังการเขียนก็ได้ แต่ควรจะให้ที่น่าสนใจ เข้าใจ มีความแปลกใหม่ ทำให้เขาได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร รู้จักถ้อยคำสำนวนที่เด็กคิดใจและ

ภาพพจน์ ชื่อเรื่องอาจพิจารณาจากตัวเอกของเรื่อง จำนวนตัวละคร ชื่อสัตว์ เนื้อเรื่อง ชื่อสถานที่ หรือลักษณะรูปร่างของหนังสือ

รังสิมันต์ นิมรักษ์ (2550, น.22 – 24) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างหนังสือสำหรับเด็กไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1

1. ตั้งเป้าหมายในการเขียนให้ชัดเจนว่าจะเขียน ในรูปแบบใด นิทาน นิยาย สารคดี เรื่องสั้น หรือวรรณกรรมเยาวชน ฯลฯ โดยจะเน้นความบันเทิงหรือสาระความรู้ พร้อมคติสอนใจอะไรแก่เด็ก

2. แนวคิดของเรื่อง (แก่นของเรื่อง) ต้องกำหนดชัดเจน และควรมีเพียงแนวคิดเดียว ไม่ควรมีหลายแนวคิด เพราะจะทำให้เรื่องที่เขียนขาดเอกภาพ

3. เขียนโครงเรื่องไว้คร่าวๆว่าจะเปิดเรื่องอย่างไร ตอนกลางของเรื่องจะเขียนอย่างไร ตอนปิดเรื่องจะปิดอย่างไร ต้องกำหนดจุดสุดยอดของเรื่อง การคลี่คลายปัญหาเพื่อนำไปสู่การจบเรื่องให้ดี

4. เขียนโครงเรื่องย่อ ๆ ลงกระดาษ ทบทวนดูว่าลงตัวหรือไม่

5. กำหนดวิธีการเปิดเรื่อง ดำเนินเรื่อง และการจบเรื่องอย่างละเอียด ทบทวนดูจนกว่าจะพอใจ

6. สร้างตัวละครให้ชัดเจนว่าแต่ละตัวมีบุคลิกภาพอย่างไร อายุเท่าไร รูปร่างนิสัยใจคอเป็นอย่างไร เป็นต้น

7. กำหนดฉากในเรื่องให้ชัดเจนว่าจะใช้สถานที่ใด เรื่องราวเกิดขึ้นสมัยไหน

8. ทบทวนโครงเรื่องให้ถูกใจแล้วลองนำไปเล่าให้เด็กฟัง เพื่อทดสอบดูว่าเด็กสนุกกับการฟังหรือไม่

9. ทบทวนดูว่าแนวคิดของเรื่อง ทรรกสนะ หรือคุณธรรม กำหนดไว้ครบถ้วนชัดเจนหรือไม่ แทรกไว้อย่างแนบเนียนหรือไม่ แล้วปรับปรุงให้สมบูรณ์

10. สำนวนโครงเรื่องว่าดีหรือไม่ ตัวละครเอกดำเนินเรื่องราวรื่นหรือไม่ เนื้อเรื่องมีเอกภาพ มีเหตุมีผลหรือไม่

11. กำหนดความยาวของเรื่องว่าจะใช้จำนวนกี่หน้า

ขั้นที่ 2

1. ลงมือเขียนตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้โดยละเอียด แล้วตั้งชื่อเรื่อง

2. ทบทวนว่าชื่อเรื่องเหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือไม่ น่าสนใจหรือไม่ ปัญหาของตัวละครได้รับการแก้ไขอย่างสมเหตุสมผลหรือไม่ สนุกเร้าใจหรือไม่ สำนวนภาษาที่ตัวละครใช้เหมาะกับวัยและสถานะของตัวละครหรือไม่ บทสนทนา เหตุการณ์ มากเกินความจำเป็นหรือไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องหรือเปล่า ต้องทบทวนให้ดี และปรับปรุงแก้ไข

3 เมื่อเขียนเสร็จให้เก็บไว้ระยะหนึ่งแล้วนำมาอ่านดูใหม่เพื่อหาข้อบกพร่องแก้ไขจนพอใจ แล้วนำไปให้เด็กๆ อ่านดูว่าเด็กเข้าใจหรือไม่ ชอบหรือไม่ เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อหรือไม่ ปรับปรุงจนพอใจอีกครั้ง

ขั้นที่ 3

1. ทบทวนเรื่องที่เขียนอีกครั้งหนึ่งเพื่อดูสำนวนภาษาและความเป็นเอกภาพของเรื่อง

2. ลงมือเขียนหรือพิมพ์ต้นฉบับ

3. ถ้าต้นฉบับเป็นหนังสือการ์ตูน ต้องจัดทำเป็นบทสคริปต์ละคร มีคำพูดโต้ตอบและคำบรรยายเรื่อง จัดภาพคร่าวๆ ให้เหมาะสมกับคำบรรยายและบทสนทนา

4. ถ้าต้นฉบับเป็นหนังสือภาพของเด็กก่อนวัยเรียนหรือหนังสือสำหรับเด็กระดับประถมศึกษา ซึ่งมีภาพประกอบทุกหน้าควรจัดทำต้นฉบับจำลอง กำหนดเนื้อเรื่อง เลขหน้า และภาพอย่างหยาบๆ ลงในหน้ากระดาษให้ได้สัดส่วน หรือหากวาดภาพไม่ได้ให้เขียนเนื้อเรื่องแล้วเว้นที่สำหรับผู้วาดภาพประกอบ

5. อ่านทบทวนต้นฉบับเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อดูความถูกต้องเรียบร้อย โดยเฉพาะตัวสะกด วรรคตอน

6. จัดส่งต้นฉบับให้บรรณาธิการเพื่อจัดทำภาพประกอบ

จากขั้นตอนการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านนั้นเราจะต้องวางเป้าหมายเรื่องที่จะเขียนให้ชัดเจน จากนั้นทำการศึกษารวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน วางแผนการเขียนโดยการร่างหรือทำโครงเรื่องที่จะเขียน ลงมือปฏิบัติโดยคำนึงถึงวัย ความเรียบร้อยและสวยงามอันเกี่ยวข้องกับสอดคล้องสัมพันธ์กับเรื่องที่จะเขียน เมื่อเสร็จก็ตรวจสอบความถูกต้องก่อนการนำไปจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม โดยในด้านของรูปเล่มนั้นจะต้องมีความแข็งแรงทนทาน และมีความเหมาะสมกับวัย

6.2.7 ขั้นตอนการจัดทำรูปเล่มและลักษณะรูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่าน

ริงส์มันต์ นิมรัักษ์ (2550, น.25-29) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำรูปเล่มหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ดังนี้

จัดพิมพ์ต้นฉบับ

หลังจากเขียนเรื่องจบโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้แล้ว ลำดับต่อไป คือ การจัดพิมพ์ต้นฉบับ ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกในการจัดทำรูปเล่ม ในการจัดพิมพ์ต้นฉบับควรพิมพ์ลงในคอมพิวเตอร์ดีที่สุด เพราะสามารถเลือกรูปแบบตัวหนังสือ ขนาดตัวหนังสือ และลักษณะตัวหนังสือได้ตามความต้องการ ความเหมาะสมกับเด็กแต่ละวัย ข้อควรปฏิบัติในการจัดพิมพ์ต้นฉบับ คือ

1. พิมพ์คำถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน วรรคตอนถูกต้อง
2. ไม่มีการฉีกคำระหว่างบรรทัด
3. เนื้อเรื่องควรพิมพ์ไว้ส่วนล่างของกระดาษ แต่ไม่เสมอไป
4. ตัวพิมพ์ควรเป็นตัวมาตรฐาน เช่น อังสนา เป็นต้น
5. ก่อนพิมพ์ต้องตั้งค่าน้ำกระดาษ (บน / ล่าง / หน้า / หลัง) ให้ได้มาตรฐาน เพื่อความสวยงามของต้นฉบับที่พิมพ์และการเข้าเล่มด้วย ทั้งนี้การตั้งค่าน้ำกระดาษต้องคำนึงถึงรูปเล่ม ขนาดของเล่ม ตลอดจนการพิมพ์หน้าเดียวหรือสองหน้าด้วย

6. ขนาดตัวหนังสือที่ใช้ จำนวนบรรทัด และความยาวของหนังสือ
 - รัดพร ชังธาดา (2542, น.40) ได้กำหนดขนาดตัวหนังสือไว้ดังนี้
 - เด็กเล็ก ใช้ตัวหนังสือขนาด 40 พอยท์
 - เด็กอนุบาล ใช้ตัวหนังสือขนาด 32 พอยท์
 - เด็กประถมศึกษา ใช้ตัวหนังสือขนาด 24 พอยท์
 - รังสิมันต์ ฉิมรักษ์ (2550, น.26) ได้กำหนดจำนวนหน้าของหนังสือไว้

ดังนี้

- เด็กก่อนวัยเรียน - ป.2 ความยาวไม่เกิน 11 หน้า หน้าละ 1 - 2 บรรทัด
 - เด็ก ป.3 - 4 ความยาวไม่เกิน 16 หน้า หน้าละ 3 - 4 บรรทัด
 - เด็ก ป.5 - 6 ความยาวไม่เกิน 24 หน้า หน้าละ 5 - 8 บรรทัด
- เนื้อที่กระดาษด้านที่วางอยู่ เว้นไว้สำหรับวาดภาพประกอบ
- กัญญาพร นิตยะประภา (2534, น.70 – 77) ได้กล่าวถึงถึงการจัดหน้าและรูปเล่มของหนังสือสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. การออกแบบปก ควรออกแบบให้ทันสมัย ดึงดูดความสนใจของเด็กด้วยสีและภาพที่ตรงกับเนื้อเรื่อง โดยเลือกตอนที่นำเสนอใจที่สุด และเอารายละเอียดมาให้หมด สปกควรเป็นสีฉูดฉาด บนปกควรเขียนชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่งและชื่อผู้วาดประกอบ ใช้ตัวหนังสือตัวโต

สะดวกกว่าอักษรเนื้อเรื่อง ไม่ควรใช้อักษรประดิษฐ์ เพราะจะทำให้อ่านยาก ปกหนังสืออาจเป็นปกแข็งหรือปกอ่อนก็ได้

2. การจัดภาพ ต้องจัดภาพประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง โดยอาศัยหลักในการจัดภาพ คือความเป็นหนังสือประเภทใด เขียนให้เด็กวัยใดอ่าน คำนึงถึงลักษณะภาพที่เด็กเข้าใจได้ง่าย ภาพต้องเคลื่อนไหวมีชีวิตชีวาสมจริง สอดคล้องกับเนื้อหาในหนังสือ

3. การจัดหน้า นับเป็นงานสำคัญเพราะเป็นสิ่งที่กระทบสายตา และความรู้สึกของเด็ก ทุกขณะที่เด็กอ่านหนังสือ หน้าหนังสือของเด็กประกอบด้วย

- ภาพ ต้องเหมาะสมกับวัยเด็ก
- สี ต้องให้สีทั้งภาพและตัวอักษร
- ตัวหนังสือ ต้องใช้ขนาดที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก

3.1 ต้องจัดให้มีดุลยภาพ (Balancing) คือ ต้องสร้างให้มีความรู้สึกสมดุลของผู้อ่าน มีแกนกลางของเนื้อหาทั้งซ้ายและขวา มีน้ำหนักสมดุลทั้งซ้ายและขวา มีการจัดเว้นว่างริมหน้าหนังสือ มีช่องว่างทั้งด้านใน ด้านนอก ด้านบน ด้านล่าง ช่วยให้เกิดความสวยงาม และทำให้เด็กไม่เมื่อยสายตาเวลาอ่าน

3.2 ต้องจัดให้มีความกลมกลม (Hamony) เช่น รูปต่อรูปและตัวหนังสือควรต่อเนื่องกัน มีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันหมด ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย สีต่างๆ ไม่ควรตัดกัน

3.3 มีเอกภาพ (Unity) เนื้อหาภายในหนังสือมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียว

3.4 มีจุดเด่นเร้าอารมณ์ (Gaze motion) ภายในหน้าหนังสือมีจุดเด่นที่น่าสนใจ จุดดึงดูดความสนใจ อาจดึงด้วยภาพ ดึงด้วยสี จุดสนใจของสายตาจะอยู่ที่กึ่งกลางครึ่งบนของหน้าหนังสือ จึงควรออกแบบภาพไว้ด้านบน และใส่ตัวหนังสือไว้ด้านล่างของภาพ

4. ลักษณะของการวางหน้าหนังสือ มีดังนี้

4.1 ลักษณะการวางหน้าหนังสืออยู่ในหน้าเดียวกัน โดยอาจจะใช้ภาพกับตัวหนังสือแยกกันโดยภาพอยู่ด้านบน ตัวหนังสืออยู่ด้านล่าง หรือตัวหนังสือแทรกอยู่ระหว่างภาพ หรือภาพกับตัวหนังสือทับกัน

4.2 ภาพกับตัวหนังสืออยู่คนละหน้า ต้องคำนึงถึงธรรมชาติของการไล่สายตา จุดแรกของสายตาจะมองด้านขวาก่อนจึงมีภาพไว้ทางขวาเสมอ ส่วนทางซ้ายมือเป็นตัวหนังสือ

4.3 การจัดภาพและตัวหนังสือควบสองหน้า เป็นที่นิยมในหนังสือเด็กสมัยใหม่ เพราะช่วยให้ผู้อ่านใช้สายตาได้เสริมมากขึ้น

4.4 การจัดภาพมิติ โดยประดิษฐ์ภาพให้แยกตัวออกจากหน้าบนของตัวหนังสือด้วยการตัดต่อให้เห็นภาพหนาขึ้น ตัวหนังสือวางบนพื้นราบของหน้าหนังสือ

5. ขนาดหนังสือสำหรับเด็กของไทยนิยมใช้รูปเล่มขนาดใหญ่ คือ 8 หน้ายก และขนาดกลาง 16 หน้ายก ขนาดหนังสือสำหรับเด็กขึ้นอยู่กับจำนวนคำด้วย หนังสือสำหรับเด็กเล็กจะใช้คำประมาณ 100 – 150 คำ หนังสือเด็กโตใช้คำประมาณ 1,000 – 3,000 คำ

6. วิธีเลือกใช้กระดาษ การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก ส่วนมากนิยมใช้กระดาษวาดเขียนสีขาวอย่างหนา การใช้กระดาษสีขาวจะสะดวกในการวาดภาพ ระบายสี และเขียนตัวหนังสือ กระดาษควรใช้ด้านเดียว เพราะระบายสีสีมักจะซึมไปถึงด้านหลัง

7. ขนาดตัวหนังสือหรือตัวอักษรพิมพ์ ขนาดตัวหนังสือมีความสำคัญต่อการใช้สายตาของเด็กมาก เด็กยิ่งเล็กต้องใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ ถ้าเด็กโตใช้ตัวอักษรเล็กลง ลักษณะตัวอักษรควรใช้ตัวดำ ตัวหนา เพื่อให้เหมาะกับสายตาของเด็ก

8. รูปเล่มของหนังสือหรือตัวอักษรพิมพ์ ขนาดตัวหนังสือมีความสำคัญต่อการใช้สายตาของเด็กมาก เด็กยิ่งเล็กต้องใช้อักษรใหญ่ ถ้าเด็กโตใช้อักษรเล็กลง ลักษณะตัวอักษรควรใช้ตัวดำ ตัวหนา เพื่อให้เหมาะกับสายตาของเด็ก

8.1 ใบบ่มปก (Jacket) คือส่วนที่ทำหน้าที่หุ้มปกหนังสือปกแข็งบนใบบ่มปกจะมีภาพสวย ๆ ซึ่งตรงกับเนื้อเรื่องในหนังสือ มีชื่อผู้แต่งและชื่อผู้เขียนภาพประกอบอยู่ด้วย

8.2 ปกนอก (Cover) อาจเป็นปกแข็งหรือปกอ่อนก็ได้ บนปกของหนังสือสำหรับเด็กจะมีภาพสวย ๆ ซึ่งตรงกับเนื้อเรื่องในหนังสือ มีชื่อผู้แต่งบและชื่อผู้เขียนภาพประกอบอยู่ด้วย

8.3 ใบบรองปก (End papers) จะเป็นหน้าว่าง ใบบรองปกจะมีทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

8.4 หน้าภาพพิเศษ (Frontispieces) หน้านี้จะมีภาพขนาดใหญ่ซึ่งเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

8.5 หน้าชื่อเรื่อง (Half Title Page) หน้านี้จะมีชื่อหนังสือปรากฏอยู่เท่านั้น หนังสือบางเล่มจะตัดส่วนนี้ออกไปเพื่อประหยัดกระดาษ

8.6 หน้าปกใน (Title Page) เป็นหน้าที่สำคัญ เพราะประกอบด้วย ส่วนต่าง ๆ คือ ชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง ชื่อผู้วาดภาพวาดประกอบ ชื่อชุด ผู้จัดพิมพ์ หรือสำนักพิมพ์ สถานที่พิมพ์ ปีที่พิมพ์ ครั้งที่พิมพ์ ราคา

8.7 หน้าแสดงลิขสิทธิ์ (Copyright Page) อยู่ด้านหลังของปกใน จะบอกให้ทราบว่าหนังสือเล่มนี้ได้จดทะเบียนลิขสิทธิ์เมื่อใด หนังสือบางเล่มอาจพิมพ์รวมกับหน้าปกใน

8.8 หน้าคำนำ (Preface , Porford Introduction) จะบอกความมุ่งหมาย ในการแต่งหนังสือและเนื้อเรื่อง of หนังสือ หรือเป็นการกล่าวคำขอบคุณของผู้เขียน หรือสำนักพิมพ์ต่อผู้ที่ช่วยเหลือในการจัดทำหนังสือ

8.9 หน้าคำอุทิศ (Dedication) เป็นคำที่ผู้เขียนกล่าวแสดงความ กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

8.10 หน้าสารบัญ (Content) มีไว้เพื่อให้เด็กได้เลือกอ่านเฉพาะเรื่อง ที่ตนสนใจ

8.11 เนื้อเรื่อง (Text) หน้าแรกของหนังสือจะเป็นหน้าขวามือ

8.12 อภิธานศัพท์ (Glossary) สำหรับหนังสือเด็กที่มีคำศัพท์เฉพาะ ควรอธิบายคำศัพท์เรียงตามลำดับตัวอักษรไว้ด้วย เพื่อช่วยให้เด็กอ่านเนื้อเรื่องให้เข้าใจดียิ่งขึ้น

8.13 หน้าแสดงกิจกรรมเป็นหน้าที่มีแบบฝึกหัด ช่วยให้เด็กเข้าใจ เนื้อหาดียิ่งขึ้น อาจอยู่ท้ายบทแต่ละบทหรือท้ายเล่มก็ได้

8.14 หน้าบรรณานุกรม (Bibliography) สำหรับหนังสือตำราวิชาการ หนังสือสารคดี หนังสืออ้างอิง อาจอยู่ตอนท้ายของหนังสือ

8.15 หน้าดัชนี (Index) สำหรับหนังสือสารคดี และหนังสืออ้างอิงจะ อยู่ตอนท้ายเล่ม

8.16 หน้าภาคผนวก (Appendix) หน้านี้อาจจะรวมหน้าที่น่าสนใจไว้ เช่น ประวัติบุคคลสำคัญ

จากขั้นตอนการจัดทำรูปเล่มและลักษณะรูปเล่มของหนังสือส่งเสริม การอ่าน สามารถสรุปได้ว่า หลังจากเขียนเรื่องจบโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้แล้ว ลำดับ ต่อไป คือ การจัดพิมพ์ต้นฉบับ โดยรูปแบบ ลักษณะของหนังสือ ขนาดของตัวอักษรต้องมีความ เหมาะกับวัยของเด็ก สี ภาพเร้าความสนใจ ดึงดูดตาดึงดูดใจเด็กให้อยากอ่าน

6.3 ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดกระบี่

6.3.1 ประวัติและความเป็นมาของจังหวัดกระบี่

กระบี่ เป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลอันดามัน จากหลักฐานทางโบราณคดีสันนิษฐานได้ว่า บริเวณเมืองกระบี่เคยเป็นแหล่งชุมชนโบราณก่อนประวัติศาสตร์ และต่อเนื่องมาจนถึงสมัยประวัติศาสตร์ กล่าวกันว่าดินแดนนี้แต่เดิมคือ เมืองบันไทยสมอ 1 ใน 12 เมืองนักษัตร ที่ใช้ตราลิงเป็นตราประจำเมือง ขึ้นกับอาณาจักรนครศรีธรรมราช

จังหวัดกระบี่ ตั้งขึ้นสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ในอดีตเป็นเพียงแขวงหนึ่งอยู่ในอำนาจปกครองและบังคับบัญชาของเมืองนครศรีธรรมราช เรียกว่า “ แขวงเมืองปกาสัย ” พระยาผู้ครองเมืองนครศรีธรรมราช ให้ปลัดเมืองฯ มาตั้งค่ายทำเพนียดจับช้างในท้องถื่นที่ตำบลปกาสัย และได้มีราษฎรจากเมืองนครศรีธรรมราช อพยพมาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินเพิ่มมากขึ้น พระปลัดเมืองฯ ได้ยกตำบลปกาสัยขึ้นเป็น “ แขวงเมืองปกาสัย ” ขึ้นต่อเมืองนครศรีธรรมราช

ประมาณปี พ.ศ. 2415 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกฐานะขึ้นเป็นเมืองปกาสัย และพระราชทานนามว่า “ เมืองกระบี่ ” เมื่อได้ประกาศตั้งขึ้นเป็นเมืองแล้ว โปรดเกล้าฯ ให้ตั้งที่ทำการอยู่ที่ตำบลกระบี่ใหญ่ (บ้านตลาดเก่า) ในท้องที่อำเภอเมืองกระบี่ปัจจุบัน มีหลวงเทพเสนาเป็นเจ้าเมืองกระบี่คนแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2418 ได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แยกเมืองกระบี่ออกจากการปกครองของเมืองนครศรีธรรมราช เป็นเมืองจัตวาขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ และในปี พ.ศ. 2443 สมัยพระยาวิชิตภานุประดิษฐ์ (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) เป็นสมุหเทศาภิบาลมณฑลภูเก็ต ได้พิจารณาเห็นว่าศาลากลางจังหวัดที่บ้านตลาดเก่านั้น ไม่สะดวกต่อการคมนาคม เพราะสมัยนั้นต้องอาศัยเรือเป็นพาหนะ จึงย้ายมาที่ตั้งเมืองไปอยู่ตำบลปากน้ำ ซึ่งอยู่ใกล้ปากอ่าวเป็นร่องน้ำลึก เรือใหญ่สามารถเข้าเทียบท่าได้สะดวกทำให้เป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัดจนถึงปัจจุบันนี้

คำว่า “ กระบี่ ” มีตำนานเล่าสืบต่อกันมาว่า ชาวบ้านได้ขุดพบมิดดาบโบราณเล่มหนึ่ง นำมามอบให้กับเจ้าเมืองกระบี่ และต่อมาไม่นานก็ขุดพบมิดดาบโบราณเล่มหนึ่งรูปร่างคล้ายกับมิดดาบโบราณเล่มใหญ่ จึงนำมามอบให้กับเจ้าเมืองกระบี่เช่นกัน เจ้าเมืองกระบี่เห็นว่าเป็นดาบโบราณสมควรเก็บไว้เป็นดาบคู่บ้านคู่เมืองเพื่อเป็นสิริมงคล แต่ขณะนั้นยังสร้างเมืองไม่เสร็จ จึงได้นำดาบไปเก็บไว้ในถ้ำเขาขนานน้ำหน้าเมืองโดยวางดาบหรือกระบี่ไขว้กัน ซึ่งลักษณะการวางดาบหรือกระบี่ไขว้ เป็นสัญลักษณ์ของตราประจำจังหวัด คือรูปดาบไขว้ด้านหลังมีภูเขาและทะเล โดยบ้านที่ขุดพบดาบใหญ่ได้ตั้งชื่อว่า “ บ้านกระบี่ใหญ่ ” บ้านที่ขุดพบดาบเล็กได้ตั้งชื่อว่า “ บ้านกระบี่น้อย ”

มีอีกตำนานหนึ่ง สันนิษฐานว่า คำว่า “กระบี่” อาจเรียกชื่อพันธุ์ไม้ชนิดหนึ่ง ที่มีมากในท้องถิ่น คือต้น “หลุมพี” จึงเรียกชื่อท้องถิ่นว่า “บ้านหลุมพี” ต่อมา มีชาวมลายูและชาวจีนที่เข้ามาค้าขายได้เรียกเพี้ยน เป็น “บ้าน-กะ-ลู-บี” หรือ “คอโลบี” นาน ๆ เข้าก็ได้ปรับเป็นสำเนียงไทยว่า “กระบี่”

6.3.2 ลักษณะทางกายภาพของจังหวัดกระบี่

1) ที่ตั้งและอาณาเขต

จังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดขนาดเล็กที่มากด้วยทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และมรดกทางวัฒนธรรมอันเก่าแก่ การผสมผสานการดำรงชีวิตของผู้คนที่ต่างเชื้อชาติต่างศาสนา และความเชื่อที่แตกต่างอย่างกลมกลืน ตั้งอยู่ทางด้านฝั่งทะเลตะวันตกของภาคใต้ติดกับทะเลอันดามัน อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ไปตามทางหลวงแผ่นดินประมาณ 814 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 4,708.512 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 2,942,820 ไร่

จังหวัดกระบี่ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 7 องศา 23 ลิปดาเหนือ ถึง 8 องศา 40 ลิปดาเหนือ และเส้นแวงที่ 98 องศา 22 ลิปดาตะวันออก ถึง 99 องศา 30 ลิปดาตะวันออก โดยมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดกับจังหวัดพังงาและจังหวัดสุราษฎร์ธานี
ทิศใต้	ติดกับจังหวัดตรังและทะเลอันดามัน
ทิศตะวันออก	ติดกับจังหวัดนครศรีธรรมราช
ทิศตะวันตก	ติดกับจังหวัดพังงาและทะเลอันดามัน

2) ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปของจังหวัดกระบี่ ทางตอนเหนือประกอบด้วยเทือกเขายาวทอดตัวไปในแนวเหนือใต้สลับกับสภาพพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาด และลานชัน มีที่ราบชายฝั่งทะเลทางด้านตะวันตก บริเวณทางตอนใต้มีสภาพภูมิประเทศเป็นภูเขา กระจัดกระจายสลับกับพื้นที่แบบลูกคลื่น ส่วนบริเวณทางตอนใต้สุด และตะวันตกเฉียงใต้ มีสภาพพื้นที่เป็นแบบลูกคลื่นลาดจนถึงค่อนข้างราบเรียบ และมีภูเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ สลับกันไป บริเวณด้านตะวันตกมีลักษณะเป็นชายฝั่งติดกับทะเลอันดามัน ยาวประมาณ 160 กิโลเมตร ประกอบด้วย หมู่เกาะน้อยใหญ่ จำนวน 145 เกาะ แต่เป็นเกาะที่มีประชากรอาศัยอยู่เพียง 13 เกาะ เกาะที่สำคัญ ได้แก่ เกาะลันตา เป็นที่ตั้งของอำเภอเกาะลันตา และเกาะพีพี ซึ่งอยู่ในเขตอำเภอเมือง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามติดอันดับของโลก

3) ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดกระบี่ มีภูมิอากาศแบบมรสุมในเขตร้อน และได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้มีฝนตกชุกตลอดปีและมีเพียง 2 ฤดู

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมไปจนถึงเดือนธันวาคม

6.3.3 ข้อมูลการปกครอง/ประชากร

1) เขตการปกครอง

จังหวัดกระบี่ มีเขตการปกครองส่วนภูมิภาคแบ่งออกเป็น 8 อำเภอ 53 ตำบล 389 หมู่บ้าน 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 เทศบาลเมือง 12 เทศบาลตำบล และ 48 องค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 1.1 แสดงพื้นที่ จำแนกตามเขตการปกครองรายอำเภอ

อำเภอ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ตำบล	หมู่บ้าน	เทศบาล		อบต
				เมือง	ตำบล	
เมืองกระบี่	648.552	10	59	1	1	7
เขาพนม	788.522	6	54	-	1	6
เกาะลันตา	339.843	5	36	-	1	5
คลองท่อม	1,042.531	7	68	-	4	5
อ่าวลึก	772.989	9	52	-	2	9
ปลายพระยา	433.367	4	35	-	1	4
ลำทับ	320.708	4	28	-	1	4
เหนือคลอง	362.00	8	57	-	1	8
รวม	4,708.512	53	389	1	12	48

ที่มา : ที่ทำการปกครองจังหวัดกระบี่ เดือนกันยายน ปีพ.ศ. 2558

2) จำนวนประชากร

จังหวัดกระบี่ มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 460,251 คน เพศหญิง 231,121 คน คิดเป็น ร้อยละ 50.22 เพศชาย จำนวน 229,130 คิดเป็นร้อยละ 49.78

ตารางที่ 1.2 แสดงจำนวนประชากรแยกเพศ รายอำเภอ

อำเภอ	ประชากร		
	ชาย	หญิง	รวม
เมืองกระบี่	55,439	59,248	115,687
เขาพนม	27,293	27,154	54,447
เกาะลันตา	17,028	16,625	33,653
คลองท่อม	38,420	16,625	76,168
อ่าวลึก	27,791	16,625	55,824
ปลายพระยา	19,344	19,015	38,359
ลำทับ	12,044	11,981	24,025
เหนือคลอง	30,771	31,317	62,088
รวม	229,130	231,121	460,251

ที่มา : ที่ทำการปกครองจังหวัดกระบี่ เดือนกันยายน ปีพ.ศ. 2558

6.3.4 ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจ

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดกระบี่ ปี พ.ศ. 2556 (Gross Provincial Product: GPP) ณ ราคาประจำปี มีมูลค่าเท่ากับ 68,142 ล้านบาท เป็นลำดับที่ 3 ของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งทะเลอันดามัน รองจากจังหวัดภูเก็ต และจังหวัดตรัง ลำดับที่ 6 ของภาคใต้ และลำดับที่ 38 ของประเทศ

จำแนกรายได้จากการจัดเก็บข้อมูล จปฐ. จังหวัดกระบี่ ประชากรส่วนใหญ่ มีรายได้เฉลี่ยคนละ 78,240 บาท / ปี รายจ่ายเฉลี่ยคนละ 51,245 บาทต่อปี

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่ ขึ้นอยู่กับการผลิตภาคการเกษตร มีมูลค่า 24,536 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 36.00 และการผลิตนอกภาคเกษตรมูลค่า 43,606 คิดเป็นร้อยละ 64.00 รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี 185,099 บาท เป็นลำดับที่ 2 ของภาคใต้ และลำดับที่ 13 ของประเทศ

2) ด้านการประกอบอาชีพของจังหวัดกระบี่

(1) ด้านการเกษตร

จังหวัดกระบี่มีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ 2 ชนิด คือ ปาล์มน้ำมัน รongลงมายางพารา ทุเรียน เงาะ ลองกอง และมังคุด ตามลำดับ

ปาล์มน้ำมัน พื้นที่ปลูก 985,285 ไร่ ผลผลิตรวม 3.22 ล้านตัน ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ 3,495 ตันต่อไร่ มูลค่า 12,284 ล้านบาท

ยางพารา พื้นที่ปลูก 867,821 ไร่ ผลผลิตเฉลี่ย 0.258 ตัน. / ไร่ มูลค่า 14,327 ล้านบาท

(ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดกระบี่)

(2) ด้านการประมง

จังหวัดกระบี่มีแนวชายฝั่งยาว 160 กม. มีการประกอบอาชีพการประมงพื้นบ้าน การเลี้ยงกุ้งทะเล การทำฟาร์มปลาน้ำกร่อย และการทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์น้ำจืดอื่น ๆ มีเรือประมงรวม 2,671 ลำ

(ที่มา : สำนักงานประมงจังหวัดกระบี่)

(3) ด้านปศุสัตว์

ในจังหวัดกระบี่ มีเกษตรกรที่ประกอบอาชีพทางด้านปศุสัตว์ไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นเกษตรกรรายย่อย สัตว์ที่เลี้ยงกันมาก ได้แก่ ไก่เนื้อ / ไก่พื้นเมือง / ไก่ไข่ / เป็ด / สุกร / โคเนื้อ / แพะ และกระบือ

(ที่มา: สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดกระบี่)

(4) ด้านการค้าและอุตสาหกรรม

โรงงานอุตสาหกรรม

จังหวัดกระบี่ มีโรงงานที่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการ (สะสม) ณ วันที่ 30 กันยายน 2558 จำนวน 523 โรงงาน เงินลงทุน 28,027 ล้านบาท มีจำนวนคนงาน 8,651 คน

สาขาอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนมากที่สุด 3 อันดับแรกของจังหวัดกระบี่ ได้แก่ อุตสาหกรรมด้านอาหาร รongลงมา อุตสาหกรรมยาง และอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา ตามลำดับ

(ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดกระบี่ ณ กันยายน 2558)

(5) ด้านการท่องเที่ยว

ในปี พ.ศ. 2557 จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งไทย – ต่างชาติ ที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ มีอัตราใกล้เคียงกัน จำนวน 4,735,217 คน เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 25.90 และพบว่านักท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี มีรายได้จากการท่องเที่ยว 73,238 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 12.71 มีรายได้สูงเป็นลำดับที่ 4 ของประเทศ รองจาก กรุงเทพฯ ภูเก็ต และ ชลบุรี

ประเทศที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวจังหวัดกระบี่มากที่สุด ได้แก่ สวีเดน รองลงมา เยอรมัน สหราชอาณาจักร ตามลำดับ

6.3.5 ลักษณะทางสังคม**1) ด้านการสาธารณสุข**

จังหวัดกระบี่มีสถานบริการสาธารณสุขของรัฐจำนวน 94 แห่ง ดังนี้คือ โรงพยาบาล จำนวน 9 แห่ง โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล จำนวน 72 แห่ง, ศูนย์สุขภาพชุมชนในโรงพยาบาล จำนวน 7 แห่ง, ศูนย์แพทย์ชุมชน จำนวน 2 แห่ง และหน่วยควบคุมโรค นำโดยแมลง จำนวน 4 แห่ง และมีสถานบริการสาธารณสุขภาคเอกชน คือ สถานพยาบาลรับผู้ป่วยค้างคืน จำนวน 1 แห่ง และคลินิกแพทย์ 66 แห่ง

(1) หน่วยงานองค์กร

ก. องค์กรในงานสาธารณสุขมูลฐาน อสม. 7,530 คน เฉลี่ย 1 : 21 หลังคาเรือน กองทุนสุขภาพตำบล ทั้งสิ้น 61 กองทุน

ข. องค์กรเอกชน (หอการค้าจังหวัดกระบี่ สมาคมสโมสรโรตารี สภาอุตสาหกรรมจังหวัดกระบี่ สมาคมสโมสรไลออนส์ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่)

(2) ระดับความสุขเฉลี่ยของคนกระบี่

คนในครัวเรือนของจังหวัดกระบี่ มีระดับความสุขเฉลี่ยที่ 8.07 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยอำเภอปลายพระยา ประชาชนมีระดับความสุขเฉลี่ยสูงที่สุด 8.41 คะแนน รองลงมาคืออำเภอเมืองกระบี่ และอำเภออ่าวลึก ส่วนอำเภอเขาพนมประชาชนมีระดับความสุขเฉลี่ยน้อยที่สุด

2) ด้านการศึกษา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ จัดบริการการศึกษา 2 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 การศึกษาในการศึกษาในระบบ เป็นการศึกษาที่กำหนด จุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษา การวัดผลและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

รูปแบบที่ 2 การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อมและโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อมสื่อหรือแหล่งความรู้อื่นๆ

จำนวนโรงเรียนในเขตความรับผิดชอบของสำนักงานเขตพื้นที่ฯ จำนวน 216 โรงเรียน โดยแยก โรงเรียนในสังกัดของเอกชน จำนวน 42 โรงเรียน และเป็นโรงเรียนขยายโอกาส 42 โรงเรียน

ตารางที่ 1.3 แสดงจำนวนสถานศึกษาในจังหวัดกระบี่ (ทุกสังกัดในจังหวัด)

ที่	สังกัด	สังกัด ศธ. (แห่ง)		สังกัด อปท. (แห่ง)	สังกัด อื่นๆ	รวม
		รัฐบาล	เอกชน			
1	สนง.เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กระบี่	219	41			260
2	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ					
	2.1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 37 กระบี่	1				1
	2.2 ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดกระบี่	1				1
3	สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดกระบี่	9				9
4	สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา					
	4.1 วิทยาลัยเทคนิคกระบี่	1				1
	4.2 วิทยาลัยสารพัดช่าง	1				1
	4.3 วิทยาลัยการอาชีพ	1				1
	4.3.1 วิทยาลัยการอาชีพอ่าวลึก	1				1
	4.3.2 วิทยาลัยการอาชีพคลองท่อม	1				1
5	องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
	5.1 เทศบาล / อบต			15		15
	5.2 ศูนย์พัฒนาการศึกษาเด็กเล็ก			55		55

ตารางที่ 1.3 (ต่อ)

ที่	สังกัด	สังกัด ศธ. (แห่ง) รัฐบาล เอกชน	สังกัด อปท. (แห่ง)	สังกัด อื่นๆ	รวม
6	สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดกระบี่ - โรงเรียนปริยัติธรรมวัดแก้วโกราวาราม			1	1
7	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่			1	1
8	วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกระบี่			1	1
	รวมทั้งสิ้น	279	65	3	347

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่

3) ด้านศาสนา

ประชากรจังหวัดกระบี่ นับถือศาสนาพุทธ 61.63 % ศาสนาอิสลาม 38.03 % ศาสนาคริสต์ 0.24 % ศาสนาอื่น ๆ 0.10 %

(ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดกระบี่ จากข้อมูล จปฐ. ปี 2557)

โดยมีวัด 82 แห่ง ที่พักสงฆ์ 32 แห่ง มัสยิด 208 แห่ง โบสถ์คริสต์จักร 8 แห่ง ศูนย์อบรมจริยธรรมฯ 116 แห่ง และศูนย์พระพุทธศาสนาฯ 6 แห่ง

ตารางที่ 1.4 แสดงจำนวนวัด ที่พักสงฆ์ โบสถ์ มัสยิด ศูนย์อบรมจริยธรรมฯ และศูนย์
พระพุทธศาสนา

อำเภอ	จำนวน					
	วัด	ที่พักสงฆ์	โบสถ์ คริสต์	มัสยิด	ศูนย์อบรม จริยธรรมฯ	ศูนย์พระพุทธ ศาสนาฯ
เมืองกระบี่	18	5	2	58	37	3
อ่าวลึก	13	7	1	30	24	-
ปลายพระยา	15	5	-	-	-	-
คลองท่อม	9	10	2	40	16	1
เกาะลันตา	1	2	-	42	31	-
ลำทับ	2	7	2	1	-	-
เหนือคลอง	9	7	1	36	7	2
เขาพนม	15	2	-	1	1	-
รวม	82	45	8	208	116	6

ที่มา : ที่ทำการปกครองจังหวัดกระบี่ สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดกระบี่ / สำนักงาน
คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดกระบี่

4) ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ประเพณีที่สำคัญในจังหวัดกระบี่

(1) การละเล่นพื้นบ้าน

ก. ลิเกป่า เป็นการแสดงพื้นบ้านที่ดัดแปลงมาจากลิเกสิบสองภาษา เริ่มต้นจะเล่นเรื่องราวของแขกแดงว่ามาจากเมืองลี้กตะตา (กัตกัลปีตา) มาค้าขายบนฝั่งทะเลตะวันตก แล้วมามีภรรยาเป็นคนพื้นเมืองชื่อ “ยาฮี” หรือ “ยาหี” และพากลับบ้านเมือง จากนั้นจะแสดงเรื่องอื่นต่อไป ลิเกป่าเป็นการแสดงที่ประสานวัฒนธรรมหลากหลายเข้าด้วยกัน อาทิ คนตรีจะใช้รำมะนา ทับ โหม่ง กลอง ฉิ่ง บทกลอนจะมีการประสมทำนองมโนราห์กับเพลงบรูณะยาวา ศิลปินลิเกป่าในจังหวัดกระบี่มีหลายคณะ เพราะนิยมเล่นกันมาช้านาน และสันนิษฐานว่าน่าจะแพร่หลายครั้งแรกในพื้นที่นี้ ลิเกป่าคณะที่มีชื่อและได้รับรางวัลผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรม คือ คณะนายตรีภ ปลอดฤทธิ์

ข. หนังสืงตลล เป็นสืลปะการสแสดงพื้นบ้าน ใส้หนังสือลัคเป็นรูปภาพ ขนาดเล็ก คืบด้วยไม้ตบอันเตียว เชดภายในโรงใส้แสงไฟส่องผ่านตวหนังสือสร้างเงาใส้ปรากฏบนจอ ผ้าขาวหน้าโรง ใส้ปี กลองและน้องบรรเลงเพลงประกอบ ผู้เชิดเป็นผู้อักข์ ในจังหวัดกระบี่ มี สืลป็นหนังสือตลลหลายคณะ

ค. มโนราห์ หรือ “ โนรา ” ที่คนใส้เรียกชื่อกล่าวขานกัน แรกเริ่ม ใส้เกิดขึ้นในสมัยอยุธยา ใส้รับอิทธิพลจากอินเดียโบราณ มีเครื่องดนตรีประกับ คือ โหม่ง ฉิ่ง ทับ กลอง ปี มีทั้งการร่ายรำ บทร้องประกอบดนตรี บทเจรจา และบางทีก็มีการแสดงเรื่อง เป็น สืลปะการสแสดงที่ถ่ายทอดมาจากรุ่นบรรพชนสู่รุ่นลูก รุ่นหลาน จนสืบกัันมาจนถึงปัจจุบันนี้

ง. ร้องเง็งและเพลงตันหยง ใส้รับอิทธิพลจากการสแสดงของชาว มลายู ซึ่งดัดแปลงมาจากการสแสดงของโปรตุเกสอีกทอดหนึ่ง เดิมเพลงร้องเง็งนิยมเล่นกันในบ้าน ขุนนาง ภายหลังชาวบ้านนำมาเล่น และพัฒนาดัดแปลงมาเป็นเนื้อร้องภาษาไทยเรียลว่าเพลง ตันหยง

(2) งานประเพณีที่สาคัญในท้องถิ่น

ก. ประเพณีลอยเรือชาวเล ชาวเลกลุ่มอูลักลาโวอาศัยอยู่ในจังหวัด กระบี่บริเวณอำเภอเกาะลันตา อำเภอเมืองที่เกาะพีพี และอำเภอเหนือคลองบ้านเกาะจำ โดย ประเพณีลอยเรือชาวเลในจังหวัดกระบี่จัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง คือ วันเพ็ญเดือน 6 และวันเพ็ญเดือน 11 ของทุกปี โดยชาวเลที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ จะมาร่วมทำพิธีลอยเรือสะเดาะเคราะห์กัน ณ ชายหาด ในชุมชนบ้านโตะบาหลิว และชุมชนบ้านหัวแหลม อำเภอเกาะลันตา

ข. ประเพณีสารทเดือนสิบ เป็นประเพณีบุญของชาวพุทธในภาคใต้ว ช่วงเวลาระยะเวลาการประกอบพิธีสารทเดือนสิบมีขึ้นในวันแรม 1 ค่ำถึงแรม 15 ค่ำ เดือน 10 แต่วันที่นิยมทำบุญคือวันแรม 13 15 ค่ำ ประเพณีสารทเดือนสิบเป็นความเชื่อของพุทธศาสนิกชนชาวนครศรีธรรมราช ที่เชื่อว่าบรรพบุรุษอันไต้แก่ ปู่ย่า ตายาย และญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว หากทำ ความชั่วจะตกนรกกลายเป็นเปรต ต้องทนทุกข์ทรมานในอเวจี ต้องอาศัยผลบุญที่ลูกหลานอุทิศส่วน กุศลใต้แต่ละปีมายังชีพ ดังนั้นในวันแรม 1 ค่ำเดือนสิบ คนบาปทั้งหลายที่เรียลว่าเปรตจึงถูกปล่อย ตัวกลับมายังโลกมนุษย์เพื่อมาขอส่วนบุญจากลูกหลานญาติพี่น้อง และจะกลับไปนรกในวันแรม 15 ค่ำ เดือนสิบในโอกาสนี้เองลูกหลานและผู้ยังมีชีวิตอยู่จึงนำอาหาร ไปทำบุญที่วัด เพื่ออุทิศส่วนกุศล ใต้แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เป็นการแสดงความกตัญญูตวเทวี

ค. ประเพณีถือศีลกินเจ เป็นประเพณีที่สาคัญประเพณีหนึ่งใน จังหวัดกระบี่ ที่พี่น้องประชาชน โดยเฉพาะชาวไทยเชื้อสายจีน จัดขึ้น ณ ศาลเจ้าในพื้นที่ 8 อำเภอ ประมาณ 70 แห่ง โดยในแต่ละศาลเจ้าจะประกอบพิธีกรรมและจัดกิจกรรมขึ้นตั้งแต่วันขึ้น 1 ค่ำ

ถึง 9 คำ เดือน 9 ของจีน (ตรงกับเดือน 11 ของไทย) ช่วงเดือนกันยายน – ตุลาคม ของทุกปี โดยจะมีการจัดกิจกรรมประเพณีขึ้น ดังนี้

ก) บำเพ็ญบุญ ถือศีล กินเจ บริโภคแต่อาหารผักและผลไม้ ละเว้นการกระทำบาปทั้งปวง ไม่นำสัตว์ตัดชีวิต ทำให้บริสุทธิ์ งดการเที่ยวเตร่ ไม่เสพคิ๋มของมีนเมา ผู้ศรัทธาที่กินเจจะสวมใส่เสื้อผ้าสีขาว สวมมนต์ทาสมาธิภาวนา ขอพรให้ตนเองและครอบครัว

ข) ทำการสะเดาะเคราะห์ปัดเป่าความชั่วร้าย โรกภัยไข้เจ็บให้ออกไปจากผู้ถือศีลกินเจ บางศาลเจ้าก็จะมีการแสดงอภินิหารของผู้ลงเจ้าเข้าทรงตามความเชื่อศรัทธา

ค) ผู้ศรัทธาที่ร่วมกิจกรรมจะร่วมกันบริจาคทรัพย์สำหรับเป็นค่าอาหาร ค่ายใช้จ่ายในพิธี ร่วมแรงร่วมใจกันอย่างสมัครสมานสามัคคี ยิ้มแย้มแจ่มใส อาสามาจัดทำอาหารในโรงเจกันอย่างมีความสุข

ง. งานเมอลิดกลางจังหวัดกระบี่ ถือเป็นงานสำคัญและยิ่งใหญ่ที่พี่น้องชาวไทยมุสลิม จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวันคล้ายวันเกิดของพระศาสดานาบีมุฮัมมัด (ซ.ล) ตรงกับวันขึ้น 12 ค่ำ เดือน 3 (ฮ.ศ. ปฏิทินอาหรับ) จังหวัดกระบี่ จัดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2551 มีพี่น้องชาวไทยมุสลิมทั่วภาคใต้ และชาวมุสลิมประเทศเพื่อนบ้านเดินทางมาร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนมาก และได้จัดงานต่อเนื่องทุกปีจนถึงปัจจุบัน ทำให้งานเมอลิดกลางกลายเป็นงานประเพณีประจำปีของจังหวัดกระบี่

จ. เทศกาลกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน เป็นงานเทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ โดยจัดขึ้นทุกปีในช่วงเดือนพฤศจิกายน จัดขึ้นในครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2539 และจัดสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ในงานจะจัดให้มีการแสดงทางศิลปวัฒนธรรม เทศกาลอาหารทะเล การจัดแสดงด้านการให้บริการของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวทุกสาขา และได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก

ฉ. เทศกาลตานตาลันตา จัดขึ้นเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเกาะลันตา ที่เน้นการแสดงทางวัฒนธรรมที่เป็นวิถีชีวิต และภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่หลากหลายผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมชาวไทยเชื้อสายจีน ชาวไทยมุสลิม ชาวไทยพุทธ และชาวไทยใหม่ (ชาวเลอุลัถลาไวย์)

(3) แหล่งท่องเที่ยวในมิติศาสนาและวัฒนธรรมที่มีความสำคัญและโดดเด่นในจังหวัด

ก. วัดแก้วโกรวาราม ตั้งอยู่ใจกลางเมืองกระบี่ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เป็นวัดที่มีโรงเรียนปริยัติธรรมสามัญ และเป็นศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวัด

อาทิตยวัดแก้วโกรวาราม มีพระอุโบสถตั้งอยู่บนเนินเขามองดูแล้วสวยงาม ฝาผนังด้านในอุโบสถ วัดแก้วโกรวารามมีภาพจิตรกรรมฝาผนังรอบด้าน ประกอบไปด้วยภาพสำคัญๆ ดังนี้ พระแม่ธรณี บีบมวยผม, พระศาสดาประสูติ, พระโพธิสัตว์ประทับเสวยมัย อยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิต ก่อนเสด็จลงมาเป็นพระพุทธเจ้า ภาพมุกกว้างด้านในพระอุโบสถ จิตรกรรมฝาผนังเนื่องจากกรอบหน้าต่างขึ้นไปเป็นเทพพนมหันหน้าไปทางพระพุทธรูป เบื้องขวาของพระพุทธรูปมีอาสนสำหรับสงฆ์ ภายในกว้างขวาง ด้านหน้าอุโบสถมีเสมาอยู่บนฐานสี่ขาเฉพาะใบเสมาทำด้วยสีทอง จุดเด่นของอุโบสถอยู่ที่เสา เสาทุกต้นของอุโบสถและเสานางแนบด้านข้างทั้ง 2 ข้างที่ใหญ่กว่าปกติเมื่อเทียบกับขนาดของอุโบสถจนแปลกตา บันไดนาคนั้นไม่ได้สร้างให้หน้าคยวตลอดบันไดทั้งหมดแต่แบ่งออกเป็นช่วงๆ 3 ช่วง

ข. วัดถ้ำเสือ มีลักษณะ เป็นสวนป่า ภายในหุบเขาแวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่อายุนับร้อยปี และเนื่องจากมีเขาล้อมอยู่ทุกด้าน จึงมีถ้ำเล็ก ถ้ำน้อยอยู่มากมาย เช่น ถ้ำคนธรรพ์ ถ้ำลอด ถ้ำช้างแก้ว ถ้ำลูกธนู ถ้ำพระ ฯลฯ สามารถเดินทางเข้าชมได้โดยการขึ้นและลงบันไดบริเวณพระตำหนักเจ้าแม่กวนอิม ถ้ำบางแห่งที่ตั้งอยู่ใกล้บริเวณวัดยังสามารถใช้เป็นศูนย์กลางการนั่งสมาธิของพระภิกษุและเหล่าอุบาสก อุบาสิกาได้อีกด้วย ภายในบริเวณวัดทัศนียภาพร่มรื่น แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่ อายุนับร้อยนับพันปีเนื่องจากมีเขาล้อมอยู่ทุกด้าน บริเวณนี้ นอกจากเป็นสถานที่วิปัสสนาแล้ว ยังเป็นแหล่งโบราณคดีที่สำคัญถึงสองสมัยคือ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ และสมัยแรกเริ่มประวัติศาสตร์ มีการขุดพบวัตถุโบราณหลายอย่าง เช่น เครื่องมือหิน เศษภาชนะดินเผา พระพิมพ์ดิบ บริเวณพื้นที่ราบด้านหน้าเป็นที่ตั้งของอุโบสถ พระธาตุเจดีย์ระฆังใหญ่ หอประชุม รูปปั้นพระโพธิสัตว์กวนอิม จุดเด่นของวัด คือ พระธาตุเจดีย์ยอดเขาแก้ว ตั้งอยู่บนยอดเขาแก้ว มีความสูงเหนือระดับน้ำทะเลประมาณ 600 เมตร สามารถขึ้นไปสักการะได้โดยขึ้นบันได 1,200 ขั้น บนยอดเขาสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของเมืองกระบี่ได้รอบทิศ ทั้งยังเป็นที่ประดิษฐานของรอยพระพุทธรูปบาทจำลองอีกด้วยพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นเอกลักษณ์และเป็นที่ยอมรับชื่นชอบของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติคือการที่ได้มาแวะสักการะขอพร

ค. วัดมหาธาตุวชิรมงคล (วัดบางโพง) ตั้งอยู่บ้านบางโพง หมู่ที่ 3 ตำบลนาเหนือ อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีเนื้อที่ 95 ไร่ เป็นพื้นที่ราบแวดล้อมสวนยางและสวนปาล์มน้ำมัน ของประชาชน วัดมหาธาตุวชิรมงคล (บางโพง) สร้างเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2483 และได้พัฒนาต่อเนื่องเรื่อยมา จนมีฐานะเป็นวัดที่มั่นคงและได้รับการพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2496 เคยรุ่งเรืองในด้านการศึกษารเรียนการสอนพระปริยัติธรรมแก่พระภิกษุสามเณรอุบาสกอุบาสิกาในชั้นนักธรรม และธรรมศึกษา วัดมหาธาตุวชิรมงคล (วัดบางโพง) ได้รับการพัฒนาอีกครั้งเมื่อ พ.ศ. 2545 หลังจากที่พระวิสิฐพัฒน์

วิชาน (พิศาล ปุรินุทโก) ได้เดินทางมาพำนักอยู่ที่วัดแห่งนี้ เมื่อวันที่ 25 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2545 พระพรหมวรญาณ กรรมการ มหาเถรสมาคม วัดยานนาวา ได้เดินทางมาเยี่ยมวัดมหาธาตุวชิรมงคล (วัดบางโทง) เพื่อการจัดสร้างพุทธสถานและ พระมหาธาตุเจดีย์ เณิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ วชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ง. พิพิธภัณฑ์สถานคลองท่อม สถานที่ตั้งบริเวณวัดคลองท่อม หมู่ที่ 2 ตำบลคลองท่อมใต้ อำเภอกองท่อม จังหวัดกระบี่ เปิดให้บริการเข้าชมตั้งเวลา 08.00 - 16.30 น. และปิดให้บริการในวันพุธของทุกสัปดาห์ เดิมชาวบ้านเรียกพิพิธภัณฑ์พระครูอาทร หรือ พิพิธภัณฑ์วัดคลองท่อม พระครูอาทรสังวรกิจ (สวาท กนตสวโร) เจ้าอาวาสวัดคลองท่อมในขณะนั้น ซึ่งเป็นผู้ที่ได้สะสม เก็บรวบรวมโบราณวัตถุที่ชาวบ้านได้ขุดพบจากบริเวณพื้นที่บริเวณควนลูกปัด ชุมชนคลองท่อม ปัจจุบันเป็นแหล่งเรียนรู้จัดแสดงลูกปัด เครื่องประดับ โบราณวัตถุ โบราณ เครื่องมือของใช้ที่ค้นพบในพื้นที่อำเภอกองท่อม และในพื้นที่จังหวัดกระบี่ โดยเฉพาะลูกปัดหน้าคนสุริยะเทพ ลูกปัดแก้ว ลูกปัดนานาชนิด ซึ่งเชื่อกันว่าคลองท่อมเป็นแหล่งผลิตลูกปัดและเครื่องประดับในสมัยโบราณ

จ. อุทยานแห่งชาติพรตน์ธารา อยู่ในตำบลอ่าวนาง ใต้ไทยหนองทะเล ปากน้ำ ประกอบด้วยจุดน่าสนใจหลายแห่ง เช่น

ก) หาดนพรตน์ธารา หรือหาดคลองแห้ง เพราะริมหาดทรายด้านหนึ่งมีคลองชื่อ คลองสน ยามน้ำลงจะกลายเป็นหาดทรายขาวไกล เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในปี พ.ศ. 2506 จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ สมัยที่ท่านดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้เคยมาพักผ่อนและมีความประทับใจในชายหาด จึงเปลี่ยนชื่อใหม่ให้ว่า “ หาดนพรตน์ธารา ” อยู่ห่างเมืองกระบี่ประมาณ 18 กิโลเมตร

ข) หาดอ่าวนาง เป็นชายหาดที่ติดต่อกับหาดนพรตน์ธาราไปทางทิศตะวันออก ริมหาดมีภูเขาขึ้นลงในทะเล มีถ้ำสวยงาม ถ้ำพระนาง ด้านนอกและด้านในมีหินงอกหินย้อย ด้านหน้ามีกลุ่มเกาะน้อยใหญ่ถึง 83 เกาะ เป็นโขดหินรูปร่างแปลกตา เช่น เกาะปอดะ เกาะหัวขวาน เกาะหม้อ เกาะทัพ เป็นต้น

ข. สุสานหอยเจ็ดสิบห้าล้านปี ตั้งอยู่บริเวณแหลมโพธิ์ เป็นบริเวณที่ซากฟอสซิลหอยชนิดต่างๆ ซึ่งมีอายุนับล้านๆ ปี เดิมทีแห่งนี้เป็นแหล่งน้ำจืด ภายหลังเกิดการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา น้ำทะเลท่วมถึง น้ำทะเลท่วมถึง ทำให้ซากหอยจับตัวกันเป็นหินปูนเป็นแผ่นคล้ายซีเมนต์ขนาดใหญ่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ปัจจุบันกรมศิลปากร ได้จัดทะเบียนเป็นโบราณสถาน อยู่ห่างจากตัวเมืองกระบี่ ประมาณ 19 กิโลเมตร

ซ. หมู่เกาะพีพี เป็นเกาะที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ประกอบด้วยเกาะสำคัญ 2 เกาะ คือ เกาะพีพีดอนและเกาะพีพีเล อาณาบริเวณล้อมรอบด้วยธรรมชาติทางทะเล มีหาดทรายและปะการังที่สวยงาม ในเกาะพีพีเดิมมีที่อาศัยของนกนางแอ่น และมีภาพเขียนประวัติศาสตร์ เป็นรูปเรือต่าง ๆ จำนวนมาก อยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณ 40 กิโลเมตร

ญ. อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี มีอาณาบริเวณครอบคลุมพื้นที่หลายส่วน อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณีเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับพักผ่อนหย่อนใจและศึกษาแหล่งธรรมชาติและพันธุ์ไม้ที่สำคัญ เพราะเป็นสวนป่าที่อยู่ใกล้ชุมชน คือ อยู่ห่างจากตลาดอ่าวลึกเพียง 500 เมตรเท่านั้น มีบรรยากาศร่มรื่น มีธารน้ำไหลตลอดภูเขาตกลงมาลงแอ่งโบกขรณีอันงดงามเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวต่างรู้จักกันมาช้านาน

ฉ. แหล่งภาพเขียนสีสมัยก่อนประวัติศาสตร์ แหล่งภาพเขียนสีที่มีมากที่สุดในจังหวัดกระบี่อยู่ในอำเภออ่าวลึก เป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวได้ให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ำผีหัวโต ซึ่งมีภาพเขียนสีมากที่สุด นักโบราณคดีคำอายุของภาพเหล่านั้นไว้ว่า มีอายุไม่น้อยกว่า 3,000 – 5,000 ปีมาแล้ว นอกจากถ้ำผีหัวโต ยังมีภาพเขียนที่ถ้ำเขาตีบญ้อย บ้านหินราว ถ้ำเกาะขยอ บ้านอ่าวน้ำ แหลมไฟ และเขาโสโตะดำ แหลมชาวเล ถ้ำชาวเลที่ปลายแหลมสัก และแหลมท้ายแรก (เขากาโส) ในตำบลอ่าวลึกน้อย เป็นต้น

ฎ. เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าเขาปะ – บางคราม เป็นที่ราบต่ำแหล่งสุดท้ายในประเทศไทย เป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร มีนกและสัตว์ป่าหายาก เช่น นกแก้วแร้วท้องดำ มีสัตว์น้ำและธรรมชาติหลายแห่ง เช่น สระมรกต เป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวไปชมมากที่สุดแห่งหนึ่ง

ฏ. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา ซึ่งรวบรวมเอาหมู่เกาะในทะเลบางส่วน มีเนื้อที่ประมาณ 150 ตารางกิโลเมตร ในเขตนี้มีเกาะแก่งและปะการังที่สวยงาม

จ. อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา มีอาณาเขตครอบคลุมหลายพื้นที่ในอำเภอเขาพนม อำเภอเมือง อำเภออ่าวลึก อำเภอปลายพระยา มีพื้นที่ค่อนข้างสมบูรณ์เหมาะแก่การท่องเที่ยวแบบเดินป่าชมธรรมชาติ สามารถเดินทางขึ้นสู่ยอดเขาพนมเบญจาได้โดยใช้เวลาประมาณ 8 ชั่วโมง ในพื้นที่บางส่วนอาจใช้เวลามากกว่านั้น ชาวบ้านและนักท่องเที่ยวบางกลุ่มเริ่มให้ความสนใจ โดยใช้เส้นทางบ้านหน้าเขาไปทางแนวน้ำตกต้นหาร หรือสามารถขึ้นทางอื่นก็ได้ เช่น แนวน้ำตกห้วยไต้หรือช่องหมื่นจันทร์ กระบี่น้อย โดยอาศัยเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ

จากสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดกระบี่ย่อมส่งผลต่อวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และประเพณีวัฒนธรรมของชาวกระบี่ กล่าวคือ ในด้านของสภาพภูมิประเทศในจังหวัดกระบี่จะรายล้อมไปด้วยป่าไม้ ชวนเขาและสายน้ำ ทำให้ชาวกระบี่ดำรงชีวิตที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้และสายน้ำ เช่น การประมงออกเรือหาปลา หาผักและ

หาของป่ามาประทังชีวิต หรือแม้กระทั่งการนำทรัพยากรที่ได้จากป่าไม้ หรือพืชพันธุ์ต่าง ๆ มาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อเป็นสินค้าและใช้ในการแลกเปลี่ยนสินค้าเพื่อการดำรงชีวิต นอกจากนั้นแล้วป่าไม้ ขุนเขา และสายน้ำยังสร้างความคิด ความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรม และวรรณกรรมที่สำคัญอีกมากมาย เช่น ประเพณี ลอยเรือของชาวเล หรือที่เรียกอย่างหนึ่งว่า ประเพณีลอยเรือพระเคราะห์ นิทานและตำนานที่เกี่ยวข้องกับสถานที่สำคัญในจังหวัดกระบี่ เช่น ตำนานเรื่องนางเบญจา เรื่องเขานาบน้ำ เรื่องอ่าวนาง เรื่องโต๊ะหินขวาง และเรื่องพญายอคน้ำ เป็นต้น

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือส่งเสริมการอ่าน ซึ่งมีผู้ศึกษาและวิจัย ดังนี้

จุฬาลักษณ์ ลัทธิกุล (2556) ได้วิจัยเรื่อง สร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านนิทานพื้นบ้านจังหวัดนครสวรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดสุคตวราราม จังหวัดนครสวรรค์ โดยวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านนิทานพื้นบ้านจังหวัดนครสวรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดสุคตวราราม จังหวัดนครสวรรค์ และเพื่อตรวจสอบคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า หนังสือที่สร้างขึ้นมีจำนวน 8 เรื่อง เนื้อหาเป็นนิทานพื้นบ้านจังหวัดนครสวรรค์ มีภาพสี่ประกอบ และมีคำถามท้ายเล่ม และผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านรูปเล่มและการจัดรูปแบบ จำนวนภาษา เนื้อหา ภาพประกอบ คุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.64 แสดงว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด และ ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยนักเรียน ด้านรูปเล่มและการจัดรูปแบบ จำนวนภาษา เนื้อหา ภาพประกอบ คุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 2.62 แสดงว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก สรุปได้ว่าหนังสือส่งเสริมการอ่านนิทานพื้นบ้านจังหวัดนครสวรรค์ ที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมมาก

เพ็ญ โฉม จัน โปลัง (2556) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ นิทานพื้นบ้านโคราช ” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครราชสีมา โดยวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ นิทานพื้นบ้านโคราช ” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครราชสีมา และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ นิทานพื้นบ้านโคราช ” ที่สร้างขึ้นมี 10 เรื่อง แต่ละเรื่องเป็นนิทานพื้นบ้านที่มีเนื้อหาสอดแทรกคุณธรรมในด้านต่างๆ มีภาพสี่ประกอบ และมีคำถามท้ายเล่ม

และผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านรูปเล่ม ด้านการจัดภาพ ด้านการดำเนินเรื่อง ด้านเนื้อหา และด้านภาษามีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.66 - 1.00 ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสม ผลการตรวจสอบคุณภาพตามแบบมาตราส่วนประมาณค่าโดยนักเรียนด้านเนื้อเรื่อง ด้านสำนวนภาษา ด้านภาพประกอบ ด้านรูปเล่มและการจัดรูปแบบ และด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ มีค่าคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 2.69 ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก จึงสรุปได้ว่าหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมในระดับมาก

ศิริกาญจน์ ศิริพานิช (2556) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่องนิทานพื้นบ้านกรุงเทพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดราชบพิศ กรุงเทพมหานคร โดยวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ นิทานพื้นบ้านกรุงเทพ ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ นิทานพื้นบ้านกรุงเทพ ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้าน จากภาพจิตรกรรมเชิงบานหน้าต่างพระอุโบสถวัด พระเชตุพนวิมลมังคลาราม มีการสอดแทรกคุณธรรม และมีภาพสีประกอบ ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.65 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และ ผลการตรวจสอบความคิดเห็นมีต่อหนังสือที่สร้างขึ้นของนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.54 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด สรุปได้ว่าหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด

สุชาติ เจริญฤทธิ์ (2543) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง “ เที้ยวเมืองพังงา ” โดยวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง “ เที้ยวเมืองพังงา ” และเพื่อหาประสิทธิภาพหนังสือส่งเสริมการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง “ เที้ยวเมืองพังงา ” ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ผลการวิจัยพบว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.47 / 80.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80 ที่ได้ทำตั้งสมมุติฐานไว้ เป็นเพราะ หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ เที้ยวเมืองพังงา ” เป็นหนังสือที่สร้างขึ้นตามหลักเกณฑ์ในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน ได้รับการปรับปรุงจากคำแนะนำของประธานและกรรมการควบคุมปริญญาพันธ์ ผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดผลและประเมินผล จึงมาทดลองใช้กับนักเรียนในกลุ่มประชากรที่กำหนดไว้ พร้อมกับการปรับปรุงหนังสือตามลำดับ จนหนังสือส่งเสริมการอ่านเป็นหนังสือที่สามารถนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ ส่วนการหาประสิทธิภาพของหนังสือนั้นได้ผ่านการปรับปรุงทั้งแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความยากง่ายและ

ตลอดจนสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตน

8.1.2 ศึกษาวิธีการเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่าน ประเภทร้อยแก้ว และศึกษาวิธีการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านจากเอกสาร และตำราต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน

8.1.3 กำหนดขอบเขตของเนื้อหาที่เขียนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ กล่าวคือเขียนเรื่องในรูปของสารบันเทิง รูปแบบของร้อยแก้ว โดยสอดแทรกเรื่องราวของท้องถิ่นซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาในเนื้อเรื่อง เพื่อให้นักเรียนได้ทั้งสาระด้านความรู้และความสนุกสนาน ส่งเสริมทักษะการอ่าน ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน คุณธรรม และจริยธรรมตลอดจนสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตน โดยผู้ศึกษาจะต้องศึกษาข้อมูลของจังหวัดกระบี่ก่อนที่จะมากำหนดขอบข่ายของเนื้อเรื่อง

เมื่อผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลของจังหวัดกระบี่อย่างถ่องแท้แล้ว ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบข่ายของเรื่องที่จะเขียนไว้ 10 เรื่อง ที่เกี่ยวข้อง และโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดกระบี่ซึ่งเป็นเรื่องราวในจังหวัดที่นักเรียนอาศัยอยู่ ขอบเขตของเนื้อหาที่เขียนมีดังนี้

- 1) ประวัติและความเป็นมาของจังหวัดกระบี่
- 2) จาดเดือนสิบ
- 3) ประเพณีลอยเรือชาวเล
- 4) ตำนานเรื่องนางเบญจา
- 5) เตยป่าหน้น
- 6) นกแก้วแร้วท้องดำ
- 7) ร่องเง็ง
- 8) ลิเกป่า
- 9) บุคคลสำคัญ
- 10) หอยชักตีน

8.1.4 ลงมือเขียน โดยขั้นตอนการเขียนมีดังนี้

1) เขียนโครงเรื่องไว้อย่างคร่าว ๆ ว่าจะเรื่องที่จะเขียนในแต่ละเรื่องรูปแบบเนื้อหาจะเป็นเช่นใด และเป็นไปในทิศทางใด มีการเปิด – ปิดเรื่องอย่างไร

2) เขียนเรื่องโดยกำหนดวิธีการเปิดเรื่อง ดำเนินเรื่อง และการจบเรื่องอย่างละเอียด สร้างตัวละครให้ชัดเจนว่าแต่ละตัวมีบุคลิกภาพอย่างไร อายุเท่าไร รูปร่างนิสัยใจคอเป็นอย่างไร กำหนดฉากในเรื่องให้ชัดเจนว่าจะใช้สถานที่ใด เรื่องราวเกิดขึ้นตอนไหน และทบทวน

เนื้อเรื่องว่ามีความเหมาะสม เป็นเอกภาพ และเป็นไปตามลำดับขั้นตอนหรือไม่ อย่างไร รวมทั้งดูความเหมาะสมของความยาวในเรื่องว่าจะใช้จำนวนกี่หน้า

3) เมื่อเขียนเรื่องในแต่ละเรื่องย่อยเสร็จก็ทำการตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสมและน่าสนใจ ให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับเนื้อหาในเนื้อเรื่อง โดยเรื่องย่อยที่แต่นั้นมีจำนวน 10 เรื่อง โดยมีชื่อเรื่องดังนี้

- (1) เรื่องเที่ยวงานกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน
- (2) เรื่องจากเดือนสิบ
- (3) เรื่องลอยเรือชาวเล
- (4) เรื่องนางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน
- (5) เรื่องอาณาจักรเตยปาหนัน
- (6) เรื่องท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้
- (7) เรื่องกาลครั้งหนึ่ง ณ เกาะลันตาใหญ่
- (8) เรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะดัม
- (9) เรื่อง “สวนพฤกษาศาสตร์” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน
- (10) เรื่อง “ภารกิจของสิลันดา” เทวดาในร่างหอยชักตีน

และตั้งชื่อเรื่องของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยมีชื่อเรื่องว่า “ณ เมืองบี” ซึ่งเป็นคำที่บ่งบอกถึงความเป็นจังหวัดกระบี่ และความเป็นภาคใต้ได้โดยชัดเจน เพราะคนใต้มักจะพูดรวบคำ หรือตัดคำ จาก “เมืองกระบี่” ก็แปรเปลี่ยนมาเป็น “เมืองบี”

8.1.5 นำเรื่องทั้ง 10 เรื่อง ไปให้เพื่อนครูและนักเรียนอ่านดู เพื่อทดสอบดูว่าเรื่องที่แต่งขึ้นนักเรียนมีความเข้าใจ และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเรื่องที่ได้อ่านมากน้อยเพียงใด

8.1.6 นำเรื่องที่ให้เพื่อนครูและนักเรียนอ่านมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

8.1.7 ทบทวนเรื่องที่เขียนอีกครั้งเพื่อดูสำนวนภาษาและความเป็นเอกภาพของเรื่อง

8.1.8 กำหนดกิจกรรม พร้อมเฉลยกิจกรรมท้ายเรื่องในแต่ละเรื่องย่อยทั้ง 10 เรื่อง เพื่อเป็นการฝึกกระบวนการคิด และทดสอบกระบวนการอ่านของนักเรียนอีกทางหนึ่ง

8.1.9 จัดพิมพ์ต้นฉบับ ต้นฉบับที่จัดพิมพ์นั้นจะกำหนดรูปแบบของหนังสือให้มีขนาด 8 หน้ายก กล่าวคือ หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี” ที่จัดทำขึ้นมีขนาด 18.5 × 26 เซนติเมตร จะประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ปกหน้า

สีน้ำ

- 2) คำนำ
- 3) สารบัญ
- 4) เนื้อหาของหนังสือส่งเสริมการอ่าน พร้อมภาพประกอบที่เป็นภาพวาด
- 5) คำศัพท์
- 6) กิจกรรมท้ายเรื่อง พร้อมเฉลยกิจกรรมท้ายเรื่อง
- 7) บรรณานุกรม

8.1.10 นำต้นฉบับไปทดสอบ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเนื้อหา โดยให้ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และนักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งวิพากษ์วิจารณ์และให้คำแนะนำเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

8.1.11 ปรับปรุงและแก้ไขเนื้อหาให้เหมาะสมตามคำวิพากษ์วิจารณ์และคำแนะนำ พร้อมทั้งตรวจทานความถูกต้องอีกครั้งทั้งในด้านของความถูกต้องของเนื้อหา การใช้ภาษา และสำนวนโวหาร เป็นต้น

8.1.12 จัดพิมพ์รูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” ให้มีขนาด 18.5×26 เซนติเมตร

8.2 การตรวจสอบและปรับปรุงคุณภาพหนังสือ

การตรวจสอบและปรับปรุงคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้นมีกระบวนการดังนี้

8.2.1 การสร้างแบบประเมินคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยจัดทำการประเมินทั้งหมด 2 ชุด โดยชุดที่ 1 สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพของหนังสือเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสือที่สร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบหาดัชนีความสอดคล้อง ชุดที่ 2 สำหรับนักเรียนประเมินเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสือที่สร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบหาดัชนีความสอดคล้อง

8.2.2 การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ กล่าวคือ นำหนังสือส่งเสริมการอ่านเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ประสบการณ์ทางด้านภาษาไทย และด้านการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก จำนวน 3 ท่าน พิจารณาและตรวจสอบคุณภาพหนังสือ พร้อมให้ข้อเสนอแนะแนวทางปรับปรุงหนังสือ นำหนังสือส่งเสริมการอ่านมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ และนำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินเพื่อหาดัชนีความสอดคล้อง (Index Congruence) 4 ด้าน ได้แก่ ด้านลักษณะ

ของหนังสือ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และด้านคุณค่าของหนังสือ โดยแบบสอบถามแบบมาตร
ประมาณค่า 5 ระดับ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพหนังสือจากนักเรียน มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 - 5.00	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 - 3.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

8.2.3 การตรวจสอบคุณภาพของหนังสือโดยใช้ข้อมูลจากนักเรียน

การตรวจสอบคุณภาพของหนังสือในขั้นนี้ เป็นการนำหนังสือส่งเสริม
การอ่าน เรื่อง “ณ เมืองปี่” ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลาง
มิตรภาพที่ 44 อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ จำนวน 10 คน อ่าน เพื่อประเมินความคิดเห็นตาม
แบบสอบถามแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพหนังสือจากนักเรียน มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 - 5.00	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 - 3.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.50	หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

8.2.4 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพหนังสือ

- 1) การหาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตรการคำนวณ (กรมวิชาการ, 2545 ข, น.81)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	N	แทน	จำนวนประชากร

บทที่ 2

หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง”

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่

หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ ที่สร้างขึ้นผ่านการตรวจสอบคุณภาพหนังสือจากผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ได้จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ ขนาดรูปเล่มขนาด 8 หน้ายก (หนังสือที่มีขนาด 18.5×26 เซนติเมตร) ความยาว 136 หน้ามีส่วนประกอบของรูปเล่มดังนี้

- ปกนอก เป็นปกแข็งที่มีความหนาแน่นกว่าส่วนของเนื้อหา หน้าปกมีภาพ ซึ่งตรงกับเนื้อเรื่องในหนังสือ ข้อความบนปกหน้าประกอบด้วยประเภทของหนังสือ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง / เรียบเรียงเรื่อง และชื่อผู้วาดภาพระบายสี
- ปกใน ประกอบด้วยประเภทของหนังสือ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง / ผู้เรียบเรียงเรื่อง และชื่อผู้วาดภาพระบายสี
- คำนำ จะบอกความมุ่งหมายในการแต่งหนังสือ เนื้อหาสาระของเรื่อง วิธีการนำเสนอ โดยลงชื่อเจ้าของผลงานปิดท้ายคำนำ
- เนื้อเรื่อง เป็นส่วนที่ผู้ศึกษาเรียบเรียงขึ้นจากเรื่องราวของจังหวัดกระบี่ โดยมุ่งเน้นข้อมูลที่สำคัญของจังหวัดกระบี่ คือ ประวัติ ตำนาน ภูมิปัญญา วัฒนธรรม ประเพณี ของดีขึ้นชื่อของจังหวัด และบุคคลที่มีบทบาทสำคัญของจังหวัด มีเนื้อหาจำนวน 10 เรื่อง
- เมื่อจบเนื้อหาในแต่ละเรื่องจะมีคำศัพท์น่ารู้ และมีกิจกรรมทำเรื่อง จำนวน 2 กิจกรรม อันได้แก่ กิจกรรมที่ 1 คือ กิจกรรมหากันจนเจอ กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะ คือ การจับคู่คำกับความหมายให้มีความสัมพันธ์กัน และกิจกรรมที่ 2 คือ กิจกรรมคำถามชวนคิด ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านในรูปแบบอัตนัย เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น
- บรรณานุกรม เป็นส่วนอ้างอิงที่มาของข้อมูลของผู้แต่งได้แต่งขึ้น

7. ปกหลัง เป็นส่วนประกอบหลังสุดของหนังสือ มีลักษณะเป็นปกแข็งเช่นเดียวกับหน้าปก ปกหลังจะประกอบด้วยภาพซึ่งตรงกับเนื้อเรื่องในหนังสือ และจะมีข้อความที่เป็นคำขวัญของจังหวัดกระบี่ปรากฏอยู่

เนื้อเรื่องและลักษณะรูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองกระบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ ได้นำเสนอดังต่อไปนี้

ณ เมืองบี้

อุษณีย์ สงวนศรี : เรื่อง และ ฟองสมุทร : วาดภาพ

คำนำ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง ณ เมืองบี่ เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีจุดประสงค์เพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน สร้างจิตสำนึกให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ รัก ผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่นของตนเอง

ผู้เขียนได้จัดสรรเรื่องราวที่เป็นสาระสำคัญและลักษณะเด่นของมรดกวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ในจังหวัดกระบี่ ทั้งส่วนของความเป็นมาของจังหวัดกระบี่ ทั้งในส่วนที่เป็นธรรมชาติ งานฝีมือ ประเพณีวัฒนธรรม วรรณกรรมท้องถิ่น บุคคลที่มีบทบาทสำคัญ และของดีขึ้นชื่อในจังหวัดกระบี่มานำเสนอ โดยจัดทำออกมาในรูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน ซึ่งงานเขียนที่สร้างขึ้นนั้นเป็นงานเขียนประเภทร้อยแก้ว จำนวน 10 เรื่อง ประกอบด้วย เรื่องเที่ยวงานกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน เรื่องจาดเดือนสิบ เรื่องลอยเรือชาวเล เรื่องนางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน เรื่องอาณาจักรเตยปาหนัน เรื่องท่องเที่ยวทัศนาศาสตร์ศึกษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อู้ เรื่อง“รองเง็ง” ความทรงจำ ณ เกาะลันตาใหญ่ เรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะดัม เรื่อง “สวนพฤกษชาติ” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน และเรื่อง “ภารกิจของลิ้นดา” เทวดาในร่างหอยชักตีน

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง ณ เมืองบี่ เล่มนี้คงเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน และสร้างจิตสำนึกให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ รัก ผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่นของตนเอง

อุษณีย์ สงวนศรี

■สารบัญ

เที่ยวงานกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน

1

ขาดเดือนสิบ

15

ลอยเรือชาวเล

28

นางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน

39

อาณาจักรเตยปาหนัน

51

ท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้

67

“รองเง็ง” ความทรงจำ ณ เกาะลันตาใหญ่

80

“ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่หัวใจต่อโต๊ะอะดัม

93

“สวนพฤกษชาติพุดใต้” “สวนพฤกษชาติพุดใต้” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน

106

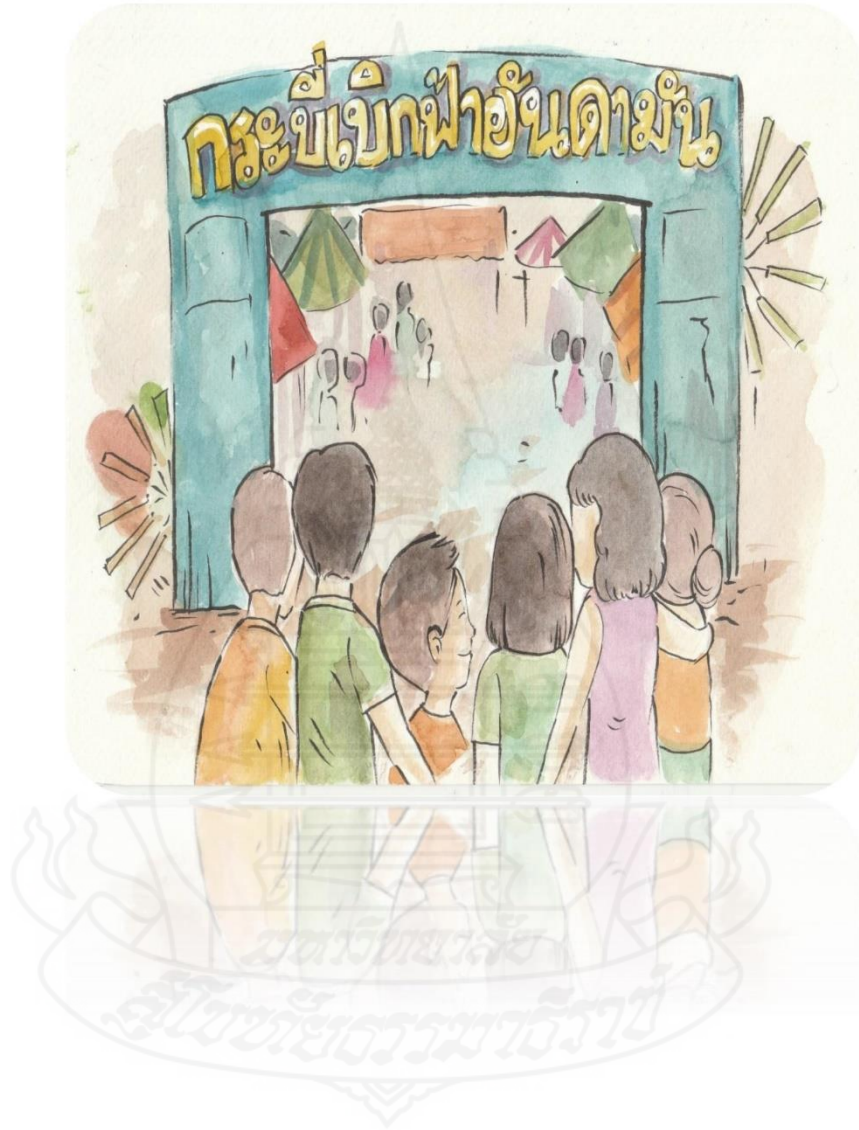
“ภารกิจของสิลันตา” เถวดาในร่างหอยชักตีน

122

บรรณานุกรม

136

เที่ยวงาน “กระบี่เบิกฟ้าอันดามัน”

“อันดา อันดา อันดาอยู่ไหนจ๊ะ” ลันดาเรียกน้องชายเสียงดังลั่นบ้านด้วยความดีใจ
 “พี่ลันดา มีอะไร เรียกอันดาเสียงดังเชียว มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”
 “พี่มีข่าวดีกับข่าวร้ายมาบอก อันดาจะฟังข่าวไหนก่อนดี”
 “ดีก็ต๊อ กต๊อ กต๊อ กต๊อ หมดเวลา” ลันดาพูด
 “เอาข่าวดีก่อนสิ”
 “ข่าวดีก็คือ...” ลันดาสร้างความตื่นเต้นให้กับน้องชาย
 “บอกมาได้แล้วพี่ลันดา ตื่นเต้นหมดแล้ว”
 “ข่าวดีก็คือ...”
 “โอ๊ย... พี่ลันดาบอกมาได้แล้ว”
 “ข่าวดีก็คือ... ช่วงเดือนพฤศจิกายนนี้ พ่อและแม่ไปเที่ยวไกลถึงกระบี่ โน่นแน่ะ”
 ลันดาบอกน้อง
 “กระบี่บ้านของแม่ไซ้ไหมพี่ลันดา”
 “ไซ้จ๊ะ เราจะไปเที่ยวบ้านของคุณตาคุณยายกัน”
 “อันดาเคยได้ยินเพื่อน ๆ พูดว่า กระบี่ คือ ดินแดนสวรรค์อันดามันจริงไหมพี่ลันดา”
 “พี่ก็ ไม่รู้เหมือนกัน แต่เคยได้ยินใคร ๆ เขาก็พูดกันอย่างนั้นนะ”
 “ไชโย ! ดีใจจังเลยจะได้ไปเที่ยวกระบี่ ได้ไปเที่ยวบ้านของคุณตาและคุณยายแล้ว”
 ลันดากล่าว
 “แล้วข่าวร้ายล่ะพี่อันดาคืออะไร”
 “ข่าวร้ายหรือ... อืม... ฮาฮาฮา โบ๊เบ๊ ไม่มีไง”

“อ้าว! พี่ลันดา ทำเอาใจหายใจกว่าหมดเลย”

ก่อนถึงวันออกเดินทาง ทุกคนต่างตื่นเต้นกับการไปที่หมู่บ้านของคุณตาคุณยาย
อันดา และลันดาต่างเข้านอนกันตั้งแต่หัวค่ำเพื่อพรุ่งนี้จะตื่นเพื่อออกเดินทางตั้งแต่เช้า

ตระวันเริ่มโผล่พ้นขอบฟ้า อันดา และลันดาต่างลุกขึ้นกันอย่างรวดเร็วราวกับมีใคร
มาปลุก ทั้งสองต่างทำกิจวัตรส่วนตัวของตัวเอง โดยที่พ่อกับแม่ไม่ต้องบอกอย่างที่เคย
เมื่อทั้งสองทำภารกิจเสร็จทั้งสองต่างวิ่งเอาสัมภาระของตนเองขึ้นรถ และนั่งรอพ่อกับแม่บนรถ
อย่างเบิกบานใจ

รถเริ่มเคลื่อนตัวออกอย่างช้า ๆ มุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทาง สองข้างทางเต็มไปด้วย
รถราที่แน่นขนัด สลับกับธรรมชาติของป่าเขา ด้วยระยะทางที่ค่อนข้างไกลทำให้อันดากับลันดา
เคลิ้มหลับไป สักพักก็เข้าสู่ดินแดนแห่งจังหวัดกระบี่

“อันดา อันดา ลันดา ลันดา ตื่นลูกถึงกระบี่แล้วลูก”

เมื่อเด็กทั้งสองได้ยินเสียงของแม่เรียกทั้งสองต่างคิดตัวขึ้นจากเบาะรถราวกับสปริง
และทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่างของรถ รถเคลื่อนตัวผ่านภูเขาสีเขียวจึเียงรายกัน
สลับซับซ้อน

“โอ้ว... พี่ลันดา พี่ลันดา สวยจัง แล้วอีกนานไหมครับแม่กว่าจะถึงบ้านคุณตา
คุณยาย”

“ไม่นานแล้วลูก”

ณ บ้านของคุณตาคุณยาย

“เฮ้อ... ลงลูก ถึงบ้านคุณตาคุณยายแล้ว”

“เฮ้! ถึงบ้านคุณตาคุณยายแล้ว ว้าว! บ้านคุณตาคุณยายสบายจังเลย อยู่ดีคุณเขา
อยู่ดีคุณทะเล”

“ก่อนที่จะตื่นตื่นกับธรรมชาติทำยังไงคุณตาคุณยายก่อนคะอันดา ลันดา”

“สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์คะคุณตาคุณยาย ผมชื่ออันดาครับ ส่วนหนูชื่อลันดาคะ”

“หวัดดีจะหลาน ๆ มาให้ตาชื่นใจหิดลิ” เด็ก ๆ ทั้งสองเดินเข้าสู่อ้อมกอดของตาอย่าง
ยิ้มแย้มแจ่มใส “ไหน ๆ มาให้ยายชื่นใจหิดกัน... สายได้แรงอก” ยายจูบลงบนศีรษะของเด็ก
ทั้งสองอย่างเบา ๆ ต่อจากนั้นคุณตาและคุณยายก็พาครอบครัวของเราขึ้นบ้าน

พ่อกับแม่ นั่งคุยกับคุณตาคุณยายเกี่ยวกับเรื่องราวจิปาละในสังคมเมือง จนตะวันตกดิน เราทั้งสองคนพี่น้องเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำเพราะเราต่างเห็นเคหนี่้อยกับการเดินทางไกล

ทินกรเริ่มเบิกอรุณอีกครั้ง เสียงนกกาเริ่มออกจากรัง ไก่ผสมเสียงขันกันอย่างเจื้อยแจ้ว เสียงน้ำทะเลกระทบชายฝั่งเสียงดังคลื่น... คลื่น... ลมแผ่วเบาพัดผ่านช่องของฝาผนัง เรายังนอนหลับกันอย่างสบายราวกับนอนอยู่ในห้องแอร์ของเมืองกรุง คุณตาคุณยายก็ปล่อยให้พวกเรานอนจนเต็มอิ่ม เมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาดวงอาทิตย์ก็โผล่พ้นขอบฟ้าเกือบจะตรงศีรษะของเราพอดี

“ตื่นแล้วเอะหลาน ไปล้างหน้าล้างตาไป แล้วมากินข้าวกัน ขยายทำกับข้าวไว้กะหนดเหนียน ไปแบบ ๆ ตามแม่ แล้วกะพ่อถ่าย” ไร้ซั้งเก๊าอี้ ไร้ซั้งฝ่าบูโตะ และไร้ซั้งโตะอาหารมีแต่เสื้อผ้าเดียวกับอาหารที่วางอยู่อย่างมากมาย

“มา ๆ มานั่งมาลูกมา กับข้าวกะลุยหมืด นี้น้ำซุบ นี้น้ำเจียวอดชะอ่อม นี้นปลาทอด นี้นแกงพุงปลา นี้นผัดผักรวม กิน กิน กินให้เอม เดียวหัวค้ำดาพาไปเที่ยวธารา ไปเที่ยวงานเบิกฟ้าอันดามัน”

“งานเบิกฟ้าอันดามันคืองานอะไรคะคุณตา” ลันดาถาม

“งานเบิกฟ้าอันดามันก็คืองานที่จังหวัดกระบี่จัดขึ้นทุกปีในเดือนพฤศจิกายน จัดขึ้นเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยว จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมรายได้ให้คนในจังหวัด และให้คนรู้จักจังหวัดกระบี่มากขึ้น” คุณตาตอบ

“แล้วในงานนี้มีอะไรบ้างครับ” อันดาถาม

“กะลุยหมืดลูกเหอ ทั้งของกิน ของฝาก การแสดงบนเวที ฯลฯ” คุณยายตอบ

“ผมอยากให้อันดาไปเร็ว ๆ จังเลยครับ ผมอยากไปเที่ยวงานงานเบิกฟ้าอันดามันแล้วไช้ใหม่พี่ลันดา”

“ใช่ ๆ”

คำลั่นแห่งการรอคอยก็มาถึง เมื่อทุกคนมาถึงงานเบิกฟ้าอันดามัน ทุกคนต่างตื่นตาตื่นใจไปกับบรรยากาศ และสินค้าที่นำมาขาย ยิ่งไปกว่านั้นทุกคนต่างตื่นตาตื่นใจกับแสงสีเสียงที่อยู่บนเวที วันนี้เป็นวันที่โชคดียิ่ง ๆ บนเวทีมีการแสดงแสงสีเสียงเกี่ยวกับเรื่องราวของจังหวัด

กระป๋องอย่างอลังการอย่างไม่เคยพบเห็นมาก่อน เรื่องราวได้นำเสนอยุคสมัยต่าง ๆ ของจังหวัดกระบี่ตั้งแต่เมื่อครั้งอดีตจวบจนปัจจุบัน เรื่องราวนั้นมีอยู่ว่า

ดินแดนจังหวัดกระบี่เป็นดินแดนอยู่ในเขตการปกครองของนครศรีธรรมราชมาก่อน กล่าวกันว่านครศรีธรรมราชนั้นเป็นเมืองที่ใหญ่มีความเจริญมาช้านาน มีการปกครองและได้ขยายอาณาเขตที่กว้างไกล มีเมือง 12 นครเป็นเมืองขึ้นโดยรอบ โดยใช้รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ

- 1) เมืองสาย (บุรี) รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ หนู
- 2) เมืองปัตตานี รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ วัว
- 3) เมืองกะลันตัน รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ เสือ
- 4) เมืองปะหัง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ กระต่าย
- 5) เมืองไทรบุรี รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ งูใหญ่
- 6) เมืองพัทลุง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ งูเล็ก
- 7) เมืองตรัง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ ม้า
- 8) เมืองชุมพร รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ แพะ
- 9) เมืองบันไทยสมอ รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ ลิง
- 10) เมืองสะอูเลา รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ ไก่
- 11) เมืองตะกั่วถลาง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ หมา
- 12) เมืองกระ รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ หมู

นักโบราณคดีได้วางตำแหน่งเมืองบันไทยสมอไว้ที่จังหวัดกระบี่ ใช้ลิงเป็นตราประจำเมือง

อาณาจักรนครศรีธรรมราชมีอำนาจในแหลมมลายูได้ระยะหนึ่ง ก็ได้สิ้นสุดอำนาจเมืองพ่อขุนรามคำแหงได้มาตีเมืองนครศรีธรรมราช ทำให้เมืองนครศรีธรรมราชตกอยู่ในฐานะเมืองพระยามหานครตามรูปแบบการปกครองในสมัยสุโขทัย

ในสมัยอยุธยาเมืองนครศรีธรรมราชยังคงขึ้นต่อกรุงศรีอยุธยา อยุธยาและนครศรีธรรมราชถูกหลอมรวมเป็นอาณาจักรเดียวกัน ในระยะแรกเมืองนครศรีธรรมราชยังคงอยู่ในฐานะเมืองประเทศราชหรือเมืองพระยามหานคร

ในสมัยพระบรมไตรโลกนาถ เมืองนครศรีธรรมราชถูกลดฐานะลงมาเป็นหัวเมืองเอก อันเกิดจากความไม่สงบภายในเมือง นครศรีธรรมราชเป็นกบฏต่ออยุธยาถึง 2 ครั้ง คือในสมัยของพระเจ้าปราสาททอง และสมัยของพระเพทราชา เจ้าเมืองนครศรีธรรมราชถูกลดฐานะลงมาเป็น “ผู้รั้งเมือง” อยู่ระยะหนึ่ง ต่อมาได้ยกฐานะใหม่ในสมัยพระเจ้าบรมโกศ เหตุการณ์ดำเนินไปจนกระทั่งเสียกรุง ความสัมพันธ์ของนครศรีธรรมราชกับกรุงศรีอยุธยาจึงสิ้นสุดลง

ดินแดนเมืองกระบี่ในยุคนี้ยังไม่ได้แยกออกเป็นเมือง ยังคงเป็นดินแดนของเมืองนครศรีธรรมราชอยู่เช่นเดิม

เมื่อเสียกรุงศรีอยุธยาให้กับพม่า หลวงสิทธินายเวร (หนู) ซึ่งเป็นปลัดเมืองขณะนั้นได้ตั้งตัวเองเป็นอิสระและได้ตั้งตนเองว่า ชุมชนเจ้านครศรีธรรมราช โดยรวบรวมกำลังและไพร่พลเพื่อรักษาสถานการณ์ทางใต้ให้มั่นคง ส่วนพระยาตากเห็นว่าเมืองนครศรีธรรมราชนั้นพร้อมพร้อมไปด้วยข้าวปลาอาหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ เกรงว่าจะก่อความวุ่นวายภายหลัง จึงได้ปราบปรามเมืองนครศรีธรรมราชให้อยู่ภายใต้อำนาจ และส่งพระราชวงศ์ส่วนกลางให้ลงไปปกครองเสีย สำหรับหลวงสิทธินายเวร (หนู) ก็ให้มารับราชการอยู่ในกรุงธนบุรี

ดินแดนบริเวณเมืองกระบี่นั้นมีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ สัตว์ป่านานาชนิด โดยเฉพาะช้าง เจ้าพระยานครศรีธรรมราชทุกสมัยได้ส่งคนมาตั้งเพนียดจับช้างไปฝึกใช้งาน ในสมัยเจ้าพระยานคร (น้อย) ได้คิดต่อเรือสินค้าขนาดใหญ่จับช้างส่งไปขายถึงต่างประเทศ ส่งผลให้ในสมัยรัชกาลที่ 4 พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราชจึงเลือกเอาแขวงเมืองปกาสัยเป็นที่ตั้งเพนียดจับช้าง

ต่อมาแขวงปกาสัยมีความเจริญและผู้คนมากขึ้นตามลำดับ ชัยภูมิตั้งแขวงไม่เหมาะสม พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราชจึงย้ายที่ทำการมาตั้งที่บ้านหินขวาง บริเวณปากคลองกระบี่ใหญ่ ต่อมาได้รับการยกฐานะจากแขวงขึ้นเป็นเมืองใน พ.ศ. 2415 ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร. 5) ทรงพระทานนามให้ว่า “เมืองกระบี่” ครั้งแรกมี 4 อำเภอ คือ อำเภอเมืองกระบี่ อำเภอปากลาว อำเภอคลองพน อำเภอเกาะลันตา สมัยต่อมาได้มีการเปลี่ยนชื่ออำเภออีกครั้ง จากอำเภอปากลาวเป็นอำเภออ่าวลึก จากอำเภอคลองพนเป็นอำเภอคลองท่อม ระยะแรกเมืองกระบี่อยู่ในฐานะเมืองออกของนครศรีธรรมราช โดยมีหลวงเทพเสนาเป็นเจ้าเมืองคนแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2418 โปรดให้เมืองกระบี่เป็นเมืองจัตวาขึ้นตรงต่อกรุงเทพมหานคร

ต่อมาในสมัยพระยาอุตรกิจวิจารณ์ต่อสมัยพระยาคงคา ฯ ครั้งยังมีบรรดาศักดิ์เป็น “พระพยุหสงคราม” ได้ย้ายเมืองจากบ้านหินขวางไปตั้งที่ตำบลปากน้ำซึ่งเป็นที่ตั้งเมืองในปัจจุบัน ส่วนบริเวณที่ทำการเมืองบ้านหินขวางจึงเรียกว่า “บ้านตลาดเก่า” มาจวบจนทุกวันนี้

การแสดงใกล้จบแล้ว แสงไฟบนเวทีเริ่มสว่างขึ้น นักแสดงทุกคนออกมาขึ้นเข้าแถว ด้านหน้าเวที เสียงดนตรีบรรเลงเพลงประวัติเมืองกระบี่ แล้วเสียงเพลงประวัติเมืองกระบี่ ก็ดังขึ้น

เพลงประวัติเมืองกระบี่

ทำนอง และคำร้อง : อาจารย์นิวัฒน์ วัฒนยมนาพร

ประวัติศาสตร์เมืองกระบี่มีบอกไว้
 ดาบหนึ่งเล็กหนึ่งใหญ่วิไลงาม
 แต่ก่อนนี้มีช้างอยู่มากมาย
 ตั้งเพี้ยดจับช้างฝึกทำกิน
 ที่นาหลวงแขวงกาไสยสมัย ร.4
 มาตั้งใหม่ให้เหมาะสมดำเนินการ
 การปกครองเปลี่ยนใหม่ ร.5 ท่าน
 ชาวประชาน้อมรับด้วยยินดี
 เมืองกระบี่เติบโตใหญ่ในพาณิชย์
 ขอย้ายเมืองตั้งใหม่ใกล้ธารา

ดาบปักไขว้ในถ้ำขนานน้ำ
 คู่แม่น้ำกระบี่ที่ไหลริน
 เจ้านายฝ่ายนครศรีผู้ครองถิ่น
 ส่งกลับถิ่นชายอินเดียไว้ใช้งาน
 คนเริ่มมีมากมายต้องย้ายฐาน
 อยู่ที่บ้านหินขวางทางน้ำดี
 ทรงประทานนามให้ว่ากระบี่
 เป็นศักดิ์ศรีกระบี่คมสมฉายา
 เจ้าพระยาอุตรกิจคิดก้าวหน้า
 อยู่ที่ท่าหน้าเมืองปัจจุบัน

เพลงจบแล้วแต่ความรู้สึกสนุก ตื่นตาตื่นใจยังไม่จางหาย การแสดงเสร็จสิ้น
 อย่างสมบูรณ์เมื่อเกือบสี่ทุ่ม บรรยากาศของธรรมชาติ รอยยิ้มของพ่อค้าแม่ขายและคนมา
 ท่องเที่ยวสร้างความประทับใจให้พวกเราอย่างไม่รู้ลืม รอยยิ้มพิมพ์ใจ สมดังคำขวัญของจังหวัด
 ที่ว่า “กระบี่เมืองน่าอยู่ ผู้คนน่ารัก” เสียจริง ๆ

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
ใจหายใจกลัว	อาการที่ตกใจกลัว หรือตื่นเต้นในนาที่วิตกกังวลใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
หวัตดี	สวัสดี
หิดถิ (ภาษาถิ่นใต้)	สัคนิด
หิดกัน (ภาษาถิ่นใต้)	สัคนิดด้วย
ฮายได้แรงอก (ภาษาถิ่นใต้)	ชื่นใจ
จิป่าละ	สารพัดอย่าง , ทุกสิ่งทุกอย่าง
ทินกร	พระอาทิตย์
อรุณ	เวลาใกล้พระอาทิตย์จะขึ้น
ตื่นแล้วอะอะหลาน (ภาษาถิ่นใต้)	ตื่นแล้วเหรอหลาน
กะหนดเหนียน (ภาษาถิ่นใต้)	เขอะแยะ
แขบ ๆ (ภาษาถิ่นใต้)	รีบ ๆ
กะ	กับ , และ
ถ้ายู (ภาษาถิ่นใต้)	รออยู่
น้ำซุบ (ภาษาถิ่นใต้)	น้ำพริก
กินให้เอม (ภาษาถิ่นใต้)	รับประทานให้อิ่ม
หัวคำ (ภาษาถิ่นใต้)	ตอนคำ
เหอ (ภาษาถิ่นใต้)	คำสร้อยชนิดหนึ่งของคนภาคใต้
เมืองประเทศราช	เมืองที่มีเจ้าผู้ครองเมืองของตนเอง แต่อยู่ภายใต้อำนาจควบคุมดูแลและคุ้มครองของพระมหากษัตริย์ของอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งเจ้าเมืองประเทศราชนั้นมีหน้าที่ส่งเครื่องราช

คำศัพท์	ความหมาย
	บรรณาการถวายเป็นประจำ และในเวลาเกิดศึกสงครามต้องเกณฑ์กำลังทหารเข้าร่วมกองทัพหลวงด้วย
เมืองพระยามหานคร	การปกครองหลังการปฏิรูปการปกครองในสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถที่แยกเลิกระบบเมืองลูกหลวง แล้วหันมาใช้การปกครองหัวเมืองส่วนภูมิภาคที่มีด้วยกัน 3 เขตวง
ผู้รังเมือง	ผู้รักษาการ
เพนียด	วงล้อมทำเป็นคอกสำหรับคล้องช้าง
พินพิ้อ	ประทับใจ , ติดตรึงใจ

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง เทียบงาน “กระบี่เบิกฟ้าอันดามัน”

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความ
ด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. สวัสดิ์	ก. ผู้รังเมือง
2. ผู้รักษาการ	ข. พิมพ์ใจ
3. วงล้อมทำเป็นคอกสำหรับคล้องช้าง	ค. น้ำขุบ
4. เมืองที่มีเจ้าผู้ครองเมืองของตนเอง
แต่อยู่ภายใต้อำนาจควบคุมดูแลและ
คุ้มครองของพระมหากษัตริย์ของอีก
ประเทศหนึ่ง	ง. ใจหายใจกว่า
5. เยอะแยะ	จ. หัวดี
6. พระอาทิตย์	ฉ. กะหนดเหนียน
7. น้ำพริก	ช. เมืองประเทศราช
8. ประทับใจ , คิดตั้งใจ	ซ. ฮายได้แรงอก
9. ชื่นใจ	ฌ. ทินกร
10. อาการที่ตกใจกลัว หรือตื่นตื่นในหน้าที่
วิตฤติจนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว	ฎ. เพนียด

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. จังหวัดกระบี่ในสมัยอดีตเป็นดินแดนอยู่ในเขตการปกครองของจังหวัดอะไร

.....

2. เมือง 12 นักยตร์ได้แก่เมืองอะไรบ้าง รูปสัตว์ที่ใช้เป็นตราประจำเมืองในแต่ละเมือง คือ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ใครเป็นผู้พระราชทานนามให้ว่า เมืองกระบี่

.....

4. คำขวัญของประจำจังหวัดกระบี่คืออะไร

.....

5. สัญลักษณ์ประจำจังหวัดกระบี่คืออะไร

.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง เทียบงาน “กระบี่เบิกฟ้าอันดามัน”

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามือมาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

จ.....	1. สวัสดิ์	ก. ผู้รังเมือง
ก.....	2. ผู้รักษาการ	ข. พิมพ์ใจ
ญ.....	3. วงล้อมทำเป็นคอกสำหรับคล้องช้าง	ค. น้ำจวบ
ช.....	4. เมืองที่มีเจ้าผู้ครองเมืองของตนเอง
แต่อยู่ภายใต้อำนาจควบคุมดูแลและ
คุ้มครองของพระมหากษัตริย์ของอีก
ประเทศหนึ่ง	ง. ใจหายใจคว่ำ
ฉ.....	5. เยอะแยะ	จ. หัวดี
ณ.....	6. พระอาทิตย์	ฉ. กะหนดเหนียน
ด.....	7. น้ำพริก	ช. เมืองประเทศราช
ข.....	8. ประทับใจ, ดิดตรงใจ	ซ. ฮายได้แรงอก
ช.....	9. ชื่นใจ	ณ. ทินกร
ง.....	10. อากักรที่ตกใจกลัว หรือตื่นตื่นในหน้าที่
วิตฤติจนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว	ญ. เพนียด

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. จังหวัดกระบี่ในสมัยอดีตเป็นดินแดนอยู่ในเขตการปกครองของจังหวัดอะไร
จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เมือง 12 นักษัตรได้แก่เมืองอะไรบ้าง รูปสัตว์ที่ใช้เป็นตราประจำเมืองในแต่ละเมืองคือ
 - 1) เมืองสาย (บุรี) รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ หงู
 - 2) เมืองปัตตานี รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ วัว
 - 3) เมืองกะลันตัน รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ เสือ
 - 4) เมืองปะหัง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ กระต่าย
 - 5) เมืองไทรบุรี รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ งูใหญ่
 - 6) เมืองพัทลุง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ งูเล็ก
 - 7) เมืองตรัง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ ม้า
 - 8) เมืองชุมพร รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ แพะ
 - 9) เมืองบันไทยสมอ รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ ลิง
 - 10) เมืองสะอุลา รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ ไก่
 - 11) เมืองตะกั่วถลาง รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ หมา
 - 12) เมืองกระ รูปสัตว์เป็นตราประจำเมือง คือ หมู
3. ใครเป็นผู้พระราชทานนามให้ว่า เมืองกระบี่
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.5)
4. คำขวัญของประจำจังหวัดกระบี่คืออะไร
กระบี่เมืองน่าอยู่ ผู้คนน่ารัก
5. สัญลักษณ์ประจำจังหวัดกระบี่คืออะไร
รูปกระบี่ไขว้ ภูเขา และทะเล

จาคเดือนสิบ : สัญลักษณ์แห่งความกตัญญู

ณ ศาลาหลังใหญ่ของหมู่บ้าน ประกอบด้วยผู้คนในหมู่บ้านมากมาย จากศาลาหลังใหญ่มองดูเป็นศาลาที่เล็กขนิดเลยทีเดียว วันนี้ผู้ใหญ่บ้านทองพูนดลลูกบ้านมาประชุมกันอย่างที่เคยแต่วาระการประชุมในวันนี้พิเศษกว่าการประชุมในครั้งก่อน ๆ เพราะผู้ใหญ่บ้านจะคุยเกี่ยวกับเรื่องการเข้าร่วมงานบุญสารทเดือนสิบที่จัดขึ้นที่ศาลากลางในเดือนหน้า

“อ้าว ๆ วันนี้เรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ 2 เรื่อง เรื่องที่ 1 คือ ทางกรมได้จัดสรรเงินมาให้หมู่บ้านของเรา จำนวน 500,000 บาท เราลองมาช่วยกันคิดดูซิว่าเราจะเอาเงิน 500,000 นี้ไปใช้ทำอะไรให้เกิดประโยชน์สูงสุด”

ความคิดต่างมีหลากหลาย คนหนึ่งเสนออย่างโน้น อีกคนหนึ่งเสนออย่างนี้ ฟังไปฟังมาไอ้คนฟังอย่างเราชักเริ่มมีนหัวชะแล้ว อย่างกับอยู่ในบรรยากาศแห่งสมรภูมิการโต้ว่าทีเดียว แต่ด้วยความสามารถการเป็นผู้นำของผู้ใหญ่ก็สามารถหาข้อยุติที่เป็นเอกฉันท์ได้อย่างลงตัวโดยไร้ซึ่งการทะเลาะเบาะแว้ง ผู้ใหญ่ใช้วิธีการให้ทุกคนเสนอโครงการที่น่าสนใจโดยตั้งอยู่ในความมีเหตุผล และอันก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนในหมู่บ้าน จากนั้นผู้ใหญ่ก็ใช้วิธีการโหวตเสียง หากโครงการไหนมีเสียงข้างมาก เงินที่ได้รับจากทางการจะนำไปใช้ในโครงการนั้นตามเห็นสมควร

“เรื่องที่ 2 เดือนหน้าก่อนที่จะถึงวันสารทเดือนสิบ จะมีการจัดงานบุญสารทเดือนสิบที่ศาลากลาง ซึ่งงานนี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักพุทธศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่ ฯลฯ โดยจะมีกิจกรรมในงาน คือ การแข่งขันเคาะขนมมลา การแข่งขันป็นเสาน้ำมัน การแข่งขันกลองยาวของแต่ละหมู่บ้าน และที่สำคัญ คือ การแข่งขันจาคเดือนสิบ ซึ่งเป็นไฮไลต์ของทุกปี”

“ฉันไม่รู้จักหรือกว่า คำว่า “ไฮไลต์” นั้นแปลว่าอะไร ภาษาปะกงปะกิดฉันไม่เข้าใจ แต่ในความคิดของฉันมันคงหมายความว่า พระเอก นางเอก กระจมั้ง”

เมื่อทุกคนได้ยินการแจ้งข่าวนี้จากผู้ใหญ่บ้าน เสียงเกรียวกราวราวกับฟ้าผ่าลุ่ม ก็เกิดขึ้นอีกครั้ง

“อ้าว อ้าว อ้าว ฟังก่อน ที่ฉันเรียกทุกคนมาในวันนี้เพราะจะให้ทุกคนมาช่วยกันวางแผน ว่าหมู่บ้านของเราจะเข้าร่วมกิจกรรมอะไรบ้าง”

“ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ ฉันว่าหมู่บ้านของเราควรเข้าร่วมการแข่งขันกลองยาว และการแข่งขัน จาคเดือนสิบนะ เพราะบ้านของนายมั้งมีวงกลองยาวที่เป็นที่เลื่องลืออยู่ไม่น้อย ส่วนจาคเดือนสิบ ไหน ๆ ที่บ้านของนายมีก็ทำอยู่ทุกปีแล้วเราก็มอบให้นายศรีสุขรับไปเลยได้ไหม ส่วนการแข่งขันอื่น ๆ เราต้องถามกันก่อนว่าใครพอจะมีความรู้สามารถที่จะเข้าร่วมการแข่งขันได้บ้าง”

“นายมั้ง นายมีว่ายังไงบ้างละ”

“ได้ ได้ เพื่อหมู่บ้านของเรา” นายมั้ง นายมีตอบอย่างไม่มีข้อข้องใจ

“ได้ฟังอย่างนี้ฉันรู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ผู้คนในหมู่บ้านต่างร่วมแรงร่วมใจเพื่อ หมู่บ้านและชุมชนของตนเอง มีการออกเสียง แสดงความคิดเห็น และสอบถามความสมัครใจ อย่างนี้สิ ! ประชาธิปไตยที่แท้จริง”

“อ้าว อ้าว อ้าว มีใครจะแข่งขันเคาะขนมลา กับปิ่นเส้าน้ำมันบ้าง” ผู้ใหญ่ถาม

“ทุกคนต่างสละบัดศีรษะ”

“อ้าวทำไมละ คนในหมู่บ้านเราโชว์จะทำไม่ได้สิน”

“เปล่าหรือผู้ใหญ่ ฉันว่าเอาสักอย่าง ๆ ไป ให้ชัวร์ ๆ เอาให้อลังเราจะได้ปังไปเลย” พี่ศรีสุข สาวสวยประจำหมู่บ้านกล่าว

“อะไรของพี่ศรีสุข ชัวร์ๆ ปัง ๆ อลัง ฉันทง”

“อย่างที่ศรีสุขมันพูดเราเอาให้อลังการไปเลย เอาให้เป็นที่เลื่องลือทั้งสามโลกไปเลย” ป้าทองม้วนกล่าว

“เลื่องลือทั้งสามโลก โลกสวรรค์ โลกมนุษย์ โลกบาดาล โอ๊ย...มันจะดังไปทั้งสามโลก ได้จริงหรือ ขนาดยายยังอลังการขนาดนี้ แล้วขบวนกลองยาว และจาคเดือนสิบจะอลังการ ขนาดไหนนะ คนแถวนี้ช่างสับค้ำำนวนเสียจริง ๆ”

“ฉันว่าเราควรจะมีนางรำหน้าขบวนกลองยาวนะ และจำลองเหมือนสถานการณ์จริงของคนในสมัยก่อนที่เมื่อถึงงานบุญเดือนสิบคนสมัยก่อนจะถือปืนโต อาหารคาวหวาน และดอกไม้รูปเทียนและร่วมเดินแห่ขบวนกลองยาว และแห่จาดเข้าวัดนะ เพื่อให้เด็กรุ่นหลัง ชาวต่างชาติ และแขกบ้านแขกเมืองได้รู้ประเพณีและวัฒนธรรมของบ้านเรา” ป้าทองม้วนกล่าว

ทุกคนต่างสนับสนุนกับความคิดป้าทองม้วน และต่างแบ่งหน้าที่การรับผิดชอบ

ส่วนฉันทะเหรอ กลองยาวฉันทันท์รู้จักเคยเห็นมานานักต่อนักแล้ว แต่ทว่า “จาด” นี่สิมันคืออะไร มันเป็นอย่างไง เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น งานบุญสารทเดือนสิบก็มีในทุก ๆ ที่ของภาคใต้ แต่ไอ้เจ้าจาดเพิ่งจะได้ยินเฉพาะแต่ในจังหวัดกระบี่เท่านั้น ประวัติความเป็นมา รูปร่างหน้าตามันเป็นอย่างไอยากรู้จัง งานนี้ต้องไปถามผู้รู้อย่างลูงมีเสียแล้วสิ

... ลูงมีเล่าว่า เมื่อครั้งในสมัยพุทธกาล พระเจ้าพิมพิสารเคยได้ยินเสียงร้องลี้ลับ ร้องดังโหยหวนอย่างน่ากลัว นอกจากเสียงร้องแล้วพระองค์ยังเห็นสิ่งหนึ่งที่ไม่รู้จัก รูปร่างสูงใหญ่ ปากเล็ก มือใหญ่มาก พระองค์จึงได้ไปเข้าเฝ้าองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า และเล่าเหตุการณ์ให้แก่องค์สัมมาสัมพุทธเจ้าฟัง องค์สัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะพระเจ้าพิมพิสารทำบุญแล้วไม่อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ... นี่คือการเกิดงานบุญวันสารทเดือนสิบ ลูงมีเล่าต่ออีกว่า ... งานบุญสารทเดือนสิบมีขึ้นเพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูต่อเปรตชาชนผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว งานบุญนี้จะมียู 2 ช่วงด้วยกัน ช่วงแรก คือ วันรับตายาย ซึ่งจะมีขึ้นในวันแรม 1 ค่ำ เดือนสิบ ในวันนี้คนมีความเชื่ออยู่ว่า โลกทั้งสามภพภูมิจะเปิด ยมบาลจะปล่อยดวงวิญญาณบรรพชนและผู้ที่ยังค้างคาอยู่ ไปแล้วที่เรียกกันว่า “เปรต” ให้ขึ้นมาพบกับ

ลูกหลาน ในวันนี้ลูกหลานทุกคนจะพากันไปทำบุญที่วัด และจะนำดอกไม้ธูปเทียน ปิ่นโต อันประกอบด้วยอาหารคาว อาหารหวาน พร้อมทั้งขนมเดือนสิบ อันได้แก่ ขนมลา ขนมบ้า ขนมดีซำ ขนมพอง ไปวัดด้วย เพื่อไปรับบรรพชนและผู้ล่วงลับไปแล้ว และเพื่อแสดงความบรรดาลูกหลานนั้นไม่เคยลืมบรรพชนและผู้ล่วงลับไปแล้ว ช่วงที่ 2 คือ วันส่งตายาย ซึ่งจะมีขึ้นในวันแรม 14 ค่ำ เดือน 10 และในวันแรม 15 ค่ำ เดือน 10 วันนี้จะเป็นวันส่งบรรพชนและผู้ล่วงลับไปแล้วกลับสู่ภพภูมิที่ท่านได้เดินทางมา...

เมื่อลุงมีเล่าให้ฟังอย่างนั้น ความเป็นเด็กขี้สงสัยก็เกิดขึ้นทันที ความสงสัยไม่อาจจะอยู่กับตัวฉันได้นาน ก็ผู้ใหญ่เคยสอนว่า ถ้าสงสัยให้ถามนี่นา ก็ตอนนี้ฉันสงสัยแล้วนิ จะร้องอะไร ฉันเลยถามลุงมีเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “เปรต” เพราะคำ ๆ นี้คือคำที่ไม่สุภาพ ฉันเคยเห็นเพื่อนที่โรงเรียนคำเพื่อนอีกคนหนึ่งว่า “ไอ้เปรต” คนที่โดนคำนี้ก็เกิดอาการโกรธเป็นวรรคเป็นเวรถึงขนาดต่อหน้าเพื่อนคนที่คำจันลั่นนอนหงายเจ็บไปกับพื้นเลย แล้วเราจะเอาคำนี้มาใช้กับบรรพชนและผู้ล่วงลับไปแล้วได้ไง ก็เขาคือบุคคลที่เราเคารพรักและนับถืออะ

ลุงมีเลยบอกว่า คำว่า “เปรต” เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เปรต , เปรตตะ หมายถึง สัตว์พวกหนึ่งเกิดในอบายภูมิ คือ แคนทุกข์, ฝืนใจจำพวกหนึ่ง มีหลายชนิด ชนิดหนึ่งตามที่ว่ากันว่า มีรูปร่างสูงโย่งแข่งเท่าต้นตาล ผมยาวห้อยคอห้อย คอขาว ผอมโซ มีปากเท่ารูเข็ม มือเท่าใบตาล กินแต่เลือดและหนองเป็นอาหาร มักร้องเสียงดังวี๊ด ๆ ในตอนกลางคืน หรืออีกหนึ่งความหมาย เปรต หมายถึง คำเรียกเป็นเชิงคำหรือปราคาสนที่ต่ออยากผอมโซ เทียบรบกวนขอเขากิน หรือเมื่อมีใครได้โชคเขาก็เข้ามาขอแบ่งปันเป็นอย่างขอแบ่งส่วนบุญหรือในทำนองเช่นนั้น ว่า เปรต หรือ อ้ายเปรต ซึ่งไม่ใช่คำที่ไม่สุภาพเลย แต่คนที่นำมาใช้นำมาใช้อย่างผิดความหมาย

ประเด็นนี้ได้คลายความสงสัยของฉัน ไปอีกประการหนึ่ง แต่มีอีกหนึ่งคำถามที่ฉันสงสัยว่าทำไมขนมที่ใช้ในงานบุญสารทเดือนสิบจะต้องเป็นขนมลา ขนมบ้า ขนมดีซำ ขนมพองด้วย ทำไมใช้ขนมทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง ลูกชุบไม่ได้หรือ

คำถามนี้ทำเอาลูมึนถึงกับหัวเราะขึ้นมาทันที “ก็ขนมเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความหมายไถ่ละ ขนมลา เป็นขนมที่มีเส้นละเอียด ปรุงด้วยแป้งข้าวเจ้า น้ำตาลทราย หรือน้ำตาลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นมี 2 ชนิด คือ ลาเซ็ดและลาลอยมัน เชื่อกันว่าเพื่อให้ปรตจำพวกที่มีปากทำรูเริ่มได้กินและเป็นสัญลักษณ์แทนแพรรณเครื่องนุ่งห่ม ขนมเจาะหู หรือที่เขาเรียกว่า ขนมเบรจ่า เมฆ่า หรือดีซ่า ทำด้วยแป้งข้าวเจ้าคลุกเคล้ากับน้ำตาล แล้วนำมาปั้นเป็นรูปกลม ๆ กดให้แบน เจาะรูคล้ายวงแหวนลงทอดในน้ำมัน เป็นสัญลักษณ์แทนเครื่องประดับและแทนเบี่ย ขนมพอง ทำจากข้าวสารเหนียว โดยเอาข้าวเหนียวแช่ไว้ 1 คืน แล้วนำไปนึ่งจนสุก นำมาอัดลงแบบพิมพ์ตามต้องการ นำไปตากแห้ง แล้วนำไปทอดในกระทะที่น้ำมันร้อนจัด ขนมพอง เป็นสัญลักษณ์แทนแพ สำหรับใช้ขี้ขามห้วงมหรณพ ขนมบ้า วิธีทำเหมือนขนมเจาะหู แต่ใช้แป้งข้าวเหนียวแทนทำแป้งมาเป็นแผ่นบางไม่เจาะรูแล้วนำไปทอดในน้ำมันจนสุก เป็นสัญลักษณ์แทนสะบ้า สำหรับให้วิญญาณบรรพชนเล่นในวันสงกรานต์ ส่วนขนมกง หรือขนมไข่ปลา ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวคล้ายขนมบ้า แต่ผสมหัวกะทิให้ได้มัน เอาถั่วเขียวคั่วสุกแล้วไม่จนละเอียด คลุกน้ำตาลเคี้ยวแล้วคลึงเป็นรูปกลมตามต้องการ นำไปคลุกแป้งแล้วทอดด้วยน้ำมันจนสุก ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนเครื่องประดับ” ลูมึนเล่าให้ฟังต่ออีกว่า ขนมเหล่านี้เมื่อนำเอาไปทำบุญที่วัดชาวบ้านจะจัดแจงใส่ลงในภาชนะที่เรียกว่า หมรุบ ชาวกระบี่ก็มี หมรุบ เหมือนกัน แต่เรามีการจัดทำใน

รูปลักษณะที่ไม่เหมือนกับที่อื่น ๆ ในภาคใต้ หมูรบ ของเรามีลักษณะสวยงามขนาดใหญ่ รูปร่างคล้ายกับบุษบกหรือปราสาทวิมานที่อยู่บนดวงสวรรค์เลยทีเดียว หมูรบที่เราสร้างขึ้นนั้นเราเรียกกันว่า “จาด”

ในสมัยรุ่นปู่ย่าของลุงมี ลุงมีเล่าว่า “จาด” นั้นทำขึ้นจากไม้ของต้นระกำ ส่วนตัวของจาดนั้นตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามด้วยหยวกกล้วยที่แกะสลักเป็นลวดลายต่าง ๆ ที่เรียกว่า “การแทงหยวก” นั่นเอง การแทงหยวกในสมัยก่อนเราไม่ได้ทำเพียงคนเดียว แต่ชาวบ้านที่มีฝีมือจะมีส่วนร่วมในการช่วยทำกันคนละไม้ละมือ แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะทำเป็น ส่วนใหญ่แล้วคนที่ทำเป็นนั้นส่วนใหญ่เขาจะมีครูด้วยกันทั้งสิ้น ลุงมีเล่าต่ออีกว่า “ครู” ในที่นี้ไม่ใช่ครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนของหนูนะ แต่เราเรียกกันว่า “ครูหมอ”

อ้อ เขาต้องเป็นทั้งครูและหมอในเวลาเดียวกันแน่ ๆ เลย ฉันคิดว่ามันคงเป็นอย่างนั้น แต่สิ่งที่ฉันคิดมันช่างผิดและไกลกันอย่างลิบลิบ ครูหมอในที่นี้คือ บรรพบุรุษที่มีวิชาอาคม หรือมีความรู้ในศาสตร์วิชาใดวิชาหนึ่ง

ในสมัยปัจจุบันสังคมเปลี่ยน โลกเปลี่ยน สิ่งแวดล้อมรอบตัวก็เปลี่ยนไป สิ่งที่เกิดขึ้นมาก็ย่อมดับและสูญหายไปตามกาลเวลา และมีสิ่งอื่นเกิดขึ้นมาทดแทน เจกเช่น ไม้ระกำที่ในปัจจุบันเริ่มสูญพันธุ์และเริ่มหายากยิ่งขึ้นทำให้การทำจาดแบบดั้งเดิมต้องแปรเปลี่ยนไปจากที่เคยใช้ไม้ระกำเป็นวัสดุในการทำก็ต้องเปลี่ยนมาใช้ไม้ที่หาได้ทั่ว ๆ ไปในเวลานั้นแทน นอกจากนี้โลกก็ได้วิวัฒนาการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ มีวัสดุอุปกรณ์ที่แปลกใหม่ สะดวกในการใช้เกิดขึ้น จากที่เคยนำหยวกมาแทงแล้วนำมาประดับประดาตกแต่งบนตัวเรือนของจาดก็แปรเปลี่ยนมาเป็นการใช้กระดาษที่มีหลากหลายสีสันทันแทน ถึงแม้วัสดุที่นำมาใช้ในการทำจาดจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัยที่แปรเปลี่ยน แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนไปนั่นก็คือ ความรัก ความกตัญญูที่ลูกหลานมีต่อบรรพบุรุษและผู้มีพระคุณ

เทศกาลในการแข่งขันกลองยาว และจาดเดือนสิบได้เกิดขึ้นแล้ว คนในหมู่บ้านต่างแต่งเนื้อแต่งตัวตามบทบาทที่ตนได้รับมอบหมาย บางคนก็เป็นนางรำหน้าขบวนกลองยาว และขบวนจาด บางคนก็แต่งเนื้อแต่งตัวและถือปืน โตรากับตัวเองจะไปทำบุญที่วัดอย่างไรอย่างนั้น แต่ที่ตื่นตาตื่นใจเป็นที่นิยมชมชอบทั้งวัยเด็กวัยผู้ใหญ่ นั่นก็คือ เปรต ยมบาล และเหล่าบรรดาศัตว์นรกต่าง ๆ เมื่อฉันมองดูรอบ ๆ ตัวของฉัน ฉันเห็นทุกสายตาดูต่างจ้องมองไปที่เปรต

ยวมบาล และเหล่าบรรดาสัตว์วันรอกอย่างไม่ลดละสายตา เด็กที่เล็ก ๆ หน้อยเมื่อได้เห็นสิ่งเหล่านี้ เข้ามาใกล้ก็ต่างพากันร้องไห้อย่างหวาดกลัว นั่นก็เป็นหนึ่งสีสันของงานในวันนั้นเช่นกัน

ขบวนกลองยาวและขบวนจาดเดือนสิบของแต่ละหมู่บ้านเยอะแยะมากมาย สวยงามตระการตาแตกต่างกันไป ผู้คนที่เข้าร่วมกิจกรรมรวมทั้งผู้เข้าร่วมชมต่างล้วนแล้วแต่มีความสุข ครั้นเครื่องซึ่งเห็นได้จากรอยยิ้มที่แสดงออกมาทางใบหน้าและแววตา

ย่าเข้าเวลาแรม 15 ค่ำ เดือน 10 ห้วงเวลาแห่งความกตัญญูก็มาถึง ผู้คนมากมายหลายตาต่างพากันเข้าวัดทำบุญเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย และบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว คนที่ทำงานไกลบ้านก็กลับมาเข้าวัดทำบุญที่บ้านเกิด สถานที่ซึ่งบรรพบุรุษของตนเคยอาศัยอยู่ เสียงกลองยาว ดัง กรับ และปี่แวงดังมาแต่ไกล เสียงนี้ช่างเสนาะและสุนทรีย์อย่างที่เคยได้สัมผัส ขบวนกลองยาวและขบวนจาดเดือนสิบเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ ผู้คนที่ต่างวิ่งไปรับขบวน บ้างก็วิ่งไปรำรำหน้าขบวนอย่างสนุกสนานสนาน บ้างก็นำขนมพอง ขนมลา ขนมบ้าไปใส่ในจาด จากนั้นพิธีทางศาสนาก็ดำเนินขึ้น ความสนุกครื้นเครงได้สงบลง ความเงิบก็เข้ามาแทนที่ ทุกคนต่างทำหน้าที่ของการเป็นลูกหลานที่ดีอย่างเต็มที่ด้วยความสมบูรณ์แบบ เพราะต่างคนก็ต่างเชื่อว่าความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี หากบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วท่านอยู่เย็นเป็นสุข อุดมไปด้วยอาหารและเครื่องทิพย์ ลูกหลานที่อยู่เบื้องหลังก็จะอยู่สุขสบายเช่นกัน

“อิหังม ยทินัง โหนตุ สุจิตา โหนตุ ยาทะ โย”

“ขอทานนี้จงสำเร็จแก่ญาติมิตรของข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอญาติมิตรของข้าพเจ้าทั้งหลายจงเป็นสุข เป็นสุขเถิด สาธุ!”

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
ชั่วร้าย	แน่นอน , แน่ใจ , มั่นใจ
โต้ว่าที	แสดงคารม โดยมีฝ่ายเสนอและฝ่ายค้านในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
ปรัมปรา	ตลก
เป็นวรรคเป็นเวร	ไม่หยุดหย่อน , ไม่รู้จักจบจักสิ้น
ภาษาปะกงปะกิด	ภาษาอังกฤษ
สมัยพุทธกาล	สมัยเมื่อพระพุทธเจ้ายังมีพระชนม์อยู่ , พุทธสมัย ก็ใช้ , (ปาก) ช่วงระยะเวลาที่เชื่อกันว่าหลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว พระพุทธศาสนาจะดำรงอยู่ 5,000 ปี
สมรภูมิ	สนามรบ
สามโลก	สวรรค์ มนุษย์ และบาดาล
ลำบัวตำนวน	พูดจาเล่นลิ้น , ใช้คารมพลิกแพลง
ห้วงมหรรณพ	ทะเลใหญ่ , ห้วงน้ำใหญ่
โหยหวน	ลักษณะของเสียงที่คร่ำครวญด้วยความเสียใจหรือเจ็บปวด เป็นต้น ทำให้รู้สึกวังเวงใจ
โหวต	ออกเสียงลงคะแนน
อสังการ	งานด้วยเครื่องประดับตกแต่ง
เอกฉันท์	มีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันหมด
ไฮไลต์	จุดเด่น , เรื่องเด่น , เหตุการณ์ หรือรายละเอียดที่น่าสนใจมาก

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง จาดเดือนลิบ : สัญลักษณ์แห่งความกตัญญู

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. สัตว์พวกหนึ่งเกิดในบಾಯภูมิ คือ	ก. ขนมดีชา
แดนทุกซ์, ฝิเลจำพวกหนึ่ง มีหลายชนิดชนิดหนึ่ง	
ตามที่ว่ากันว่ามีรูปร่างสูงโย่งเย่งเท่าต้นตาล ผมยว	
ห้อยอกห้อยย คอยาวผอมโซ มีปากเท่ารูเข็ม มือเท่าใบตาล	
กินแต่เลือดและหนองเป็นอาหาร มักร้องเสียงดั่งวี๊ด ๆ	
ในตอนกลางคืน	
2. ขนมเจาะหู	ข. ครูหมอ
3. หมรบ ที่มีลักษณะสวยงาม ขนาดใหญ่	ค. ปรามาส
รูปร่างคล้ายกับบุษบกหรือปราสาทวิมานที่	
อยู่บนสวงสวรรค์	
4. บรรพบุรุษที่มีวิชาอาคม หรือมีความรู้ใน	ง. เปรต
ศาสตร์วิชาใดวิชาหนึ่ง	
5. ทะเลใหญ่, ห้วงน้ำใหญ่	จ. บรรพบุรุษ
6. ลักษณะของเสียงที่คร่ำครวญด้วยความเสียใจ	ฉ. โหยหวน
หรือเจ็บปวดเป็นต้นทำให้รู้สึกวังเวงใจ	
7. คูถูก	ช. สำนับสำนวน
8. พุดจาเล่นลิ้น, ใ้การมพริกเพลง	ซ. พระเจ้าพิมพิสาร
9. ผู้เป็นต้นวงศ์ตระกูลซึ่งมีผู้สืบสายโลหิตมา,	ณ. จาด
บุคคลที่นับตั้งแต่ปู่ย่าตายายขึ้นไป	
10. เป็นพระมหากษัตริย์แห่งแคว้นมคธ	ญ. ห้วงมหรณพ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. วันสารทเดือนสิบ ตรงกับวันใด

.....

2. จากเรื่อง จาคเดือนสิบ: สัญลักษณ์แห่งความกตัญญู งานบุญสารทเดือนสิบนี้จัดขึ้น ณ ที่ใด และงานบุญสารทเดือนสิบดังกล่าวที่จัดขึ้นได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานใด

.....

3. งานบุญสารทเดือนสิบที่จัดขึ้นมีการจัดกิจกรรมอะไรบ้าง

.....

4. ขนมที่ใช้ในงานบุญสารทเดือนสิบมีอะไรบ้าง และแต่ละขนมให้ความหมายสื่อถึงสิ่งใด

.....

.....

.....

.....

5. วัตถุประสงค์ในการจัดทำจาตเดือนสิบคืออะไร

.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง จาดเดือนสิบ : สัญลักษณ์แห่งความกตัญญู

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาแก่นใจ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ง.....	1. สัตว์พวกหนึ่งเกิดในอบายภูมิ คือ
แดนทุกข์, ฝูงจำพวกหนึ่ง มีหลายชนิด
ชนิดหนึ่งตามที่ว่ากันว่า มีรูปร่างสูงโย่งเย่ง
เท่าต้นตาล ผมหยาวห้อยกหย้อย คอยาว
หอมโช มีปากเท่ารูเข็ม มือเท่าใบตาล
กินแต่เลือดและหนองเป็นอาหาร มักร้อง
เสียงคังวืด ๆ ในตอนกลางคืน	ก. ขนมดีชา
ก.....	2. ขนมเจาะหู	ข. ครุฑมอ
ฉ.....	3. หมรบ ที่มีลักษณะสวยงาม ขนาดใหญ่
รูปร่างคล้ายกับบุษบกหรือปราสาทวิมานที่
อยู่บนสวรรค์	ค. ปรามาส
ข.....	4. บรรพบุรุษที่มีวิชาอาคม หรือมีความรู้ใน
ศาสตร์วิชาใดวิชาหนึ่ง	ง. เปรด
ญ.....	5. ทะเลใหญ่, ห้วงน้ำใหญ่	จ. บรรพบุรุษ
ฉ.....	6. ลักษณะของเสียงที่คร่ำครวญด้วยความเสียใจ
หรือเจ็บปวดเป็นต้นทำให้รู้สึกวังเวงใจ	ฉ. โหยหวน
ค.....	7. คูถูก	ช. สัมผัสสำนวน
ช.....	8. พุดจาเล่นลิ้น, ใ้คารมพลิกแพลง	ช. พระเจ้าพิมพิสาร
จ.....	9. ผู้เป็นต้นวงศ์ตระกูลซึ่งมีผู้สืบสายโลหิตมา,
บุคคลที่นับตั้งแต่ปู่ย่าตายายขึ้นไป	ฉ. จาด
ช.....	10. เป็นพระมหากษัตริย์แห่งแคว้นมคธ	ญ. ห้วงมหรณพ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. วันสารทเดือนสิบ ตรงกับวันใด

วันสารทเดือนสิบ ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10

2. จากเรื่อง จาคเดือนสิบ : สัญลักษณ์แห่งความกตัญญู งานบุญสารทเดือนสิบนี้จัดขึ้น ณ ที่ใด และงานบุญสารทเดือนสิบดังกล่าวที่จัดขึ้น ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานใด

งานบุญสารทเดือนสิบนี้จัดขึ้น ที่ศาลากลาง ซึ่งงานงานนี้ได้รับการสนับสนุน สำนักพุทธศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่ ฯลฯ

3. งานบุญสารทเดือนสิบที่จัดขึ้นมีการจัดกิจกรรมอะไรบ้าง

การแข่งขันเคาะขนมลา การแข่งขันป็นเส้าน้ำมัน การแข่งขันกลองยาวของแต่ ละหมู่บ้าน และที่สำคัญ คือ การแข่งขันจาคเดือนสิบ

4. ขนมที่ใช้ในงานบุญสารทเดือนสิบมีอะไรบ้าง และแต่ละขนมเป็นสัญลักษณ์สื่อถึงสิ่งใด

ขนมที่ใช้ในงานบุญสารทเดือนสิบ ได้แก่ ขนมลา ขนมบ้า ขนมดีข้า

ขนมพอง ขนมกง

- ขนมลา เป็นสัญลักษณ์แทนแพรรณเครื่องนุ่งห่ม

- ขนมบ้า เป็นสัญลักษณ์แทนลูกสะบ้า สะบ้า สำหรับให้วิญญาณบรรพชนเล่น

ในวันสงกรานต์

- ขนมดีข้า เป็นสัญลักษณ์แทนเครื่องประดับและแทนเบ็ช

- ขนมพอง เป็นสัญลักษณ์แทนแพ สำหรับใช้ข้ามห้วงมหรณพ

- ขนมกง เป็นสัญลักษณ์แทนเครื่องประดับ

5. วัตถุประสงค์ในการจัดทำจาคเดือนสิบคืออะไร

วัตถุประสงค์ในการจัดทำจาคเดือนสิบ คือ เพื่อแสดงความกตัญญูต่อบรรพชน

ลอยเรือชาวเล

“เมื่อสุรียนย่าสนธยา เหล่านกาก็บินมาสู้อัง...”

เสียงเพลงแว่วดังสลับกับเสียงคลื่นกระทบฝั่ง เหม่อมองไปบนท้องฟ้า พระอาทิตย์กำลัง ลาลับขอบฟ้า เหล่านกกาฝูงใหญ่โผบินกลับรังเป็นหมู่ มองดูไปรอบ ๆ ข้างใต้บรรยากาศและ สวยงามเหลือเกิน ผู้คนในระแวกนั้นยังวุ่นวายกับการเตรียมสถานที่เพื่อทำอะไรบางอย่าง ผู้ชายก็พากันเข้าป่าไปตัดไม้ระกำกับไม้ตีนเป็ดตั้งแต่หัววัน ส่วนฝ่ายผู้หญิงอันได้ชื่อว่า แม่ศรีเรือนก็ต่างช่วยกันทำอาหารมากมายทั้งอาหารคาวอาหารหวาน ส่วนพวกลูกเด็กเล็กแดงก็ ต่างก็พากันวิ่งเล่นริมชายหาดซึ่งไม่ไกลจากที่พักของพวกเขามากนัก

มุสั้งเด็กชายชาวเลตัวน้อย ๆ คนหนึ่งต่างตื่นเต้นดีใจกับการเตรียมงานในครั้งนี้ มากนัก เพราะเป็นปีแรกที่เขาได้มีส่วนร่วมในการช่วยมะและปะในการเตรียมงานในครั้งนี้ เขาไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับงานที่จะเกิดขึ้นในค่ำคืนนี้หรอก ได้แต่สังเกตและเฝ้ามองในสิ่งที่ จะเกิดขึ้นอย่างตั้งอกตั้งใจ

การเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาในวันขึ้น 14 ค่ำ ได้เกิดขึ้น ความมืดของท้องฟ้าเริ่ม แผ่ขยายเข้ามา สถานที่ริมทะเลกลับกลายเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยแสงไฟประดับประดาอย่าง สวยงาม รั้วผ้าที่ประดับตกแต่งได้พลิ้วไหวไปตามลมที่ได้พัดผ่าน เรือลำหนึ่งที่ทำด้วยไม้ระกำ กับไม้ตีนเป็ดตั้งเด่นตระหง่านท่ามกลางผู้คนมากมาย ของเช่นไหทั้งคาวหวานวางเรียงรายเป็น ระเบียบ มีโต๊ะหมอบเป็นผู้ประกอบพิธีกรรมอัญเชิญวิญญาณบรรพบุรุษให้มาร่วมในพิธี วงรำมะนา อันประกอบด้วย ทับ กลอง โหม่ง ปี บรรเลงเพลงอย่างเสนาะครื้นเครง ชาวบ้านทั้ง ชายและหญิงก็ต่างพากันร้องรำทำเพลงเต้นรำกับไปรอบ ๆ ตัวเรือ

“ลาจ้ง มูวัต บารัง นะปี ฆูหนุงฉีไร
 บาจี บาวะ ชาเก็ด คมัม บาวะปี
 มินตะห์ สมาอะห์ บูวัต คูดุ คูดุ
 มินตะห์ คูดุ โคะ สนัง ลินัง
 ลาติ ปราสุ กุลวัวร์ บาจี
 จู อานะ คูดุ โคะ สนัง
 ลานัง นะปรีฉี ฆูหนุงฉีไร
 บราจี ลาญัก มูตี บตุล
 โอ...ลาจ้ง
 ลาจ้ง นะปรีฉี ฆูหนุงฉีไร
 ลาจ้ง นะคุรอน ปราสุ สมัว ลาดา
 ลาจ้ง นะปรีฉี ฆูหนุงฉีไร

ฆูหนุงฉีไร คือจุดมุ่งหมาย
 จงพาคความเจ็บไข้ทุกข์เข็ญ
 ผิดพลั้งอย่าทำลำเค็ญ
 ขอให้ได้อยู่เย็นวันรันดร
 ลอยเรือออกไปจากฝั่ง
 ลูกหลานข้างหลังสุขสันต์
 ฆูหนุงฉีไรมุ่งไปพลัน
 ชักใบหันหางเสือเรือมา
 โอ...ลาจ้ง
 หวังฆูหนุงฉีไรคงว่า
 ลงเรือพวกพร้อมกันมา
 ลาจ้งมุ่งหน้า...ฆูหนุงฉีไร”

ไม่นานนักน้ำเริ่มเอ่อล้นเต็มตลิ่ง เรียกเวลาในช่วงนั้นว่า “ช่วงน้ำเต็ม” ชาวบ้านจะทำพิธีกรรมที่เรียกว่า “พิธีสาดน้ำ” ซึ่งพิธีสาดน้ำนี้เป็นพิธีกรรมที่สร้างขึ้นด้วยความเชื่อว่าเพื่อชำระสิ่งชั่วร้ายออกจากตัว

“เมื่อมีความเชื่อ...ย่อมมีการประกอบพิธีกรรมเกิดขึ้น คุณว่าจริงไหม ?”

รุ่งขึ้น ในวันขึ้น 15 ค่ำ โต้ะหมอผู้เป็นบุคคลที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือ ได้ประกอบพิธีลอยเรือ โดยได้ให้สมาชิกในหมู่บ้านช่วยกันแบกเรือลงไปในคลองไหลตามทิศทางของลม เพื่อให้กระแสน้ำพัดพาเรือให้ออกไปไกลจากฝั่ง และพยายามไม่ให้เรือลอยกลับเข้าหาฝั่ง อาจเพราะเชื่อว่า หากเรือลอยกลับเข้ามาหาฝั่งอาจจะนำสิ่งไม่ดี สิ่งชั่วร้ายอัปมงคลเข้ามาถึงก็เป็นได้

มุสังเฝ้าติดตามดูอย่างไม่ลืมนวลสายตา ในขณะที่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันต่างพากันวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน เพราะนาน ๆ ทีที่เด็ก ๆ รุ่นราวคราวเดียวกันจะได้มาร่วมตัวกัน มาเจอกันในคราวเดียวกันอย่างมากมาย

เมื่อลอยเรือออกไปแล้วสมาชิกส่วนหนึ่งในหมู่บ้านก็พากันเข้าไปอีกรอบ เขาจะไปทำอะไรกันนะ หรือจะไปตัดไม้ระกำกับไม้ตีนเป็ดมาทำเรืออีกลำอีก มุสังสงสัยแอบนึกอยู่ในใจ

เมื่อเวลาได้ล่วงเลยไปสักพัก สิ่งที่มุสังมองเห็นมันช่างแตกต่างกันกับที่มุสังเคยเอาไว้นั่นก็คือ ชาวบ้านเข้าไปในป่าเพื่อจะไปตัดไม้เพื่อมาทำไม้กันผี ที่เรียกกันว่า กายูพาสาคัก ซึ่งมีลักษณะเป็นไม้กางเขน 7 ต้น เพราะเขามีความเชื่อกันว่า ไม้กันผีนี้จะช่วยป้องกันสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงไม่ให้เข้ามายังหมู่บ้าน มีการฉลองไม้กันผีด้วยการร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนานกันอีกครั้ง

เวลาได้ล่วงเลยผ่านไป ย่ำเข้าสู่ความสว่างของวันแรม 1 ค่ำ โต้ะหมอผู้ที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือก็ได้ทำน้มนต์ให้สมาชิกในหมู่บ้านได้ดื่มกินเพื่อสะเดาะเคราะห์ แล้วแยกย้ายกันกลับบ้านเป็นอันเสร็จพิธี

ระหว่างที่มุสัง ปะ และมะเดินกลับบ้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสถานที่ทำพิธีมากนัก มุสังก็ยังมี ความสงสัยที่ตกตะกอนอยู่ในจิตใจอีกมากมายที่อยากจะถามปะกับมะ แต่มุสังไม่กล้าที่จะถาม เพราะกลัวปะกับมะจะรำคาญกับเด็กน้อยที่ขี้สงสัยคนนี้ มุสังได้แต่เดินหน้านิ่งวิงวอด และเดินก้มหน้าตลอดทางจนมะสังเกตเห็นพฤติกรรมที่ผิดปกติของลูกชาย เลยถามลูกชายว่า “ในงานไม่สนุกหรือลูก”

“สนุกครับ” มุสังตอบ

“อ้าว ! หรือเพื่อนคนไหนแกล้งลูก” มะถาม

“เปล่าครับ” มุสังตอบ

“แล้วลูกเป็นอะไร” มะถาม

“ปะกับมะจะโกรธผมไหมถ้าผมจะถามอะไรสักอย่าง” มุสังถาม

“เรื่องอะไรล่ะลูก” ปะถาม

“ปะกับมะจะไม่รำคาญผมนะ” มูสังถาม

“ไหนว่ามาสิลูก” มะตอบ

“เออ...การลอยเรือชาวเลของเราลอยเพื่ออะไรครับ” มูสังถาม

มะกับปะเมื่อได้ยินคำถามของมูสังต่างพากันหัวเราะ ปะก็ได้ดูบสิริษะของลูกชาย และกล่าวว่า “โธ่ ! เด็กน้อยขี้สงสัยของปะ เรื่องแค่นี้ก็ไม่กล้าถาม ทำหน้านี่วี่วี่หมดตลอดทาง ปะกับมะไม่ว่าหรือลูก กลับดีใจเสียอีกด้วยซ้ำที่ลูกเกิดความสงสัย และให้ความสนใจเกี่ยวกับพิธีกรรมภายในหมู่บ้านของเรา ถ้าไม่มีคนขี้สงสัย หรือสนใจอย่างลูก ในอนาคตภายภาคหน้าพิธีกรรมของชาวเลบ้านเราอาจสูญหายไปก็เป็นได้” ปะกล่าว

“การลอยเรือชาวล้านนี้มีความเชื่อว่าจะจัดขึ้นเพื่อสะเดาะเคราะห์ และส่งวิญญาณบรรพบุรุษกลับบ้านกลับเมืองเดิมของเขา เป็นการทนายโชคชะตา และทนายความอุดมสมบูรณ์ของหมู่บ้าน” มะตอบปัญหาที่มูสังสงสัยตลอดทาง

“แล้วการลอยเรือของชาวเลเราเหมือนกับการลอยกระทงของชาวไทยไหมครับ แค่ว่าลอยเรือ เขาลอยกระทง” มูสังถาม

“การลอยเรือของชาวเลของเราก็เหมือนกับการลอยกระทงของชาวไทยนั่นแหละลูก เพราะมีความเชื่อที่เหมือนกันนั่นก็คือ การลอยทุกข์ลอยโศก ลอยโรคลอยภัย หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “การสะเดาะเคราะห์” นั่นเอง แต่การลอยกระทงของชาวไทยนอกจากจะเป็นการลอยทุกข์ลอยโศก ลอยโรคลอยภัยแล้ว ยังเป็นความเชื่อเกี่ยวกับการบูชารอยพระพุทธบาท และความเชื่อเกี่ยวกับการขอขมาแม่น้ำคงคาอีกด้วย” มะกล่าว

“อ้อ ผมหายสงสัยแล้วละครับ คินนี้ผมคงนอนหลับฝันดีแน่ ๆ เลย เพราะเราได้สะเดาะเคราะห์แล้ว และอีกอย่างหนึ่งวิญญาณบรรพบุรุษของเราได้กลับบ้านกลับเมืองเดิมของเขา ได้กลับไปอยู่ในภพภูมิที่สุขสบาย เราในฐานะลูกหลานข้างหลังคงได้อยู่อย่างสุขสบาย คั่งวิญญูณของบรรพบุรุษของเราปะนะ มะมะนะ” มูสังกล่าว

“ใช่จะ ถ้าวิญญูณของบรรพบุรุษเรายู่สุขสบาย เขาเชื่อกันว่าลูกหลานที่อยู่ข้างหลังก็จะสุขสบายด้วย” มะกล่าว

“ดังนั้น เราต้องหมั่นทำความดี หมั่นทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับตายายเรานะ” ปะกล่าว

“ปะ ปะ ตายายคืออะไรครับ เมื่อที่เราพูดกันถึงเรื่องของบรรพบุรุษ ึงปะไป ออกเรื่องคุณตาคุณยายไปได้” มูสังถามด้วยความสงสัย

“ฮา ฮา ฮ่า ปะไม่ได้อะไรหมายถึงคุณตาคุณยาย หรือมะหญิง ปะชาย แต่คำว่า “ตายาย” คือคำเรียกบรรพบุรุษ ซึ่งมีความหมายว่า บรรพบุรุษของเราที่ล่วงลับไปแล้วนั่นเอง” ปะกล่าว

“อ้อ ผมเข้าใจแล้วครับ ผมก็นึกว่า “ตายาย” คือ “มะหญิง และปะชาย” ของเรา โอเคครับผม ผมจะหมั่นทำความดี หมั่นทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับตายายของเราครับ แต่ตอนนี้ผมอยากให้ถึงบ้านเร็วจัง เพราะผมเริ่มจะหิวอีกแล้ว” มูสังกล่าว

พระอาทิตย์กำลังลาลับขอบฟ้า เหล่านกกาฝูงใหญ่ โผบินบินกลับรังเป็นหมู่ เสียง เกลียวคลื่นก้องดังกระทบฝั่ง ภายในหมู่บ้านเงียบสงัด ผู้คนต่างเข้านอนกันตั้งแต่หัวค่ำ เพราะ ต่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ากับการเตรียมงาน ในพิธีลอยเรือชยเล

ในห้วงแห่งคำคืนที่เงียบสงัด ไร้วัวแวงของเสียงผู้คน เสียงที่ปรากฏนั้นมีแต่เสียงของ ธรรมชาติ เสียงเกลียวคลื่น เสียงการพัดพาของกระแสลม และเสียงของหิ่งห้อยที่ร้องระงม ใน ความมืด ไม่มีอะไรที่สามารถมองเห็น ทุกสิ่งทุกอย่างช่างว่างเปล่าไม่ปรากฏสิ่งใดให้เห็น หลงเหลืออยู่เลย ยกเว้นประเพณี ความเชื่อ และพิธีกรรมที่ปรากฏอยู่ในจิตใจของผู้คน เป็นสิ่งที่ ยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คนตราบนานเท่านาน

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
ปะ	ชื่อเรียกของคำว่า “พ่อ” ในบุคคลที่นับถือศาสนาอิสลาม
ปะชาย	ชื่อเรียกของคำว่า “ปู่, ตา” ในบุคคลที่นับถือศาสนาอิสลาม
มะ	ชื่อเรียกของคำว่า “แม่” ในบุคคลที่นับถือศาสนาอิสลาม
มะหญิง	ชื่อเรียกของคำว่า “ย่า, ยาย” ในบุคคลที่นับถือศาสนาอิสลาม
สนธยา	เวลาโพล้เพล้พลบค่ำ, บางทีใช้ว่า ย่ำสนธยา หรือช่วงเวลาที่ต่อระหว่างกลางวันกับกลางคืน คือเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นหรือพระอาทิตย์ตก
สุริยน	พระอาทิตย์

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง ลอยเรือชาวเล

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. พระอาทิตย์	ก. สนธยา
2. ไม่นชนิดหนึ่งเป็นกอ ลำต้นมีหนามแข็ง เนื้อเบา
ชาวเล	ข. พิธีลอยเรือ
3. ต้นพญาสัตบรรณ	ค. ไม้ต้นเปิด
4. พิธีกรรมที่ทำขึ้นด้วยความเชื่อว่าเป็นการชำระ
สิ่งชั่วร้ายออกจากตัว	ง. สุริยน
5. งานพิธีที่จัดขึ้นเพื่อความเป็นสิริมงคลโดย
เชื่อว่าเรือจะนำพาความทุกข์ความโศกออกไป
จากหมู่บ้าน	จ. พิธีสาธน้ำ
6. เวลาโพล้เพล้พลบค่ำ, บางทีใช้ว่า ย่ำสนธยา
หรือช่วงเวลาที่ต่อระหว่างกลางวันกับกลางคืน
คือเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นหรือพระอาทิตย์ตก	ฉ. ไม้ระกำ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. พิธีลอยเรือชาวเล เป็นพิธีกรรมที่จัดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ใด
.....
2. ใครเป็นผู้ประกอบพิธีกรรมอัญเชิญวิญญาณบรรพบุรุษให้มาร่วมในพิธี
.....
3. จงอธิบายความหมายของคำว่า ช่วงน้ำเต็ม
.....
4. เรื่องลอยเรือชาวเลสะท้อนวิถีชีวิตของผู้คนอย่างไร
.....
.....
5. นักเรียนคิดว่าพิธีลอยเรือชาวเลเหมาะสมที่จะมีต่อไปหรือไม่ เพราะเหตุใด
.....
.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง ลอยเรือชาวเล

ตอนที่ 1 กิจกรรมหากันจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามือมาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ง..... 1. พระอาทิตย์	ก. สานธยา
จ..... 2. ไม้ชนิดหนึ่งเป็นกอ ลำต้นมีหนามแข็ง เนื้อเบา	ข. พิธีลอยเรือชาวเล
ค..... 3. ต้นพญาสัตบรรณ	ค. ไม้ต้นเป็ด
ฉ..... 4. พิธีกรรมที่ทำขึ้นด้วยความเชื่อว่าเป็นการชำระสิ่งชั่วร้ายออกจากตัว	ง. สุริยน
ช..... 5. งานพิธีที่จัดขึ้นเพื่อความเป็นสิริมงคลโดยเชื่อว่าเรือจะนำพาความทุกข์ความโศกออกไปจากหมู่บ้าน	จ. พิธีสาดน้ำ
ก..... 6. เวลาโพล้เพล้พลบค่ำ, หรือช่วงเวลาที่ต่อระหว่างกลางวันกับกลางคืน คือเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นหรือพระอาทิตย์ตก	ฉ. ไม้ระกำ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. พิธีลอยเรือชาวเล เป็นพิธีกรรมที่จัดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ใด
 พิธีลอยเรือชาวเล เป็นพิธีกรรมที่จัดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสะเดาะเคราะห์
 และส่งวิญญาณบรรพบุรุษกลับบ้านกลับเมืองเดิมของเขา เป็นการทำนายโชคชะตา
 และทำนายความอุดมสมบูรณ์ของหมู่บ้าน
2. ใครเป็นผู้ประกอบพิธีกรรมอัญเชิญวิญญาณบรรพบุรุษให้มาร่วมในพิธี
 โต๊ะหมอ
3. จงอธิบายความหมายของคำว่า ช่วงน้ำเต็ม
 ช่วงน้ำเริ่มเอ่อล้นเต็มตลิ่ง
4. เรื่องลอยเรือชาวเลสะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องอะไร
 ความเชื่อเรื่อง โชคชะตา ชีวิตหลังความตาย
5. นักเรียนคิดว่าพิธีลอยเรือชาวเลเหมาะสมที่จะมีต่อไปหรือไม่ เพราะเหตุใด
 พิธีลอยเรือชาวเลเหมาะสมที่จะต่อไป เพราะเป็นการสะท้อนความคิด
 ความเชื่อ และวิถีชีวิตของบุคคลในสมัยอดีต

นางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน

ณ กระท่อมชายป่าเชิงเขาแห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นสถานที่ที่ห่างไกลผู้คน มีไม้ที่ครอบครวที่อาศัยอยู่ ณ ที่นั่น ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ยอมเข้ามาใกล้ในบริเวณนั้นเท่าไรนัก เพราะสถานที่แห่งนี้เป็นที่โจยจันและเต็มไปด้วยสิ่งของที่ลึกลับต่าง ๆ มากมาย อาทิ มีคนเคยได้ยินเสียงของผู้หญิงสาว เมื่อไปหาว่าเสียงมาจากสถานที่ใดก็ไม่เคยพบเห็น คนที่เข้ามาล่าสัตว์ในบริเวณนี้ เขาไม่เคยได้สิ่งที่ต้องการกลับไปเลย ส่วนใหญ่แล้วก็กลับมามือเปล่า ชำร่วยบางคน ที่เข้ามาล่าสัตว์หาของป่า ณ บริเวณนี้ เข้ามาแล้วไม่กลับไป หาเท่าไรก็ไม่เจอ ไร่ซึ่งวิเววของร่างกายและชีวิต มีเฉพาะคนมีศีลมีธรรมเท่านั้นที่จะอยู่ได้ เมื่อไหร่ผู้ที่อยู่ ณ ที่นั่น ไร่ซึ่งศีลธรรม บุคคลผู้นั้นก็จะประสบพบเภทภัยอันไม่คาดคิดเกิดขึ้น

โชคดี เด็กชายกำพร้าพ่อแม่ อาศัยอยู่กับยายดา ณ กระท่อมชายป่าแห่งนี้ โชคดีเป็นเด็กที่โชคดีสมชื่อจริง ๆ เพราะโชคดีเป็นเด็กที่ย้ายกับตาพบกลางป่าขณะที่ตากับยายเข้าป่าไปเก็บผักและหาเห็ด ก่อนที่ตากับยายจะเข้าป่าไปพบกับโชคดี ยายได้ฝันว่า มีผู้หญิงแสนสวยคนหนึ่งเหาะมาจากภูเขาหลังกระท่อม ได้นำอัญมณีสีแดงมาให้ และบอกกับยายว่าจงดูแลและรักษาสิ่งนี้ให้ดี ๆ ยายรับอัญมณีสีแดงนั้น ทันใดนั้นอัญมณีสีแดงก็กลับกลายเป็นเด็กผู้ชายที่หน้าตาน่ารักทันที

ตากับยายเลี้ยง โชคดีเป็นอย่างดี จน โชคดีอายุได้ 15 ปี วันหนึ่ง โชคดีได้เข้าไปในป่าแถว
ภูเขาหลังกระท่อมเพื่อ ไปเก็บผักและหาฟืน ให้ตากับยาย ในวันนั้นเขาได้พบกับดินแดนอีก
ดินแดนหนึ่งที่สวยงามมากกว่ากระท่อมชายป่าเชิงเขาที่เขาเคยอยู่ สถานที่แห่งนั้นเต็มไปด้วย
ดอกไม้มีนานาพันธุ์ ผู้คนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าไหม และผ้าปะเต๊ะ พร้อมทั้งประดับประดาด้วย
เครื่องประดับอย่างสวยงาม แต่ที่น่าแปลกใจ คือ ณ สถานที่แห่งนั้นเต็มไปด้วยผู้หญิงและไร้ซึ่ง
ผู้ชาย

“ยินดีต้อนรับ เด็กชาย โชคดีตัวน้อย ๆ ของข้า” หญิงสาวแสนสวยคนหนึ่งกล่าว
หญิงสาวคนนี้เป็นบุคคลที่งดงามมาก รอบข้างของเธอเต็มไปด้วยผู้คนหอมล้อม

“ดินแดนแห่งนี้เต็มไปด้วยสตรีเพศ ไร้ซึ่งบุรุษเพศ เข้าเป็นบุคคล โชคดีบุคคลหนึ่งที่เข้ามา
ณ ดินแดนแห่งนี้ได้” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“แม่เจ้าเพคะ เราให้บุรุษเพศเข้ามาในดินแดนแห่งนี้ไม่ได้ เพราะบุรุษเพศคนนี้อาจจะนำ
ภัยมาสู่เราได้นะเพคะ” นางกำนัลคนหนึ่งกล่าว

“ไม่หรอก เด็กน้อยคนนี้เป็นบุตรของข้า เด็กคนนี้จะเป็นผู้ปกป้องดินแดนของเรา”
หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“มาสิ โชคดี เข้าไปสนทนากับข้าด้านใน” หญิงสาวแสนสวยกล่าวเชิญ

“เออ... ไม่ทราบท่านเป็นใครครับ ทำไมท่านรู้จักผมด้วยครับ” เด็กชาย โชคดีถาม

“ฮา ฮา ฮ่า เราจะไม่รู้จักเจ้าได้ไง ก็เรานี้แหละที่นำเจ้าไปฝากกับตากับยายของเจ้า ตากับ
ยายของเจ้าไม่เล่าให้เจ้าฟังรี” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“ครับ ตากับยายเคยเล่าให้ผมฟังว่า ตากับยายได้พบผมในป่าขณะที่ตากับยายเข้าไปเก็บผัก และหาฟืน แต่คืนก่อนหน้าที่ตากับยายจะเข้าไปพบกับผม ยายได้ฝันว่า มีผู้หญิงแสนสวยคนหนึ่งเหาะมาจากภูเขาหลังกระท่อม ได้นำอัญมณีสีแดงมาขึ้นให้ และบอกกับยายว่าจงดูแลและรักษาสิ่งนี้ให้ดี ๆ ยายรับอัญมณีสีแดงนั้น ทันใดนั้นอัญมณีสีแดงก็กลับกลายเป็นเด็กผู้ชายที่หน้าตาน่ารักครับ” เด็กชายโชคคิดกล่าว

“ข้ามีนามว่า เบญจา ข้าคือผู้ดูแลดินแดนแห่งนี้ และนี่คือบริวารของข้า ดินแดนของข้าเป็นดินแดนที่มีแต่สตรีเพศ ผู้คนในดินแดนของข้าจะเปี่ยมล้นไปด้วยธรรมชาติในจิตใจ หน้าตาของผู้คนในดินแดนของข้าก็จะมีคล้ายกัน ผู้คนในดินแดนของข้าไม่หิว ไม่แก่ และไม่ตาย” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“แล้วทำไมคนที่มาแถวนี้ไม่เคยได้พบเห็นดินแดนของท่านเลย” โชคดีถาม

“ก็เพราะข้าอำพรางไว้ด้วยเวทมนต์สะกดเพื่อไม่ให้ใครเห็น และสามารถเข้ามาในดินแดนของข้าได้” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“แล้วทำไมผมถึงเห็นและเข้ามา ณ ดินแดนแห่งนี้ได้ครับ” โชคดีถาม

“เพราะเจ้าได้มีบุญบารมีสัมพันธ์กับข้า และเจ้าคือผู้ชายที่สามารถดูแลและปกป้องดินแดนของข้าได้” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“ข้าได้พลัดตกลงมาจากมือของยักษ์ และกลายเป็นภูเขาใหญ่ที่อยู่หลังกระท่อมชายป่าของเจ้า ข้ามีหน้าที่ในการดูแลรักษาดินแดนในแถบนี้” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“เรื่องราวเป็นมาอย่างไรหรือครับทำไมท่านถึงได้พลัดตกลงมาจากมือของยักษ์ และกลายเป็นภูเขา ท่านสามารถเล่าให้ผมฟังได้ไหมครับ” โชคดีถาม

“ได้สิ ข้าจะเล่าให้เจ้าฟัง” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหมู่บ้านชาวประมงตั้งอยู่ริมทะเล มีครอบครัวครัวหนึ่งมีลูกสาวแสนสวยชื่อว่า “นางเบญจา” จากความงามของหญิงสาวเป็นที่เลื่องลือไปไกลจนทำให้เป็นที่หมายปองของบรรดาหนุ่ม ๆ ทั้งหลาย แต่นางเบญจามีคนรักอยู่แล้ว หนุ่มคนนั้นเป็นหนุ่มที่อาศัยอยู่ในเกาะกลางทะเลซึ่งไม่ไกลจากที่อยู่ของนางเบญจามากนัก ในความเป็นจริงแล้วหนุ่มน้อยคนนั้นก็คือ พญานาคซึ่งได้แปลงกายมานั่นเอง บ่อยครั้งที่ชายหนุ่มมักจะชวนหญิงสาวไปเที่ยวทะเลด้วยกันเสมอ ในขณะที่เขาก็นั่งมีชัยคันหนึ่งได้ทราบถึงข่าวความงามของนาง จึงแปลงกายเป็นมหาเศรษฐีเฝ้าเดินทางมายังหมู่บ้านแห่งนี้ พยายามเข้าหาพ่อแม่ของนางพร้อมทั้ง

ปรนเปรอทั้งทรัพย์สินเงินทองมิได้ขาด จนพ่อแม่ยกลูกสาวให้ เสรษฐีเฒ่าจึงสร้างปราสาท
ทองคำที่ริมหาด 7 หลัง แล้วจึงยกขันหมากมาเพื่อหวังแต่งงานกับนาง”

“แล้วในตอนนั้นท่านสามารถแต่งงานกับคนที่ท่านไม่รักหรือครับ” โชคดีถาม

“ข้าก็ไม่อยากแต่งหรอก แต่ถ้าเป็นความประสงค์ของพ่อแม่แล้วข้าจะอย่างไรได้
เล่า” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“แล้วสรุปท่านก็แต่งงานกับยักษ์ที่แปลงกายมาเป็นเศรษฐีเฒ่าหรือครับ” โชคดีถาม

“เปล่าหรือก ็เดี๋ยวเราจะเล่าให้เจ้าฟัง” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

เมื่อฝ่ายหนุ่มพญานาคทราบข่าวเรื่องงานแต่งงานของนางเบญจากับเศรษฐีเฒ่า ก็ได้แอบ
พานางหลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำหนึ่งกลางทะเล แล้วสั่งให้เต่าใหญ่เฝ้าปากถ้ำไว้ ส่วนตัวเอง
ขึ้นถือดาบสองมือขวางทางไว้อีกชั้นหนึ่ง

เมื่อขบวนขันหมากเศรษฐีเฒ่ามาถึงและทราบข่าวว่านางถูกชายหนุ่มคนรักพาตัวไป ก็มี
ความโกรธแค้นเป็นอันมากจึงกลายร่างเป็นยักษ์ คว้างวานเล่ม โตออกตามไปทันที และได้มาพบ
กับหนุ่มน้อยคู่รักของนางเบญจาท่าแห่งหนึ่ง ทั้งสองได้เข้าต่อสู้กันอย่างดุเดือดต่างฝ่ายต่างไม่มี
ใครยอมแพ้ให้แก่กัน หนุ่มน้อยสู้ไม่ได้ถูกฟันจนดาบกระเด็นหายไปที่สองเล่ม และได้กลายร่าง
เป็นพญานาคตัวมหึมาสำแดงฤทธิ์เดชจนน้ำทะเลปั่นป่วน จนน้ำท่วมและกวาดเอาขันหมากของ
ยักษ์ลอยลงเกลื่อนกลาดเต็มท้องทะเล แล้วพ่นน้ำเข้าไปปราสาททองคำจนหักพังลงทะเล
ยักษ์เฒ่าเห็นดังนั้นยิ่งโกรธมาก คว้างวานฟาตกระหน่ำถูกหางพญานาคขาดสองท่อน
ตัวพญานาคคืนกระเด็นกระดอนไปถ้ำที่ซ่อนนาง ฝ่ายยักษ์เมื่อเห็นพญานาคหนีไปก็จัดแจง
เอาเขาสองลูกมาปักกันน้ำไว้ไม่ให้น้ำไหลออกนอกถ้ำ เมื่อน้ำลดลงก็ตามนางต่อไปจนถึง
ปากถ้ำเห็นเต่าใหญ่ขวางทางอยู่ จึงเอาขวานจามลงบนภูเขาว่าเอาตัวนางเบญจาไปได้ ทั้งให้
พญานาคคืนทวนทวนอยู่ตามลำพัง ซึ่งต่อมาบริเวณนั้นเรียกว่า “อ่าวพราคนาง” และเพี้ยนมาเป็น
“อ่าวพระนาง” ถ้านั้นก็เรียกว่า “ถ้ำนาง” ฝ่ายพญานาคเมื่อนางถูกพรากไปต่อหน้าต่อตา ก็สิ้นใจ
ตายลงกลายเป็นเขาที่เรียกว่า “เขาพราคนาง” หรือที่เพี้ยนมาเป็น “เขาพระ” ในปัจจุบัน

ฝ่ายยักษ์เฒ่าได้พานางเหาะมาลงกลางอากาศด้วยความดีใจว่าตนเป็นผู้ชนะ และจะได้อยู่
กันฉันท์สามีภรรยาเป็นแน่แล้ว ตรงกันข้ามกับนางที่ได้แต่ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ตลอดเวลา เมื่อถึง
ที่หนึ่งนางได้โอกาสก็ผละออกจากยักษ์ตกลง ไปกลางป่า ต่อมากลายเป็นเขานางนอนชื่อว่า

“พนมเบญจา” ฝ่ายยักษ์เฒ่าเมื่อเห็นนางตกลงไปตายเช่นนั้นจึงตรอมใจตายตามไปด้วยกลายเป็น เขาชื่อว่า “เขาน้ำยักษ์”

“เรื่องมันเศร้าจังเลยครับ พอมืออะไรให้ผมช่วยท่านได้บ้างไหมครับ” โชคดีถาม

“เจ้าไม่สามารถช่วยอะไรพวกข้าได้หรอก โชคชะตาลิขิตให้พวกข้าต้องเป็นอย่างนี้ ให้พวกข้าดูแลปกป้องรักษาอาณาจักรแห่งนี้ เพราะสายน้ำ ขุนเขา และผืนป่าที่เขียวขจีสามารถหล่อเลี้ยงทุกสรรพสิ่งรวมทั้งญาติพี่น้อง และพวกเหล่ามนุษย์ของเจ้าได้ตราบนานเท่าที่พวกเจ้าไม่ทำลายมัน” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“กลับไปเถอะหมดเวลาของเจ้า ณ ดินแดนแห่งนี้แล้ว ถ้าเจ้าอยู่นานไปมากกว่านี้เจ้าจะไม่สามารถกลับไปยังดินแดนของเจ้าได้ และอีกอย่างดาบขยาของเจ้ากำลังรอกกลับไปของเจ้าอยู่ บอกกับพวกเจ้าว่าตราบใดที่พวกเขาอยู่ในศีลในธรรมตราบนั้นข้าจะคุ้มครองพวกเขาเสมอ” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“ครับ แล้วผมจะได้กลับมา ณ ดินแดนแห่งนี้ได้อีกไหมครับ” โชคดีถาม

“เจ้าจะไม่สามารถเข้ามา ณ ดินแดนแห่งนี้ได้อีกแล้ว แต่หากเจ้าคิดถึงข้า หรือมีเหตุเภทภัย เจ้าสามารถระลึกถึงข้าได้เสมอด้วยใจอันบริสุทธิ์” หญิงสาวแสนสวยกล่าว

“ครับ ลาก่อนนะครับ” โชคดีกล่าว

เมื่อโชคดีกลับมาถึงบ้านก็เห็นดาบขยากำลังนั่งร้องไห้เพราะหลานชายได้หายไปจากบ้านเป็นเวลา 7 วัน

“ขยาครับ ตาครับ” โชคดีเรียกดาบขยา เมื่อดาบขยาเห็นหลานชายต่างดีใจแล้วเข้ามาทอด

“ไปไหนมาหลาน ตากับขยาตามหาหลานทั่วป่าก็ไม่เจอหลาน ตากับขยาก็คิดว่าหลานจะโดนเสือคาบไปกินระหว่างเก็บผักหาฟืนเสียแล้ว” ตากล่าว

“ไม่จะตา ระหว่างที่ผมไปเก็บผักหาฟืน ผมได้ไปอยู่ ณ ดินแดนดินแดนหนึ่งซึ่งเป็นดินแดนที่ลับ ...” โชคดีเล่าเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบพบเจอให้กับขยาฟังอย่างละเอียด

“หลานช่าง โชคดียิ่งนัก ดินแดนแห่งนี้น่าจะเป็นเมืองลับแลที่ใครหลาย ๆ คนต่างเล่ากันเป็นแน่ขนาดนะ โชคดีที่หลานกลับมาได้ บางคนเขาไปกลับมาไม่ได้ก็เยอะ หายไร้ซึ่งร่องรอย หลานดูลูกหลานหลังกระท่อมของเราสิ หลานเห็นเป็นรูปอะไร” ขยากล่าว

“ผมดูเหมือนคนนะยาย” โชคดีตอบ

“ใช่แล้วจะ ภูเขารูปนี้เป็นรูปคล้ายหญิงสาวกำลังนอนหงาย เห็นไหมเป็นตา เป็นจมูก เป็นผม และเป็นสัดส่วนที่บ่งบอกความเป็นผู้หญิงอย่างชัดเจน” ยายกล่าว

“ใช่ ๆ ครับ เหมือนผู้หญิงนอนอยู่จริง ๆ” โชคดีตอบ

“บรรพบุรุษของเราเล่าว่า ดินแดนแถบนี้ได้รับการปกป้องรักษาจากเจ้าแม่เขานม (เจ้าแม่เขาพนม) หรือนางพนมเบญจานั้นแหละลูก หากใครเข้ามาใกล้ทำลายหรือกระทำในสิ่งไม่ดี พวกบุคคลเหล่านั้นจะได้รับโทษอย่างที่เราจะไม่ถึงเลยทีเดียว” ยายกล่าว

“สาขาน้ำที่ไหลมาจากภูเขาลูกนั้นหล่อเลี้ยงทุกสรรพสิ่งให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ หลานรู้ไหม น้ำที่ไหลลงมาจากภูเขาลูกนั้นไม่ใช่มาจากพวกเราเท่านั้นนะที่ได้ใช้อาบ และดื่มกิน แต่ชุมชนใกล้เคียงในหลายหมู่บ้านต่างต้องอาศัยสาขาน้ำจากภูเขาแห่งนี้ในการดำรงชีวิตทั้งนั้น” ตากล่าวเสริม

“ฉะนั้นเราต้องช่วยกันดูแลรักษาภูเขา สาขาน้ำ และสัตว์ป่าในบริเวณนั้นให้อุดมสมบูรณ์ใช่ไหมจะตา เพราะถ้าเราปราศจากสิ่งเหล่านี้ชีวิตเราก็ดำรงอยู่ไม่ได้ใช่ไหมจะ” โชคดีถาม

“ใช่จะหลาน” ตากล่าวตอบ

ฉันไม่เคยคิดว่าฉัน โชคร้ายที่ฉันได้หลุดเข้าไปในดินแดนอันลึกลับ ในทางตรงกันข้ามมัน เป็นความโชคดีสำหรับฉันต่างหาก ฉันได้เห็นและรับรู้อะไรหลากหลายอย่าง นางพนมเบญจา หรือที่เรียกกันว่า เจ้าแม่เขานม ท่านช่างงดงาม และใจดีมาก ๆ แม้ช่วงชีวิตของท่านตอนเป็น มนุษย์ช่างน่าสงสารยิ่งนัก แต่เมื่อท่านกลับกลายเป็นเทวดาปกป้องรักษาภูเขา สาขาน้ำ และ สัตว์ป่า ท่านก็ได้ทำหน้าที่นี้เป็นอย่างดีไม่มีขาดตกบกพร่อง

ตราบไคที่ยังมีภูเขา สาขาน้ำ และสัตว์ป่า ตราบนั้นชีวิตของเราจึงดำเนินอยู่ได้อย่าง สุขสบายอย่างนานเท่านั้น

“รักษ์สาขาน้ำ รักษ์สัตว์ป่า โปรดอย่าทำลายธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม”

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
กระตือกระสาน	คืนรนเพื่อให้พ้นความทุกข์ยากเป็นต้น
โจษจัน	พูดอึง , พูดกันแข็งแซ่ , เล่าลือกันอ้ออึง , จรรโจษ หรือ จันโจษ ก็ใช้
เมืองลับแล	เมืองที่เร้นลับ ถือกันว่าจะพบได้ก็แต่โดยบังเอิญ ถ้าตั้งใจไปไม่พบ , บางทีก็เรียกว่าเมืองแม่่ม่าย เพราะเชื่อกันว่าผู้หญิงที่อยู่ในเมืองนี้ล้วนเป็นแม่่ม่ายทั้งสิ้น
รักสามเส้า	ความรักที่ชาย 2 คนรักหญิงคนเดียวกัน หรือหญิง 2 คนรักชายคนเดียวกัน
อำพราง	ปิดบังโดยลวงให้เข้าใจไปทางอื่น , พูดหรือแสดงอาการไม่ให้ความจริง , ที่ปิดบังโดยลวงให้เข้าใจไปทางอื่น เช่น ฆาตกรรมอำพราง

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง นางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความ ด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. เมืองที่เร้นลับ ถือกันว่าจะพบได้ก็แต่โดยบังเอิญ
ถ้าตั้งใจไปไม่พบ , บางทีก็เรียกว่า เมืองเม่ม่าย
เพราะเชื่อกันว่าผู้หญิงที่อยู่ในเมืองนี้ล้วนเป็นแม่ม่ายทั้งสิ้น	ก. กำพริ้ว
2. มือที่ไม่ได้ถืออาวุธ , มือที่ไม่ได้ถือของคิดไปด้วย	ข. มือเปล่า
3. ความประพฤติกี่ที่ที่ชอบ	ค. เชื้อเชิญ
4. ไร้บิดาหรือมารดาเลี้ยงดูแลแต่เด็ก	ง. อำพรราง
5. รัตนชาติที่เจียรไนแล้ว , แก้วมณีอื่น ๆ นอกจากเพชรพลอย	จ. พญานาค
6. เชิญผู้มาหาด้วยความสุภาพอ่อนน้อม	ฉ. กระเสือกกระสน
7. มะ	
8. ปัดบังโดยลวงให้เข้าใจไปทางอื่น ,
พูดหรือแสดงอาการไม่ให้ความจริง ,
ที่ปัดบังโดยลวงให้เข้าใจไปทางอื่น	ช. ศีลธรรม
9. นาคินทร์	ณ. รักสามเส้า
10. ดันรนเพื่อให้พ้นความทุกข์ยาก เป็นต้น	ญ. อัญมณี

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. ตัวละครหลักในเรื่อง นางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน มีใครบ้าง
.....
2. คำว่า อ้าวพระนาง เพี้ยนมาจากคำว่าอะไร และที่มาของชื่ออ้าวดังกล่าวมาจากอะไร
.....
.....
3. นักเรียนคิดว่าทำไมผู้แต่งจึงตั้งชื่อเรื่องว่า นางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน
.....
.....
4. นักเรียนคิดว่าการกระทำของยักษ์เป็นการกระทำที่ดีหรือไม่ เพราะเหตุใด
.....
.....
5. พ่อและแม่ของนางเบญจามีลักษณะนิสัยอย่างไร มีเหตุการณ์ใดเรื่องที่สนับสนุนคำตอบดังกล่าว
.....
.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง นางเบญจา ตำนานรักสามเส้าของเราสามคน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความ
ด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ช.....	1. เมืองที่เร้นลับ ถือกันว่าจะพบ ได้ก็แต่โดยบังเอิญ
ถ้าตั้งใจไปไม่พบ , บางทีก็เรียกว่า เมืองแม่ม้าย
เพราะเชื่อกันว่าผู้หญิงที่อยู่ในเมืองนี้ล้วนเป็นแม่ม้ายทั้งสิ้น	ก. กำพริ้ว
ข.....	2. มือที่ไม่ได้ถืออาวุธ , มือที่ไม่ได้ถือของติด ไปด้วย	ข. มือเปล่า
ซ.....	3. ความประพฤติกี่ดีที่ชอบ	ค. เชื้อเชิญ
ก.....	4. ไร่บิคาหรือมารดาเลี้ยงดูแลเด็ก	ง. อำพราง
ญ.....	5. รัคนชาติที่เจียรระไนแล้ว , แก้วมณีอื่น ๆ นอกจากเพชรพลอย	จ. พญานาค
ค.....	6. เชิญผู้มาหาด้วยความสุภาพอ่อนน้อม	ฉ. กระต๊อกระสน
ณ.....	7. ความรักที่ชาย 2 คนรักหญิงคนเดียวกัน
หรือหญิง 2 คนรักชายคนเดียวกัน	ช. เมืองลับแล
ง.....	8. ปิ่คบังโดยลวงให้เข้าใจไปทางอื่น ,
พูดหรือแสดงอาการไม่ให้รู้ความจริง ,
ที่ปิ่คบังโดยลวงให้เข้าใจไปทางอื่น	ช. ศีลธรรม
จ.....	9. นาคินทร์	ฉ. รักสามเส้า
ฉ.....	10. ดินรนเพื่อให้พ้นความทุกข์ยากเป็นต้น	ญ. อัญมณี

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. ตัวละครหลักในเรื่อง นางเบญจา ดำนานรักสามเส้าของเราสามคน มีใครบ้าง
 ชายของโชคดี โชคดี นางเบญจา ยักษ์ พญานาค พ่อและแม่ของเบญจา
2. คำว่า อ้าวพระนาง เพี้ยนมาจากคำว่าอะไร และที่มาของชื่ออ้าวดังกล่าวมาจากอะไร
 คำว่า อ้าวพระนาง เพี้ยนมาจากคำว่า อ้าวพรากนาง ที่มาของชื่ออ้าวดังกล่าวมาจาก
 การที่ยักษ์ได้ปลัดพรากนางพนมเบญจาไปจากพญานาค
3. นักเรียนคิดว่าทำไมผู้แต่งจึงตั้งชื่อเรื่องว่า นางเบญจา ดำนานรักสามเส้า
 ของเราสามคน
 เพราะเรื่องนี้เป็นความรักของชาย 2 คนที่รักหญิงคนเดียวกัน
4. นักเรียนคิดว่าการกระทำของยักษ์เป็นการกระทำที่ดีหรือไม่ เพราะเหตุใด
 การกระทำของยักษ์เป็นการกระทำที่ไม่ดี เพราะเป็นการทำร้าย บังคับฝืนใจ
 บุคคลที่ไม่ได้รักตน
5. พ่อและแม่ของนางเบญจามีลักษณะนิสัยอย่างไร มีเหตุการณ์ใดเรื่องที่สนับสนุน
 คำตอบดังกล่าว
 - โลกมาก เห็นแก่ทรัพย์สินเงินทอง เหตุการณ์ใดเรื่องที่สนับสนุนคำตอบ คือ
 ตอนที่ยักษ์แปลงกายเป็นมหาเศรษฐีเฒ่า พยายามเข้าหาพ่อแม่ของนางโดยปรนเปรอ
 ทั้งทรัพย์สินเงินทองให้ จนพ่อแม่ของนางขกลูกสาวให้
 - รักลูกสาวมาก ตอนที่ยักษ์แปลงกายเป็นมหาเศรษฐีเฒ่า พยายามเข้าหาพ่อแม่
 ของนางโดยปรนเปรอทั้งทรัพย์สินเงินทองให้ จนพ่อแม่ของนางขกลูกสาวให้เพื่อ
 อาจหวังว่าในภายภาคหน้าลูกจะอยู่อย่างสุขสบาย

อาณาจักรเตยปาหนัน

เตยเด็กหญิงเชื้อสายอิสลามคนหนึ่ง อาศัยอยู่ ณ บ้านทรงสูงที่ยกตัวขึ้นมาจากน้ำทะเล ด้านหน้าของบ้านนั้นติดกับชายฝั่ง ส่วนด้านหลังของบ้านนั้นทอดลงในทะเล

เตยเป็นเด็กที่ชอบดูพระอาทิตย์ขึ้นเป็นชีวิตจิตใจ บ่อยครั้งที่เตยจะรีบตื่นแต่เช้าเพื่อมาดูพระอาทิตย์ขึ้น แต่วันนี้ช่างเป็นวันที่แปลกที่สุดที่ไม่เห็นแม่กระทั่งวิวแถวของเธอในการมาดูพระอาทิตย์ขึ้น เพราะทุกครั้งที่เธอดันขึ้นมาดูพระอาทิตย์ขึ้นนั้น เมื่อพระอาทิตย์เริ่มโผล่พื้นขอบฟ้าเธอจะส่งเสียงดังว่า “เฮ้ ! พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว เฮ้ เฮ้ เฮ้” เธอจะร้องเช่นนี้ทุกครั้งไปราวกับมีญาติอันเป็นที่รักมาปรากฏตัวที่บ้านเลขที่เดียว เธอเคยบอกว่าเธอชอบดูอาทิตย์ขึ้น เพราะมันบ่งบอกถึงการเริ่มต้นใหม่ และการดำเนินชีวิตต่อไป แสงเริ่มทอประกายส่องแสงสว่างเปรียบเสมือนชีวิตที่เริ่มเปล่งประกายจนสว่างสดใสในที่สุด เธอบอกว่าเวลาที่เธอไม่ชอบมากที่สุดคือ เวลาที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า และเวลาที่ฝนกำลังตั้งเค้าจะตก มันเป็นเวลาที่เราเหนื่อยที่สุด เธอจะไม่สดใสรุ่งเรืองเสียเลย เพราะเธอคิดว่าชีวิตมันเริ่มจะมีดมนอีกแล้ว ทุกครั้งที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า หรือเวลาที่ฝนกำลังตั้งเค้าจะตกเธอจะรีบเข้านอนทันที เพื่อให้บรรยากาศเช่นนี้ผ่านไปโดยเร็ว แต่ในวันนี้ยังไม่เห็นเตยออกมาดูพระอาทิตย์ขึ้นเลย หรือเตยจะเป็นอะไรหรือเปล่า แม่เกิดความสงสัย

แม่เดินเข้าไปหาเตยที่ห้อง เคาะประตูและพยายามเรียกเตยให้มาเปิดประตูหลายครั้งแต่ไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากเตยเลย ในความเป็นแม่รู้สึกเป็นห่วงเตยมากนักจึงรีบไปเอากุญแจมาไขห้องของเตย สิ่งที่แม่พบคือเห็นลูกสาวนอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง เรียกอย่างไรก็ไม่ตื่น แม่ตกใจมากจึงรีบพาเตยไปส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดในละแวกนั้น

“คุณหมอคะ คุณหมอคะ ลูกคิดฉันไม่ทราบเป็นอะไรนอนไม่ได้สติ เรียกเท่าไรก็ไม่รู้รู้สึกตัวคะ” แม่กล่าวกับคุณหมอ

“ครับ เดี่ยวผมขอตรวจดูอาการก่อนนะครับ” หมอตอบ

“ญาติคนไข้กรุณาอยู่ด้านนอกนะคะ” พยาบาลกล่าว

เวลาผ่านไปได้ 15 นาที หมอยังไม่ออกมาจากห้องฉุกเฉิน ความรู้สึกของคนเป็นแม่เวลา 15 นาที มันช่างนานแสนนานราวกับ 1 ชั่วโมง แม่เดินไปเดินมานั่งแทมไม่คิดเพราะความเป็นห่วงลูกสาวตัวน้อย ๆ

“เจ้าแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์เจ้าที่เจ้าทาง ณ โรงพยาบาลแห่งนี้ โปรดช่วยลูกช้างด้วยเถิด ช่วยให้เจ้าเคยปลอดภัย ถ้าเจ้าเคยปลอดภัยลูกช้างจะนำเครื่องควาหวานมาถวายนะเจ้าคะ” แม่บนบานศาลกล่าว

ไม่นานนักคุณหมอก็ออกมาจากห้องฉุกเฉิน

“คุณหมอคะลูกคิดฉันเป็นอะไรคะ ปลอดภัยดีไหม” แม่ถาม

“ลูกคุณปลอดภัยดี แต่มีอาการหลับลึกไปที่เท่านั้น” หมอตอบ

“หลับลึก” แม่สงสัย

“ครับ หลับลึก คือ อาการที่คนหลับนานผิดปกติ” หมอตอบ

“แล้วตอนนี้เตยรู้สึกตัวยังคะ” แม่ถาม

“รู้สึกแล้วครับ” หมอตอบ

“เด็กจะเป็นอย่างนี้บ่อยครั้งคุณไม่ต้องตกใจนะครับ เดี่ยวหมอจะให้ยาไปปรับปรุทานอาการจะค่อย ๆ ดีขึ้นเอง แต่ที่สำคัญต้องมาตามทีหมอนัดทุกครั้งนะครับ” หมอกล่าว

“คะหมอ ขอบคุณหมอมาก ๆ นะคะ” แม่กล่าว

“ไม่เป็นไรครับผมยินดี มันเป็นหน้าที่ของหมออยู่แล้วครับ” หมอกล่าวอีกครั้ง

ระหว่างทางกลับบ้าน แม่เหลือบไปมองที่เคย “เป็นยัง ไข่บ้างลูกดูลอย ๆ” แม่ถาม

“ไม่เป็นอะไรแล้วคะแม่แค่รู้สึกมีน ๆ เพลีย ๆ” เคยตอบ

“แม่คะ ระหว่างที่หนูหลับ ไปนาน หนูฝัน... ความฝันนั้นเหมือนเป็นเรื่องจริงเลยคะแม่” เคยกล่าว

“หนูฝันว่าอะไรเธอลูก” แม่ถาม

“หนูฝันว่าหนูได้ไปในดินแดนหนึ่ง ดินแดนนั้นเต็มไปด้วยต้นไม้ที่เหมือนต้นไผ่เคย แต่มีหนามทั้ง 3 ด้าน ทั้งด้านข้างในทั้ง 2 ข้าง และด้านหลังของใบ ใบของมันใหญ่และยาวกว่าใบเคยปกติเป็นไหน ๆ ในฝันมันไม่มีกลิ่นหอมเหมือนใบเคยนะแม่ ต้นไม้พวกนั้นล้วนแล้วแต่มีชีวิตพูด และขยับเขยื้อนได้เอง มันสามารถทำตัวของมันคล้ายกับโรงงานอุตสาหกรรมเลยคะแม่”

“คล้ายกับโรงงานอุตสาหกรรมยังไอะลูก” แม่ถามด้วยความสงสัย

“ก็มันสามารถดึงตัวของมันเองออกจากดิน จากนั้นมันก็มารวมตัวกันแล้วใช้เชือกมัดตัวเอง พร้อมกับใช้มีดตัดตัวเองให้มีความยาวที่เท่ากัน เมื่อพวกมันมีความยาวที่เท่ากันแล้วพวกมันก็ทำการสลัดหนามที่อยู่ที่ตัวของมันออกจนหมดแล้วนอนทอดตัวเรียงกันอย่างเป็นระเบียบภายใต้แสงแดดที่แสนจะอบอุ่น”

“มันนอนเรียงตัวกันเพื่อตากแสงแดดแบบนี้ หนูนึกถึงฝรั่งที่มาเที่ยวเมืองไทยที่มานอนอาบแดดตามชายหาดโดยไม่กลัวรังสีความร้อนของแสงแดดเลยคะแม่”

แม่เอามือจับหน้าผากเคย พร้อมกับพูดว่า “ไม่สบายรีเปล่าลูก หรือดูการ์ตูนมากไปเลย เก็บเอาไปฝัน”

“หนูสบายดี แล้วหนูก็ไม่ได้ดูการ์ตูนจนเก็บเอาไปฝันด้วย” เคยกล่าวพร้อมกับงอนแหม่นิด ๆ

“อ้อ ๆ ไหนเล่าให้ลุงทองฟังต่อเลยลุงอยากฟัง” ลุงทองกล่าวในขณะที่กำลังขับรถ

“ลุงทองอยากฟังจริง ๆ เหมอคะ” เคยถาม

“อยากฟังจริง ๆ สิ” ลุงทองตอบ

“เมื่อนอนทอดตัวเรียงกันอย่างเป็นระเบียบภายใต้แสงแดดจนตัวมันเริ่มเหี่ยว พวกมันต่างขี้มึนแจ่มใสและกระโดดทีละใบสองใบเข้าไปในเครื่องชนิดหนึ่ง เมื่อนมันออกมามีลักษณะของมันเรียบแบนและนิ่มเลยค่างูทอง” เคยกล่าว

“เครื่องที่เข้าไปแล้วออกมามีลักษณะของมันเรียบแบนและนิ่มรี ลุงขอตั้งชื่อของมันว่า เครื่องรีดจะดีไหมเคย” ลุงทองถาม

“ดีค่ะคุณลุง เครื่องรีด ชื่อเข้ากันและเหมาะสมดีค่ะ” เคยตอบ

“จากนั้นพวกมันก็กระโดดเข้าไปในกระทะที่มีน้ำต้มเดือด ๆ ความรู้สึกของหนูในตอนนั้นมันคงร้อนน่าดู ถ้าให้หนูลงไปอยู่ในนั้นนะคงทรมานทรมายและทนกับความร้อนไม่ไหวแน่ แต่ในทางกลับกันเจ้าพวกนี้ต่างพากันสนุกสนาน กระโดดโลดเต้นไปตามจังหวะของน้ำที่เดือดปุด ๆ เมื่อพวกมันเล่นกันอย่างสนุกสนานในน้ำเดือดอยู่สักพัก พวกมันก็กระโดดลงไปจนถึงน้ำถึงใหญ่ถึงหนึ่ง น้ำนั้นเป็นน้ำธรรมดาไม่ร้อนและไม่เย็น พวกมันทอดตัวนอนอยู่ในนั้นนานพอสมควร และเมื่อลุกขึ้นมาเท่านั้นแหละตัวของมันก็เปลี่ยนสีทันที กลายเป็นสีขาวเหลือง พวกมันกระโดดลงไปจนถึงน้ำซึ่งในแต่ละถังจะมีน้ำที่มีสีแตกต่างกัน กลุ่มหนึ่งบอกว่า ฉันชอบสีแดง พวกมันก็พากันกระโดดตุ้มลงในถังที่มีน้ำสีแดง กลุ่มหนึ่งบอกว่า ฉันชอบสีเขียว พวกมันก็พากันกระโดดตุ้มลงในถังที่มีน้ำสีเขียว กลุ่มหนึ่งบอกว่า ฉันชอบสีเหลือง พวกมันก็พากันกระโดดตุ้มลงในถังที่มีน้ำสีเหลือง และอีกกลุ่มหนึ่งบอกว่า ฉันชอบสีน้ำเงิน พวกมันก็พากันกระโดดตุ้มลงในถังที่มีน้ำสีน้ำเงิน เมื่อพวกมันเล่นน้ำที่มีสีสันทันทีเสร็จแล้วพวกมันก็กระโดดออกมาและทอดตัวลงนอนตากแดดอีกครั้ง สีของพวกมันแตกต่างกัน ทั้งสีแดง เขียว เหลือง น้ำเงิน และอื่น ๆ เยอะแยะมากมาย ในตอนนั้นหนูนึกถึงวรรณคดีเรื่องสังข์ทองเลยทีเดียว ที่พระสังข์แอบหนีนางขัณฑ์และไปเจอบ่อเงินบ่อทอง และได้ชุบตัวเองเป็นสีทอง” เคยกล่าว

“ช่างคิดและจินตนาการจริง ๆ ลุงแม่ แล้วหลังจากที่พวกมันนอนตากแดดแล้วเรื่องราวเป็นยังไงต่อ” แม่เริ่มสนใจจึงกล่าวถาม

“เมื่อพวกมันทอดตัวลงนอนตากแดดจนตัวของมันแห้ง พวกมันก็สานตัวเองเป็นของใช้ต่าง ๆ เช่น กระเป๋ หมอน เสื้อ ตะกร้า ที่ใส่หมากใส่พลู ของบุหรี หมุกใส่เครื่องประดับ และเยอะแยะมากมายเลยแม่” เคยกล่าว

ทันใดนั้น ก็มีต้นไม้ที่เหมือนต้นไม้เคยต้นหนึ่งกล่าวว่า “ยินดีต้อนรับเจ้าผู้อาวุโศภการเดย ปาหนัน เราคือ ราชายเดยปาหนัน นี่คือ ราชินีแห่งเรา และนี่คือ บริวารแห่งเรา เจ้าคือบุคคลที่

โชคิที่ได้เข้ามา ดินแดนของเรา เจ้าคงเห็นหน้าทีของพวกเราแล้วใชัไหม พวกเราคือพีชชนิดหนึ่งทีคนส่วนใหญ่ขนานนามกันว้า “เตยปาหนัน” พวกเราชอบขึ้นตามริมหาด ชายทะเล ป้าโก๊งกา ลักษณะของพวกเราจะเป็นกอ พวกเรามีประโยชน์ในการทำเครื่องจักสาน มนุษย์ผู้ทีริเริ่มและคิดค้่นนำเราไปใช้ประโยชน์เป็นครั้งแรก คือ ชาวไทยมุสลิมแถบอันดามันในจังหวัดกระบี่ พวกเขาทำให้เรารู้สึกมีคุณค่ามีประโยชน์ ทำให้เราเลื่องลือและเป็นทีรู้จักของบุคคลทั่วไป ในฐานะเครื่องจักสานเตยปาหนัน แต่ตอนนี้บ้านเมืองของเราเน้นเกิดวิกฤตการณ์อย่างใหญ่หลวง เพราะเจ้าแห่งอาณาจักรพอลิเมอร์ได้สั่งบริวารเข้ามาครอบงำจิตใจของมนุษย์ให้เหล่าพวกมนุษย์ไม่เห็นคุณค่าแห่งพวกข้า ครอบงำให้พวกเขาเป็นมนุษย์จิตใจหายและเข้ามาทำลายอาณาจักรเตยปาหนันของข้าให้หมดสิ้นเผ่าพันธุ์ไป พวกเรารอเจ้ามานานแสนนานแล้ว เจ้าคือผู้ที่จะช่วยอาณาจักรแห่งข้าได้ตามที่โหรหลวงได้ทำนายไว้ว้า จะมีผู้มีบุญเกี่ยวข้องกับเรา และมีลักษณะ 4 ประการ ดังนี้

1. นามของเขาจะต้องมีคำว่า “เตย”
2. จะต้องเป็นเด็กผู้หญิงเชื้อสายมุสลิม
3. เธอผู้นั้นต้องมีเชื้อสายชาวกระบี่โดยกำเนิด
4. ทีอยู่อาศัยของเขาจะต้องอยู่ริมหาด ชายทะเล หรือป่าโก๊งกา

ซึ่งเจ้า...เจ้าเตยน้อยเจ้ามีลักษณะทั้ง 4 ประการตรงตามที่โหรหลวงของข้าได้ทำนายไว้ทั้งสิ้น ข้าเลยบันดาลให้เจ้าเข้ามาในอาณาจักรแห่งข้าได้ เพื่อให้เจ้าได้เห็นความเป็นไปของอาณาจักรแห่งข้าซึ่งมนุษย์โดยทั่วไปไม่เคยได้พบเห็นมาก่อน ข้าต้องการให้เจ้าช่วยข้า เจ้าจะช่วยข้าและอาณาจักรของข้าได้หรือไม่เจ้าเตยน้อย” ราชาแห่งเตยปาหนันกล่าวถาม

“แล้วจะให้หนูช่วยยั้งโงะ หนูก็แค่เด็กน้อยตัวเล็ก ๆ หนูสามารถจะช่วยท่านได้หรือ” เตยถามราชาแห่งเตยปาหนัน

“ได้สิ แค่เจ้ารับปากว่าจะช่วยพวกข้า” ราชาแห่งเตยปาหนันตอบ

“ได้ค้ะ หนูจะช่วยท่านและอาณาจักรของท่าน ว้าแต่จะให้หนูช่วยอย่างไรค้ะ” เตยถาม

“แค่เจ้าไปบอกมนุษย์ในดินแดนของเจ้าให้เห็นประโยชน์แห่งข้า ช่วยกันปกป้องพวกข้าไม่ให้โดนทำลาย และช่วยขยายอาณาจักรของข้าให้กว้างใหญ่ไพศาลต่อไปได้ไหม” ราชาเตยปาหนันกล่าว

“ช่วยขยายอาณาจักรให้กว้างใหญ่ไพศาล หนูจะช่วยขยายได้ยังไง หนูไม่ใช่ราชาราชินี เหมือนพวกท่านนะ” เคยกล่าว

“ก็แค่พวกเจ้านำเมล็ดหรือหน่อของพวกข้าไปขยายพันธุ์ก็เท่านั้นเอง พวกข้าสัญญาว่า พวกข้าจะตอบแทนพวกมณูย์อย่างพวกเจ้าอย่างงาม พวกข้าสัญญา” ราชาเคยปาหนันกล่าว

“กะหนูจะช่วยพวกท่าน หนูไม่สัญญานะคะว่ามันจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ แต่หนูจะช่วยเหลือที่ล่ะ” เคยกล่าว

“ข้าขอบใจเจ้ามากนะ ตอนนี่ก็ถึงเวลาของเจ้าแล้ว เจ้าจะต้องกลับไป ณ ดินแดนของเจ้า หลับตาเถอะ เราจะพาเจ้ากลับไป” ราชาเคยปาหนันกล่าว

“ทันใดนั้น หนูก็รู้สึกตัวทันที แต่สถานที่ที่เห็นไม่ใช่ที่บ้าน แต่กลับกลายเป็น โรงพยาบาล” เคยกล่าว

“ก็ลูกกลับไปนาน แม่เรียกเท่าไรก็ไม่ตื่น แม่ก็นึกว่าลูกเป็นอะไร แม่เลยส่งลูกไป โรงพยาบาล” แม่กล่าว

“ลุงทอง ลุงทอง ลุงทองจอดคะ จอดคะ” เคยพูด
เมื่อลุงทองได้ยินเสียงของเคยก็รีบเหยียบเบรค
อย่างกะทันหัน

“มีอะไรหรือเคย” แม่กล่าวถาม

“แม่ดูนั่นสิ เกิดอะไรขึ้น เห็นมีคนมามุง

เยอะแยะเลย มีคนร้องไห้ด้วย” เคยกล่าว

“อย่าไปสนใจเขาเลยไปเถอะลุงทอง” แม่กล่าว

“ไม่ ไม่ ไม่ ลุงทอง หนูจะลงไปดู” เคยกล่าว

เมื่อเคย แม่ และลุงทองลงจากรถ สิ่งที่พวกเขาเห็นก็คือ ผลិតกัมภ์จากงานจักสาน กระจุยกระจาย มีเสียงการทะเลาะเะอะโวยวายคละเคล้าไปกับเสียงร้องไห้ แม่เลยเดินเข้าไปถามชาวบ้านที่อยู่แถวนั้น ชาวบ้านบอกว่า บ้านหลังนี้ประกอบอาชีพขายเครื่องจักสานที่ทำมาจากเคยปาหนัน เมื่อแม่ได้ยินคำว่า “เคยปาหนัน” แม่ก็ขนลุกชูขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก “เคยปาหนัน” แม่กล่าว

“ใช่ เคยปาหนัน ลูกสาวของเขาเพิ่งกลับมาจากเมืองนอก และต้องการใช้พื้นที่ตรงนี้เปิดร้านขายกระเป๋าและสินค้านำเข้า เพราะเขาจบทางด้าน การออกแบบผลิตภัณฑ์ และเขาคิดว่า

การเปิดร้านขายกระเปาะและสินค้านำเข้าคงทำรายได้ได้ดีกว่าการขายผลิตภัณฑ์จักสานที่ทำมาจากเตยปาหนัน แต่พ่อและแม่ของเขาไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ ต่างฝ่ายต่างให้เหตุผลที่แตกต่างกัน และไม่ยอมซึ่งกันและกันทำให้ทะเลาะกันแบบนี้” ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกล่าว

“ถางให้หมด อย่าให้เหลือ” ลูกสาวร้านผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันสั่งให้คนล้างคืนเตยปาหนัน

“อย่า อย่างนะ ของพวกนี้นี่แหละที่ทำให้พวกเธอมีวันนี้” ได้ไปเรียนถึงเมืองนอกเมืองนอก พอกลับมาจะมาดูถูกและทำลายสิ่งพวกนี้ไม่ได้ ชาวบ้านในหมู่บ้านของเราอยู่ได้กันมาจวบจนทุกวันนี้ก็ไม่ใช่เพราะผลิตภัณฑ์งานจักสานเตยปาหนันหรือ ฉะนั้นแล้วพวกเธอจะมาทำลายสิ่งพวกนี้ไม่ได้” ผู้เป็นแม่ซึ่งเป็นเจ้าของร้านขายผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันกล่าวพร้อมกับเสียงร้องไห้ร้องไห้

“ก็มันเขยแม่ นาน ๆ ไปเราก็คายมัน ไม่ได้ไม่มีใครซื้อ” ลูกสาวร้านผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันกล่าว

“แม่จ๋า แม่จ๋า แม่สามารถช่วยอะไรได้ไหมจ๊ะ หนูไม่อยากให้ผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันหายไปเลย ลูกทองจ๋า ลูกทองจ๋า ช่วยหนูหน่อยนะจ๊ะ” เเตออ่อนวอนขอร้องแม่และลูกทองให้ช่วยพวกเขา

“ตกลงแม่จะลองดู” แม่กล่าว

ทันใดนั้นแม่ก็เข้าไปเกลี้ยกล่อมสถานการณ์จากคลุกกรุ๋นให้ทุเลาลง โดยชักแม่น้ำทั้งห้าในการให้เหตุผลประกอบ และเสนอความเห็นว่าจะคงร้านผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันไว้ แต่เพิ่มความทันสมัยขึ้นโดยการออกแบบลวดลาย และรูปทรงให้หลากหลายขึ้น โดยในด้านของการออกแบบลวดลายและรูปทรงนั้นให้เป็นหน้าที่ของลูก ส่วนขั้นตอนของการผลิตและการค้าขายก็ให้เป็นหน้าที่ของแม่ พ่อ และชาวบ้านในหมู่บ้าน ผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันจะได้ทันสมัยและคงอยู่เป็นเอกลักษณ์ของหมู่บ้านต่อไป

1 เดือนผ่านไปไฉเหมือนโกหก ผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเตยปาหนันในชุมชนแห่งนี้ได้เป็นที่สะดุดและเลื่องลือไปทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้คนมาดูงานเยอะแยะมากมาย และสร้างรายได้ให้กับชุมชนเป็นอย่างมาก ทำให้ชุมชนในระแวกใกล้เคียงที่อยู่ตามชายหาดชายทะเล และป่าโกงกางทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดในแถบทะเลอันดามันหันมาปลูกเตยปาหนัน และสร้างผลิตภัณฑ์จากเตยปาหนันมากยิ่งขึ้น

ต้นเคยปาหนันและผลิตภัณฑ์งานจักสานจากเคยปาหนันก็ไม่สูญสิ้น อาณาจักรปาหนันก็มั่นคง ทั้งสองดินแดนต่างอยู่กันอย่างปรองปรองมีความสุข

“ตราบโคที่มนุษย์ยังเห็นคุณค่าในแห่งเรา อาณาจักรเคยปาหนันของเราจะไม่ล่มสลาย เราจะอยู่ด้วยกันช่วยเหลือซึ่งกันและกันเปรียบเสมือนน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า เราขอขอบคุณเจ้าเตยและครอบครัวของเจ้าเตยที่ช่วยเหลืออาณาจักรแห่งเรา เราสัญญาหากมนุษย์ไม่ทิ้งเรา เราก็จะไม่ทิ้งมนุษย์เช่นกัน เราสัญญา” ราชาแห่งเคยปาหนันกล่าว

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง อาณาจักรเตยปาหนัน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาแก่นจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. อาการที่คนหลับนานผิดปกติ	ก. กระจายกระจาย
2. ต้นไม้ที่เหมือนต้นไผ่เคย แต่มีหนามทั้ง 3 ด้าน ทั้งด้านข้างในทั้ง 2 ข้าง และด้านหลังของใบ ใบของมันใหญ่และยาวกว่าใบเคยปกติ	ข. บนบานศาลกล่าว
3. ยกเหตุผลมาหว่านล้อม ยกยกก่อน แล้วจึงหันเข้าหาจุดประสงค์	ค. กะทันหัน
4. กระจายออกอย่างยุ่งเหยิง	ง. เตยปาหนัน
5. ขอร้องให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ	จ. เครื่องรีด
6. อาการที่เคลื่อนไหวเร็วไปอย่างรวดเร็ว ดูกระแสน้ำไหล	ฉ. ขยับเขยื้อน
7. ทันทันทันใด , ปัจจุบันทันด่วน , จวนแจ	ช. ทูรันทูราย
8. เคลื่อนที่, ย้ายที่, เลื่อนที่, ระเบิดออก	ซ. หลับลึก
9. เครื่องบีบ รูด หรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้แผ่ กว้าง ยาว หรือเรียบ	ณ. สะพัด
10. กระทบกระวาย, กระทบกระสาย, ดิ้นรนจะให้พ้นจากทรมาน	ญ. ซักแม่น้ำทั้งห้า

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. จงอธิบายรูปร่างและลักษณะ โดยสังเขปของเตยปาหนัน

.....

2. จงอธิบายขั้นตอนการนำเตยปาหนันมาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์จากเตยปาหนัน

.....

3. การขายพันธุ์เตยปาหนันมีวิธีการขายพันธุ์อย่างไร

.....

4. “เมื่อลูกสาวจากร้านขายเครื่องจักสานจากเตยปาหนันกลับมาจากเมืองนอก และ ต้องการใช้พื้นที่ที่ขายเครื่องจักสานจากเตยปาหนันเปิดร้านขายกระเป๋า และ สิ้นค่านำเข้าแทน” นักเรียนคิดอย่างไรเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

.....

5. นักเรียนคิดว่าเรื่อง อาณาจักรเตยปาหนัน สะท้อนข้อคิดในด้านใด

.....

.....

.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง อาณาจักรเตยปาหนัน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาค้นจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามือมาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ช.....	1. อาการที่คนหลับนานผิดปกติ	ก. กระจายกระจาย
ง.....	2. ต้นไม้ที่เหมือนต้นไผ่ แต่มีหนามทั้ง 3 ด้าน ทั้งด้านข้างในทั้ง 2 ข้าง และด้านหลังของใบ ใบของมันใหญ่และยาวกว่าไผ่ปกติ	ข. บนบานศาลกล่าว
ญ.....	3. ยกเหตุผลมาหว่านล้อม ยกยกก่อน แล้วจึงหันเข้าหาจุดประสงค์	ค. กะทันหัน
ก.....	4. กระจายออกอย่างยุ่งเหยิง	ง. เตยปาหนัน
ข.....	5. ขอร้องให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ	จ. เครื่องรีด
ฉ.....	6. อาการที่เคลื่อนไหวเร็วไปอย่างรวดเร็ว	ฉ. ขยับเขยื้อน
ค.....	7. ทันทันใด , บัจจุบันทันด่วน , จวนเจ็	ช. ทูรันทูราย
ณ.....	8. เคลื่อนที่, ย้ายที่, เลื่อนที่, กระเียบออก	ซ. หลับลึก
จ.....	9. เครื่องบีบ รูด หรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้แผ่กว้าง ยาว หรือเรียบ	ฉ. สะพัด
ช.....	10. กระทบกระวาย, กระทบกระสาย, คั่นร่นจะให้พ้นจากทรมาน	ญ. ชักแม่น้ำทั้งห้า

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. จงอธิบายรูปร่างและลักษณะโดยสังเขปของเคยปาหนัน
 ต้นไม้ที่เหมือนต้นไผ่เตย แต่มีหนามทั้ง 3 ด้าน ทั้งด้านข้างในทั้ง 2 ข้าง และด้านหลังของใบ ใบของมันใหญ่และยาวกว่าไผ่เตย และไม่มีกลิ่นหอมเหมือนไผ่เตย
2. จงอธิบายขั้นตอนการนำเคยปาหนันมาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์จากเคยปาหนัน
 1. นำใบเคยปาหนันที่ได้จากการเก็บมามีครวมกัน จากนั้นใช้มีดตัดด้านหัวและด้านท้ายของใบเคยปาหนันให้ใบเคยปาหนันมีขนาดเท่ากัน และให้มีดกรีดส่วนที่เป็นหนามออก
 2. เมื่อได้ขนาดที่เท่ากันแล้วก็นำไปตากแดดจนใบแห้ง แล้วใส่ไปในเครื่องรีดใบที่ออกมาจากเครื่องรีดจะลักษณะเรียบแบนและนิ่ม
 3. เอาไปต้มในกระทะที่มีน้ำเดือด
 4. นำมาแช่ในน้ำธรรมดา จากนั้นนำมาข้อมสี
 5. ใบเคยปาหนันที่ข้อมสีแล้วนำไปตากแดดอีกครั้งจนแห้ง ก่อนที่จะนำมาสานเป็นผลิตภัณฑ์
3. การขยายพันธุ์เคยปาหนันมีวิธีการขยายพันธุ์อย่างไร
 ขยายพันธุ์ด้วยการใช้เมล็ดหรือหน่อมาปลูก

4. “เมื่อลูกสาวจากร้านขายเครื่องจักสานจากเตยปาหนันกลับมาจากเมืองนอก และต้องการใช้พื้นที่ที่ขายเครื่องจักสานจากเตยปาหนันเปิดร้านขายกระเป๋าและสินค้านำเข้าแทน” นักเรียนคิดอย่างไรเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

จากเหตุการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าลูกสาวของร้านขายเครื่องจักสานจากเตยปาหนันนั้นไม่รัก ไม่เห็นคุณค่า และไม่ส่งเสริมสิ่งที่มีในท้องถิ่นของตน นิยมของนอกซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิด

5. นักเรียนคิดว่าเรื่อง อาณาจักรเตยปาหนัน สะท้อนข้อคิดในด้านใด

จากเรื่อง อาณาจักรเตยปาหนัน สะท้อนข้อคิดในเรื่องการอยู่ด้วยกันต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ดังเช่นความสัมพันธ์และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างอาณาจักรเตยปาหนันกับมวลมนุษยชาติ

ท่องเที่ยวพัฒนา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้

“ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย
อยู่ดำรงคงไว้ได้ทั้งมวล
ไทยนี้รักสงบแต่ถึงรบไม่ขลาด
สละเลือดทุกหยาดเป็นชาติพลี

เป็นประชารัฐ โฝทของไทยทุกส่วน
ด้วยไทยล้วนหมายรักสามัคคี
เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี่
เถลิงประเทศชาติไทยทวีมีชัยชโย”

เมื่อเสียงเพลงชาติและกิจกรรมหน้าเสาธงในเวลา 8.00 น. จบลง ครูจอมขวัญ ครูเวรประจำวันของวันนี้ได้แจ้งข่าวให้กับนักเรียนทราบว่า มีนักเรียนแกนนำของเราจำนวน 5 คน อันได้แก่ เป็ยคู่ บัวตอง องศา สักดา และพิมพ์ใจ ได้รับคัดเลือกจากกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชไปเข้าร่วมกิจกรรม “ท่องเที่ยวพัฒนา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้” ที่อำเภอคลองท่อม กิจกรรมนี้จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนกลุ่มแกนนำได้เข้าไปศึกษาระบบนิเวศในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้ โดยกิจกรรมจะจัดขึ้นในอาทิตย์หน้า ให้นักเรียนกลุ่มแกนนำเตรียมตัวเองให้พร้อม กลับไปแจ้งผู้ปกครอง เพราะเราจะต้องไปพักแรมและอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 2 วัน 1 คืน

ระหว่างที่เป็ยคู่ บัวตอง องศา สักดา และพิมพ์ใจเดินแยกย้ายเข้าสู่ห้องเรียน เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ภายในโรงเรียนต่างเข้ามาร่วมแสดงความยินดีกับพวกเขาทั้ง 5 คน ที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวนี้ เพราะกิจกรรมนี้ไม่ใช่จะเข้าร่วมกิจกรรมกันได้ทุกคน บุคคลดังกล่าวต้องผ่านการคัดเลือกโดยการสอบ การสัมภาษณ์จากคณะกรรมการกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช

วันแห่งการเดินทางของเด็กน้อยทั้ง 5 คน ก็มาถึง เด็ก ๆ ทั้ง 5 คนมาขึ้นรถพร้อมกันที่โรงเรียนตั้งแต่ยังไม่รุ่งสาง เพราะระยะทางจากโรงเรียนถึงเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้มีระยะทางที่ค่อนข้างไกล ระยะทางประมาณ 160 กม. สารถีในการนำนักเรียนให้ถึงจุดหมายปลายทางในครั้งนี้ก็คือ ครูจอมขวัญ นั่นเอง

“สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ ครูจอมขวัญ” เด็ก ๆ ทั้ง 5 คนกล่าวทักทายครูจอมขวัญ

“สวัสดีค่ะเด็ก ๆ พร้อมกันรึยังคะ” ครูจอมขวัญถาม

“พร้อมแล้วค่ะ พร้อมแล้วครับ” เด็ก ๆ ทั้ง 5 คนตอบ

“เตรียมของมาครบแล้วนะค่ะ ทุกคนไม่ลืมอะไรแล้วนะ” ครูจอมขวัญถาม

“ครบแล้วครับ ครบแล้วค่ะ” เด็ก ๆ ทั้ง 5 คนตอบ

“ถ้าอย่างนั้นก็ขึ้นรถ และออกเดินทางกันเลย” ครูจอมขวัญพูด

ระหว่างการเดินทางภายในรถเต็มไปด้วยเสียงร้องเพลงของเด็ก ๆ อย่างสนุกสนาน ครั้นครึ่ง ไม่นานเท่าไรรถก็ถึงเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน เมื่อเด็ก ๆ ทั้ง 5 คน พร้อมด้วย ครูจอมขวัญก้าวเท้าลงจากรถก็มีพี่ ๆ เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนมาต้อนรับทันที

“ยินดีต้อนรับคุณครู และเด็ก ๆ ผู้เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนครับ” เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนกล่าวต้อนรับ

“สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ” ครูจอมขวัญ และเด็ก ๆ ทั้ง 5 คน กล่าวสวัสดีตอบ

“เชิญครับเชิญ เชิญเข้าไปนั่งด้านในก่อนนะครับ เรามีอาหารว่าง กาแฟบริการเชิญตามสบายเลยครับ” เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนกล่าว

“ค่ะ ขอบขอบคุณค่ะ” คุณครูจอมขวัญกล่าว

เมื่อทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมมาครบ เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนก็กล่าวเรียนเชิญหัวหน้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนมาเป็นประธานในพิธีเปิดกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษาเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน” หลังจากหัวหน้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

เขานอจู้จี้มาเป็นประธานในพิธีเปิดกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษาเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้เสร็จ กิจกรรมต่อไปก็เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ในการดำเนินกิจกรรม

กิจกรรมในครั้งนี้มีทั้งกิจกรรมที่เป็นวิชาการและสันทนาการสลับกันไป กิจกรรมวิชาการในที่นี่ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ และที่เป็นพระเอกนางเอกของงานนั้นก็คือ เรื่องนกแก้วแร้วท้องดำ เรื่องนกแก้วแร้วท้องดำเป็นเรื่องที่ดึงดูดความสนใจนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมและครูผู้ควบคุมนักเรียนเป็นที่สุด เพราะนกแก้วแร้วท้องดำนั้นได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ประจำจังหวัดกระบี่ และเป็นสัตว์ที่ในประเทศไทยพบได้ที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาประ-บางคราม (เขานอจู้จี้) จังหวัดกระบี่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้อธิบายว่า นกแก้วแร้วท้องดำนั้นเป็นหนึ่งในสัตว์สงวน 15 ชนิดของไทยตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า นกแก้วแร้วท้องดำเป็นหนึ่งในนกแก้วแร้ว 12 ชนิดที่พบในประเทศไทย รูปร่างอ้วนป้อม คอสั้น หัวโต หางสั้น ลำตัวยาว 22 เซนติเมตร ตัวผู้หัวสีดำ กระหม่อมและท้ายทอยสีน้ำเงินเหลือบฟ้า หางสีน้ำเงินอมเขียว ท้องสีเหลืองสดมีริ้วสีดำบาง ๆ พาดสลับตลอดช่วงท้อง ได้ท้องแถมสีดำสมชื่อ ตัวเมียกระหม่อมสีเหลืองอ่อน มีแถบดำผ่านใต้ตาลไปถึงแก้ม ท้องสีขาว มีแถบสีน้ำตาลขวางจากอกลงไปถึงกัน

นกแก้วแร้วท้องดำอาศัยอยู่ในป่าดิบที่ราบต่ำ ซึ่งมีระดับความสูงไม่เกิน 200 เมตรจากระดับน้ำทะเล มักพบตามที่ราบใกล้ร่องน้ำหรือลำธารที่ชื้นแฉะ และไม่ชอบอยู่บริเวณที่มีไม้พุ่มล่างขึ้นรกทึบ เขตกระจายพันธุ์อยู่ในทางใต้ของพม่าที่ติดต่อกับประเทศไทยเท่านั้น ในประเทศไทยพบเพียงแห่งเดียวที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาประ-บางคราม (เขานอจู้จี้) จังหวัดกระบี่เพียงแห่งเดียว

นกแก้วแร้วหากินด้วยการกระโดดหาแมลงบนพื้นดินกินหรืออาจขุดใต้ดินขึ้นมากิน บางครั้งอาจจับกับ และสัตว์เลื้อยคลานขนาดเล็กด้วย โดยเฉพาะในช่วงมีลูกอ่อน

นกตัวผู้จะร้องหาคู่ด้วยเสียง 2 พยางค์ เร็ว ๆ ว่า “ท-รับ” แต่ถ้าตกใจนกก็ร้องเสียง “แก้ว-แก้ว” เว้นช่วงแต่ละพยางค์ประมาณ 7-8 วินาที และอาจร้องนานเป็นชั่วโมง ส่วนเสียงที่ใช้ในการสื่อสารกันระยะใกล้จะใช้เสียงนุ่มดัง “ฮู ฮู” ลูกผสมพันธุ์อยู่ในช่วงเดือนมีนาคม-มิถุนายน

ออกไข่คราวละ 3 - 4 ฟอง ในปัจจุบันนกแก้วแร้วที่องค์กำลังเริ่มจะสูญพันธุ์อันเกิดมาจากสาเหตุของการบุกรุกป่า ถางป่าเพื่อทำการเกษตร

เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้กล่าวต่ออีกว่าสาเหตุที่ทางเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้จัดกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษาเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้” เพื่อให้เยาวชนตระหนักและเห็นความสำคัญของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสำนึกรักบ้านเกิด ร่วมเป็นกระบอกเสียงที่สำคัญในการดูแลรักษาสิ่งเหล่านี้ให้คงอยู่คู่สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ และผืนป่าต่อไป

วันที่ 2 ของกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษาเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้” ก็มาถึง เด็ก ๆ ทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมรวมทั้งครูผู้ควบคุมนักเรียนต่างมีความตื่นตันทึ่งกันยิ่งนัก มิใช่เพราะวันนี้ทุกคนจะได้กลับบ้าน แต่วันนี้เป็นวันที่สุดแสนพิเศษเพราะทุกคนจะได้สัมผัสและดื่มด่ำกับธรรมชาติของเขานอญู้อย่างใกล้ชิด ทางเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้ได้เปิดให้นักเรียนและครูผู้ควบคุมนักเรียนได้เข้าไปสำรวจในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้

ระยะทางในการเข้าไปช่างไกลยิ่งนัก บวกกับเราไม่สามารถเดินทางโดยรถได้ ทุกคนต้องเดินทางโดยทางเท้าเข้าไปในที่แห่งนั้น บรรยากาศในนั้นช่างเอือกเย็น เงียบ และสงบ เสียงจริง ๆ เสียงหรือคังเรไร เสียงนก และเสียงเหล่าบรรดาสัตว์ต่าง ๆ ร้องระงมไปทั่วทั้งป่า เดินไปสักพักก็ได้ยินเสียงของสายน้ำ เสียงของม่นคล้ายกับตกกระทบลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

“ทุกคนคงเหนื่อยมากแล้ว เราจะหยุดพักกันตรงนี้ก็ก่อนนะครับแล้วค่อยเดินทางต่อทางฝั่งโน้นจะมีน้ำสำหรับให้ทุกคนล้างเนื้อล้างตัวได้นะครับ” เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอญู้กล่าว เมื่อพิมพ์ใจได้ยินดังนั้นก็ชวนบรรดาเพื่อน ๆ วิ่งไป ณ ที่นั่นทันที

“ว้าว ! สวยจัง ทำไม่ถึงสวยงามขนาดนี้” พิมพ์ใจกล่าว

“น้ำใสมาก คุณนั่นสิ ปลาเยอะแยะเลย โห ! ตัวเบ้อเริ่มเลย” อองสากกล่าว

“น้ำตกกลางป่าใหญ่ช่างสวยงามราวกับป่าหิมพานต์ไม่มีผิด นี่ถ้าหากมีกินริลงมาเล่นน้ำด้วยละก็...” บัวตองกล่าว

“เอาอีกแระ เจ้าแม่วรรณคดีมาอีกแล้ว” อองสากกล่าว

“คุณน้ำคะ คุณน้ำคะ เรามีสถานที่สวย ๆ แบบนี้ทำไมคุณน้ำไม่เปิดให้นักท่องเที่ยว หรือคนสร้างหนังทำละครเข้ามาใช้ประโยชน์ สถานที่แห่งนี้ล่ะคะ” บัวตองกล่าว

“จะบ้าหรือเธอ ถ้ามีนักท่องเที่ยว หรือมีผู้คนเข้ามาเยอะ ๆ ธรรมชาติก็ไม่ใช่ธรรมชาติอีกต่อไป ความสวยงามเช่นนี้ก็คงไม่หลงเหลืออยู่หรอก” เป็ยคู่กล่าว

“เออ...ก็ใช่นะ ฉันไม่ทันคิดมัวแต่ตกตะลึงกับความสวยงามของธรรมชาติ ผืนป่า และสายน้ำ มันสวยจนฉันอยากให้ทุกคนได้มาสัมผัสเหมือนอย่างฉันไง” บัวตองกล่าว

“ทางเราก็อยากเปิดให้ทุกคนได้เข้ามาสัมผัส และได้ดื่มด่ำกับธรรมชาติอันสวยงามของผืนป่าแห่งนี้เช่นกัน แต่มนุษย์เราไม่มีระเบียบวินัย เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวม เมื่อเข้ามาแล้วต่างจับจ้องที่จะเอาผลประโยชน์เข้าสู่ตัวเองด้วยกันทั้งสิ้น ทำลายผืนป่า ทำลายธรรมชาติ ส่งผลให้ระบบนิเวศเสื่อมโทรม ทำให้นกแก้วแร้วท้องดำที่มีเฉพาะจังหวัดของเราเกือบสูญพันธุ์ก็ไม่ใช่เพราะมนุษย์ผู้เห็นแก่ตัวเหล่านั้นหรือ” เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้กล่าว

คำพูดของเจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้ทำให้ทุกคนจุกคิดถึงพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของมนุษย์

“เราจะช่วยกันรักษาสายน้ำ ผืนป่า และธรรมชาติไว้ไม่ให้ใครมาทำลาย” บัวตองกล่าว

“ใช่ ๆ เราจะไม่ยอมให้ใครมาทำลายสวรรค์บนดินของเราได้ ใช่ไหมทุกคน” อองสาวกล่าว

“ใช่แล้ว” เด็ก ๆ ตอบรับ

เมื่อทุกคนเดินเข้าไปเรื่อย ๆ สิ่งมหัศจรรย์ที่ทุกคนได้พบเจอนั้นก็คือ นกแก้วแร้วท้องดำ จำนวนหลายตัวเกาะกลุ่มอยู่บนกิ่งไม้ และต่างผสานสำเนียงราวกับมาเล่นดนตรีให้ทุกคนฟัง

“นั่นไง นกแก้วแร้วท้องดำ” เป็ยคู่อึ้งทักด้วยความดีใจ

“เธอรู้ได้ไงว่ามันคือนกแก้วแร้วท้องดำ” อองสาวถาม

“อ้าว ! ก็เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้เขาได้ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง นกแก้วแร้วท้องดำแล้วนี่ จำไม่ได้หรือ ลักษณะและเสียงร้องเหมือนนกแก้วแร้วท้องดำเป็ย” เป็ยคู่กล่าว

“ใช่ครับ สิ่งที่เป็ยคู่พูดนั้นถูกต้องครับ นั่นคือ นกแก้วแร้วท้องดำครับ” เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอู้อี้กล่าว

“ว้าว ! มหัศจรรย์จริง ๆ ที่เราได้เห็นนกแก้วแร้วท้องดำความสมบูรณ์แห่งผืนป่าและธรรมชาติ” สักคากกล่าว

“โตขึ้นผมจะเป็นเจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เพราะผมจะได้ดูแลรักษาป่าไม้ และ สัตว์ป่า” ศักดา กล่าวต่อ

“ไม่เฉพาะเจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าที่สามารถดูแลรักษาป่าไม้และสัตว์ป่า นุคคลด ทั่วไปก็สามารถดูแลรักษาป่าไม้และสัตว์ป่าได้เช่นกัน ขอเพียงแต่ทุกคนตระหนักและเห็น ความสำคัญของผืนป่า สัตว์ป่า และธรรมชาติ ช่วยกันรักษา ไม่ทำลายและไม่บุกรุกผืนป่า สัตว์ป่า และธรรมชาติ เท่านั้น ความอุดมสมบูรณ์ก็ยังคงหลงเหลือให้เราได้เห็นต่อไป” ครูจอมขวัญ กล่าว

เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ ได้ปล่อยให้เด็ก ๆ และเหล่าบรรดาครูที่นำ เด็ก ๆ มาร่วมกิจกรรมได้สัมผัสกับธรรมชาติอยู่พักใหญ่ เวลาที่ล่วงเลยมาพอสมควร ตะวันก็เริ่ม เปลี่ยนทิศทาง โดยเคลื่อนไปทางทิศตะวันตก ทุกคนเดินทางกลับออกจากเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขานอจู้จี้ ระหว่างเดินทางออกจากเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ นั้นทุกคนต่างมีความสุข โดยเฉพาะองศาที่เปี่ยมไปด้วยความสุขตลอดทาง

เมื่อมีการพบก็ต้องพบเจอกับการจาก ถึงเวลาที่จะต้องร่ำลากันอย่างเป็นทางการ ก่อนที่ ทุกคนจะแยกย้ายกันกลับ โรงเรียนและกลับบ้านของตนเอง เจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขานอจู้จี้ก็ได้เรียนเชิญหัวหน้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้มาเป็นประธานในพิธีปิดกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้” หลังจากพิธีปิดกิจกรรมเสร็จสิ้นทุกคนก็ แยกย้ายกันกลับ ก่อนจะขึ้นรถกลับเด็ก ๆ ทั้ง 5 คน รวมทั้งครูพิมพ์ใจก็ได้เข้าไปอำลา และกล่าว ขอบคุณเจ้าหน้าที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ที่ได้ดูแลและถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ ตลอด ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม

กิจกรรมในครั้งนี้เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าที่จะอยู่ในความทรงจำของทุกคนไม่มีลืมเลือน เพราะกิจกรรมในครั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การท่องเที่ยวทัศนศึกษาเพียงอย่างเดียว แต่มันแฝงอะไรไว้ มากกว่านั้น แล้วเจอกันใหม่นะ หวังว่ากิจกรรมดี ๆ อย่างนี้ยังคงอยู่ แล้วเจอกัน...กิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้ ครั้งที่ 2”

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
ทัศน	ความเห็น , การเห็น , เครื่องรู้เห็น , สิ่งที่เห็น , การแสดง , ทรศนะกัไฉ้
สันทนาการ	นันทนาการ
สิงสาราสัตว์	สัตว์ต่าง ๆ มักหมายถึงสัตว์ป่า

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน” คืออะไร
.....
.....
2. สัตว์ประจำจังหวัดกระบี่ คือสัตว์อะไร และสัตว์ชนิดนี้พบได้ที่ไหนของประเทศไทย
.....
.....
3. จงอธิบายลักษณะของนกแก้วแร้วท้องดำโดยสังเขป
.....
.....
.....
4. ลักษณะที่อยู่อาศัยของนกแก้วแร้วท้องดำ
.....
.....
.....
5. จากข้อความที่ว่า “กิจกรรมในครั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว แต่มันแฝงอะไรไว้มากกว่านั้น” นักเรียนคิดว่าจากข้อความดังกล่าวนี้ได้แฝงงคิดอะไรไว้
.....
.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง ท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอกจู้

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาแก่นจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความ ด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ญ.....	1. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่รวมกัน และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่มีชีวิตกับสิ่งแวดล้อม	ก. ทัศนศึกษา
ก.....	2. ความเห็น, การเห็น, เครื่องรู้เห็น, สิ่งที่เห็น, การแสดง, พรรคนะ กี่ใช้	ข. เจ้าหน้าที่
ช.....	3. สวน	ค. สิงสาราสัตว์
ข.....	4. ผู้มีหน้าที่, ผู้ปฏิบัติหน้าที่	ง. มหัศจรรย์
ซ.....	5. นันทนาการ	จ. ธรรมชาติ
ณ.....	6. สัตว์ประจำจังหวัดกระบี่
ท้องถิ่น	ฉ. นกแก้วเร็ว
ณ.....	7. สัตว์ที่รักษาหวงแหนไว้	ช. อุทยาน
ง.....	8. แปลกประหลาดมาก, น่าพิศวงมาก, ผิดปรกติวิสัย
ของธรรมชาติ	ซ. นันทนาการ
จ.....	9. ที่ขึ้นไปเองโดยมิได้ปรุงแต่ง	ฉ. สัตว์สงวน
ค.....	10. สัตว์ต่าง ๆ มักหมายถึงสัตว์ป่า	ญ. ระบบนิเวศ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

- วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรม “ท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน” คืออะไร

กิจกรรมนี้จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนกลุ่มแกนนำได้เข้าไปศึกษาระบบนิเวศในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน

- สัตว์ประจำจังหวัดกระบี่คือสัตว์อะไร และสัตว์ชนิดนี้พบได้ที่ไหนของประเทศไทย

สัตว์ประจำจังหวัดกระบี่ คือ นกแคว้เร็วท้องดำ และสัตว์ชนิดนี้ในประเทศไทยพบได้ที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาประ-บางคราม (เขาอ่างฤๅไน) จังหวัดกระบี่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

- จงอธิบายลักษณะของนกแคว้เร็วท้องดำโดยสังเขป

นกแคว้เร็วท้องดำมีรูปร่างอ้วนป้อม คอสั้น หัวโต หางสั้น ลำตัวยาว 22 เซนติเมตร ตัวผู้หัวสีดำ กระจงมอมและท้ายทอยสีน้ำเงินเหลือบฟ้า หางสีน้ำเงินอมเขียว ท้องสีเหลืองสดมีริ้วสีดำบาง ๆ พาดสลับตลอดช่วงท้อง ได้ท้องแค้มสีดำสมชื่อ ตัวเมียกระจงมอมสีเหลืองอ่อน มีแถบดำผ่านใต้ตาลง ไปถึงแก้ม ท้องสีขาว มีแถบสีน้ำตาลขวางจากอกลงไปถึงก้น

- ลักษณะที่อยู่อาศัยของนกแคว้เร็วท้องดำ

นกแคว้เร็วท้องดำอาศัยอยู่ในป่าดิบที่ราบต่ำ ซึ่งมีระดับความสูงไม่เกิน 200 เมตร จากระดับน้ำทะเล มักพบตามที่ราบ ใกล้ร่องน้ำหรือลำธารที่ชื้นแฉะ ไม่ชอบอยู่บริเวณที่มีไม้พุ่มล่างขึ้นรกทึบ

5. จากข้อความที่ว่า “ กิจกรรมในครั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การท่องเที่ยวทัศนศึกษาเพียงอย่างเดียว แต่มันแฝงอะไรไว้มากกว่านั้น ” นักเรียนคิดว่าจากข้อความดังกล่าวนี้ได้แฝงแนวคิดอะไรไว้

จากข้อความที่ว่า “ กิจกรรมในครั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การท่องเที่ยวทัศนศึกษาเพียงอย่างเดียว แต่มันแฝงอะไรไว้มากกว่านั้น ” จากข้อความดังกล่าวนี้ได้แฝงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการดูแลรักษาป่าไม้ และสัตว์ป่า โดยทุกคนต้องตระหนักและเห็นความสำคัญของผืนป่า สัตว์ป่า และธรรมชาติ ช่วยกันรักษา ไม่ทำลายและไม่บุกรุกผืนป่า สัตว์ป่า และธรรมชาติ

“รื่องเง็ง” ความทรงจำ ณ เกาะลันตาใหญ่

โรซี่และโรสคู่รักต่างชาติแห่งดินแดนอูโรโทยได้มาฮันนี่มูน ณ เกาะลันตาใหญ่ ทั้งสองมีประสบการณ์การท่องเที่ยวรอบโลกมานักต่อนัก แต่สถานที่ที่ไม่เคยมาเยือนเลยสักครั้ง นั่นก็คือ ไทยแลนด์ หรือประเทศไทยของเรานั่นเอง โรซี่และโรสหลงรักเมืองไทยตั้งแรกเห็น ทั้ง ๆ ที่เขาทั้งสองยังไม่มาเยือนด้วยซ้ำไป แค่เคยได้สัมผัสเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ผ่านทาง อินเทอร์เน็ตและหนังสือแนะนำการท่องเที่ยว ทั้งสองคนสัญญากันว่าเมื่อทั้งสองคนได้แต่งงาน กันสถานที่แห่งแรกที่ทั้งสองคนจะไปฮันนี่มูนนั่นก็คือ เมืองไทย และสถานที่แห่งแรกที่เขาจะไป นั่นก็คือ เกาะลันตา นั่นเอง

เมื่อทั้งสองเดินทางมาสู่สนามบินนานาชาติกระบี่ ทั้งสองก็เดินทางต่อทันทีโดยไปขึ้น รถที่สนามบินจัดให้เพื่อเดินทางไปสู่หมู่เกาะลันตา การเดินทางไปยังหมู่เกาะลันตานั้นไม่ได้ง่าย อย่างที่ใครหลาย ๆ คนคิด แต่กว่าจะถึงสถานที่แห่งนั้นจะต้องเดินทางโดยใช้พาหนะหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็น ทางรถ ทางแพ เป็นต้น โรซี่และโรสตื่นเต้นมากกับการนั่งแพ และที่สำคัญทั้งสอง ตื่นตาดันใจเป็นอย่างมากกับบรรยากาศโดยรอบของห้องทะเลสีคราม ไม่นานนักทั้งสองก็ถึง ณ ดินแดนแห่งเกาะลันตาใหญ่ ค่ะ ทั้งสองจะพักที่รีสอร์ทบนเนินเขา ซึ่งรีสอร์ทแห่งนี้สามารถ มองดูวิวของเกาะทั้งหมดแบบพาโรนาม่า 360 องศาเลยทีเดียว โรซี่และโรสนำสัมภาระส่วนตัว เข้าไปเก็บในที่พัก ทันใดนั้นเองโรสทอดสายตาลงไปมองด้านล่างของรีสอร์ท เธอเห็นแสงไฟ ระยิบระยับราวกับมีผืนฟ้าอีกผืนอยู่ด้านล่าง แสงของหลอดไฟนีออนที่โรสเห็นเธอจินตนาการว่า เป็นดวงดาวที่กำลังเปล่งประกายแสงระยิบระยับในตัวของมันออกมา เธอเรียกให้โรซี่มาดูอีกคน คำแรกที่โรซี่เอ่ยนั่นก็คือ บิวตี้ฟูล ชั่งแปลว่า สวย นั่นเอง และโรซี่ก็กล่าวต่ออีกว่า มันคือสวรรค์ บนดินจริง ๆ

“ไปโรส” โรซึ่กล่าวพร้อมกับลากมือโรสเดินออกจากห้องพัก

“ไปไหนโรซึ่” โรสกล่าว

“เราไปถามพนักงานกันดีกว่าว่าด้านล่างนั่นคืออะไร” โรสกล่าว

โรซึ่จูงมือโรสและลากโรสออกไปอย่างรวดเร็วกึ่งวิ่งกึ่งเดิน เมื่อทั้งสองได้ไปถามเรื่องราวกับพนักงาน ทำให้ทั้งสองได้รู้ว่าด้านล่างนั่นเขามีการจัดงานย้อนรอยประวัติศาสตร์ชาวชุมชนเกาะลันตา ซึ่งงานนี้จะจัดเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน แต่น่าเสียดายเพราะคืนนี้เป็นงานคืนสุดท้ายแล้ว โรสและโรซึ่เมื่อได้ทราบคั้งนั้นก็ไม่มีรอที่จะไปเที่ยวชมงาน เมื่อทั้งสองไปถึงบริเวณของการจัดงาน ทั้งสองต่างตะลึงและอึ้ง เพราะหันมองไปรอบ ๆ ตัวเขาก็เห็นผู้คนที่แต่งกายที่ไม่เหมือนกับเขาทั้งสองคนเลย สิ่งที่ทั้งสองเห็น คือ ผู้หญิงแต่งกายด้วยเสื้อลูกไม้ กับผ้าปาเต๊ะ ส่วนผู้ชายก็แต่งกายด้วยเสื้อที่คล้ายกับเสื้อราชปะแตน และผ้าถุงลายสก็อต ตลอดทั้งสองข้างทางระหว่างทางเข้่างานมีการขายของเยอะแยะมากมายทั้งอาหารทะเลสด ๆ ไม่ว่าจะ เป็น กุ้ง หอย ปู ปลา นอกจากนี้ยังมีการขายของดีที่ขึ้นชื่อของชุมชนเกาะลันตามากมาย ไม่ว่าจะเป็นงานจักสานจากเตยปาหนัน การทำโมบายจากเปลือกหอย การทำดอกไม้จากเปลือกหอยชกคืน และเกลือปลา เป็นต้น

เมื่อโรสและโรซึ่เดินไปเรื่อย ๆ ก็เจอกับซุ้ม ๆ หนึ่ง ซึ่งซุ้มแห่งนั้นเป็นซุ้มของหน่วยงานอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา ซุ้มนี้ได้ให้บริการในด้านเสื้อผ้าให้กับนักท่องเที่ยวที่มาชมและร่วมงาน หากนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยว ณ หมู่เกาะลันตาแห่งนี้สนใจที่จะแต่งกายให้เหมือนกับผู้คนส่วนใหญ่ที่มาร่วมงานก็มีบริการโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด

โรสและโรซึ่ต่างก็ไม่รอช้า เปลี่ยนเสื้อผ้าและแปลงโฉมตัวเองให้เหมือนกับผู้คนที่มาร่วมงานให้มากที่สุด จากนั้นทั้งสองก็เก็บภาพความประทับใจไปเรื่อย ๆ ตลอดริมฝั่งของหาดทราย จนกระทั่งได้ยินเสียงดนตรีแว่วดังมาแต่ไกล เสียงดนตรีและภาษาที่ใช้ร้องนั้นทั้งสองไม่เคยคุ้นหูมาก่อน ทั้งสองไม่มีรอที่จะเดินทางไป ณ ที่ตรงนั้น เมื่อไปถึงสิ่งที่เขาพบนั้นก็คือ มีผู้คนมากมายยืนล้อมเสมือนมุงดูอะไรกันอย่างแน่นขนัด เสียงดนตรีที่เขาได้ยินได้ลอดผ่านออกมาท่ามกลางผู้คนที่ยืนมุงดู

“เขามุงดูอะไรกันนะ” โรซึ่กล่าวถามโรส

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ใบหน้าของทุกคนล้วนแล้วแต่มีความสุขนะ” โรสกล่าว

“ใช่ ๆ เธอคูเด็กน้อยสองคนนั้นสิ เขาปรบมือและเดินไปตามจังหวะของเสียงดนตรีนี้”
โรสชี้กล่าว

เสียงจังหวะของคนตีรัมเร้าทำให้เขาทั้งสองไม่สามารถเดินผ่านมันไปได้ ทั้งสองได้พากันแทรกไปตามหมู่คนที่ยืนมุงกันอย่างเนืองแน่น

“ขอโทษครับ ขอโทษค่ะ ขอทางให้พวกเราทั้งสองคนเข้าไปดูด้วยได้ไหม”
โรสและโรซี่กล่าว

ผู้คนที่ยืนดูก็ต่างหลีกทางให้ทั้งสองคนสามารถแทรกตัวเข้าไปดูได้

“ขอบคุณครับ ขอบคุณค่ะ” โรสและโรซี่กล่าวขอบคุณ

“ว้าว !” โรสและโรซี่ส่งเสียงขึ้นพร้อมกัน สิ่งที่ทั้งสองคนเห็นอยู่หน้าเบื้องหน้า เขาไม่รู้จักรอกว่าเขาเรียกว่าอะไร แต่มันช่างแปลกหูแปลกตามากสำหรับเขา

ณ เบื้องหน้าของเขามีผู้คนอยู่ประมาณ 10 – 15 คนน่าจะได้ มีผู้ชาย 3 คนที่บรรเลงดนตรี ผู้หญิง 1 คน เป็นผู้ขับร้อง เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลง โรสและโรซี่รู้จักมันแต่อย่างเดียวนั่นก็คือ ไวโอลิน การแต่งกายที่เห็นส่วนใหญ่ คือ พวกผู้ชายเขาจะนุ่งโจร่งกัน ส่วนเหล่าบรรดาผู้หญิงประมาณ 12 คน แต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองสวมเสื้อย่าหยาประยุกต์ นุ่งผ้าปาเต๊ะ และมีผ้าลูกไม้ คล้องคอเดินออกท่าทางไปตามเสียงร้องและจังหวะของบทเพลง โดยเขาจะใช้เท้าและมือในการออกท่าทางไปตามจังหวะลีลาของดนตรี และเสียงเพลง ภาษาที่ใช้ในการขับร้องบทเพลงพวกเขา

ก็ไม่รู้ว่าเขาใช้ภาษาอะไรกัน แต่ที่แน่ ๆ สิ่งที่เขาทั้งสองคาดคะเนนั้นก็คือ มันไม่ใช่ภาษาไทย อย่างแน่นอน

เสียงจิ้งหะดิลาของคนตรีปลูกเร้าให้เขาทั้งสองยืนอย่างนิ่ง ๆ ไม่คิด เขาทั้งสองต่าง โยกตัวไปตามจิ้งหะดิลาอย่างเปลือกเปล็น ทันใดนั้นเอง โหมกของงานก็ประกาศอะไรไม่ทราบ ได้ เพราะทั้งสองฟังภาษาไทยได้บ้างเป็นบางคำ เมื่อสิ้นเสียงการประกาศของโหมกก็มีผู้คนที่ยืนมุงดูจำนวนหนึ่งเดินเข้าไปร่ายรำเป็นคู่ ๆ กับผู้หญิงแต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองสวมเสื้อย่าหยา ประยุกต์ นุ่งผ้าป่าเต๊ะ และมีผ้าลูกไม้คล้องคอ

“ไปสิ ไปสิ ยังเหลืออีกสองคนพอดี” เสียงชายคนหนึ่งใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับ โรสและโรซี่

“พวกเราไปได้หรือคะ” โรซี่ถาม

“ได้สิ มันยังไม่ครบคู่” ชายผู้นั้นตอบ

ทั้งสองคนไม่รีรอที่จะเข้าไปร่วมร่ายรำในกิจกรรมดังกล่าว ทั้งสองสังเกตทุกกิริยา ท่าทาง และการกระทำของบุคคลทั่วไปว่าเขาทำกันอย่างไร เพื่อเขาจะได้ทำตามอย่าง ถูกต้องตามขนบ เมื่อสิ้นเสียงการขับขานดนตรีทุกคนต่างพากันโค้งคำนับให้กับคู่เต้นของตนเอง และเดินออกมาจากคู่เต้นของตนเอง

โรซี่และโรสหันมองไปรอบ ๆ ตัวของเขา ใบหน้าของทุกคนที่เขาเห็นล้วนแล้ววอไป ด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข เป็นใบหน้าที่บ่งบอกถึงความมีมิตรภาพ สิ่งนี้บ่งบอกทำให้ทั้งสองคน รู้ว่ามีมิตรภาพหาได้ในทุกหนทุกแห่ง ไม่แบ่งชนชั้นวรรณะ เชื้อชาติ ศาสนา

เมื่อกิจกรรมในงานจบลง ทุกคนในงานต่างแยกย้ายกันกลับ แต่โรซี่ยังไม่ยอมอยาก จะกลับไปยังที่พักเพราะเขามีความสงสัยที่ยังไม่ได้หาคำตอบอยู่ในจิตใจ ซึ่งสิ่งนั้นนั่นก็คือ เขายัง ไม่รู้เลยว่าการแสดงที่ตนเห็นและได้ร่วมร่ายรำนั้นคือการแสดงอะไร

“โรส ฉันยังไม่อยากกลับไปที่พักเลย” โรซี่กล่าว

“อ้าว ! ทำไมละ ก็งานจบแล้วเราจะอยู่ต่อกันอีกทำไม กลับไปพักผ่อน พรุ่งนี้เราจะไปเที่ยวตามสถานที่ที่เราได้วางแผนกันไง” โรสกล่าว

“แล้วเธอไม่สงสัยหรือว่าการแสดงเมื่อที่เข้าเรียกว่าอะไร เธอรู้ไหมฉันรู้สึกหลงรักใน ความเป็นตัวตนของมัน ฉันอยากทำความรู้จัก และเรียนรู้เกี่ยวกับมัน” โรซี่กล่าว

“ฉันก็หลงรักมันเช่นกัน แต่ตอนนี้ผู้คนต่างพากันกลับหมดแล้ว แล้วเราจะไปสอบถามจากใคร เอาอย่างนี้ไหม เรากลับไปพักผ่อนก่อน แล้วพรุ่งนี้เราค่อยไปตามหาผู้รู้กัน”
โรสกกล่าว

“ก็ได้ เธอสัญญาแล้วนะ” โรซีกกล่าว

“สัญญาสิ” โรสกกล่าว

ทั้งสองตกลงกันโดยปราศจากการโต้เถียง เพราะทั้งสองต่างใช้หลักการของเหตุและผลซึ่งกันและกัน จากนั้นทั้งสองก็พากันกลับไปยังรีสอร์ท

อรุณเริกเบิกทินกร แสงกระทบมายังม่านทอแสงเป็นประกายระยิบระยับ สอดส่องกระทบตา สองคนไม่รอช้ารีบลุกขึ้นจากเตียงนอนและทำภารกิจส่วนตัว จากนั้นทั้งสองก็รีบลงไปหาพนักงานรีสอร์ทเพื่อสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ

พนักงานในรีสอร์ทบอกเขาทั้งสองคนว่าการแสดงดังกล่าวเรียกว่า ร่องเง้ง แต่เขาไม่สามารถให้รายละเอียดอะไรได้มากมาย เขาแนะนำให้ไปหาบังกอเต็มซึ่งเป็นหัวหน้าร่องเง้งที่มาแสดงเมื่อคืน ซึ่งบ้านของท่านอยู่ห่างจากที่พักไปทางทิศเหนือประมาณ 5 กิโลเมตรการเดินทางก็ไม่ลำบากสามารถใช้บริการรถตุ๊กๆ ของชาวบ้านบนเกาะได้

ทั้งสองกล่าวขอบคุณพนักงานในรีสอร์ทก่อนออกเดินทางไปยังสถานที่ดังกล่าว ไม่นานนักก็ถึง ณ บ้านของบังกอเต็ม ทั้งสองกล่าวทักทายบังกอเต็ม และบอกรัตนุประสงค์ที่มาในครั้งนี้นี้ บังกอเต็มมีความยินดีมากพร้อมที่จะให้ข้อมูลดังกล่าว

บังกอเต็มเล่าว่า ร่องเง้งเป็นศิลปะวัฒนธรรมผสมผสานระหว่างยุโรป อาหรับ ชาวมาเลย์ และไทย ร่องเง้งได้เข้าสู่เกาะลันตาโดยมีนายบุงกอเต็มชาวเมืองปีนังเป็นคนนำเข้ามา ท่านนำเครื่องดนตรีซอ หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ไวโอลินติดตัวมาด้วย จากนั้นท่านก็ได้ตระเวนเล่นไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ จนชาวบ้านที่ได้ยินทั้งชาวไทยมุสลิมและชาวเลเกิดความสนใจอยากให้ท่านถ่ายทอดวิชาความรู้ให้ ท่านก็ไม่ได้หวงในสรรพวิชาในศาสตร์ดังกล่าวเลย ท่านได้ฝึกร้องเพลง การรำ และการเล่นดนตรีให้กับผู้ที่สนใจจนแพร่หลายไปทั่วเกาะลันตา

หลังจากนั้นการเล่นร่องเง้งก็ได้แพร่หลายไปตามเกาะอื่นๆ เช่น เกาะลันตาน้อย เกาะกลาง เกาะจำ และไม่นานก็แพร่หลายไปสู่จังหวัดใกล้เคียง เช่น ภูเก็ต ตรัง เป็นต้น

“ว้าว ! อเมซิ่ง” โรสกกล่าว

“แล้วเครื่องดนตรี และทำรำที่ใช้ประกอบการเล่นรองเงิ้งมีอะไรบ้างครับ เพราะรู้จัก และคุ้นเคยเฉพาะไวโอลิน” โรสถาม

“เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการเล่นรองเงิ้งมีไม่กี่ย่างหรือครับ ก็มีไวโอลินที่ชาวบ้านแถบนี้เรียกกันว่า ซอ รำมะนา ข้อง หรืออาจจะมีการเพิ่มแมน โคลิน และแอกคอร์ดียนเพิ่มมาด้วย ส่วนทำรำนั้นใช้ลักษณะการเคลื่อนไหวของเท้าเป็นหลักซึ่งเป็นวัฒนธรรมของฝรั่ง ผสมผสานกับมือซึ่งเป็นทำรำของชาวเอเชีย ” บังกอกเสริมกล่าว

“แล้วการแต่งกายเขาแต่งกันยังไง เหมือนที่เราเห็นเมื่อคืนหรือเปล่า” โรสถามต่อ

“อ่าเหมือนกันครับ วงของเรายังคงการแต่งกายแบบเดิมอยู่ ไม่แปรเปลี่ยนไปตามสมัยนิยมเหมือนบางวงที่เขาเล่นกัน ผู้หญิงยังคงนุ่งผ้าปาเต๊ะ ใส่เสื้อแบบมลายูท้องถิ่น ผู้ชายไม่มีรูปแบบแน่นอน มีทั้งนุ่งโสร่งและกางเกง ในกรณีไปแสดงต่างที่ต่างถิ่น ผู้หญิงจะนุ่งผ้าปาเต๊ะ หรือย่าหยาประยุกต์ เสื้อแขนยาวลายดอกไม้ มีผ้าลูกไม้คลุม ศีรษะหรือคล้องคอ” บังกอกเสริมกล่าว

“แล้วที่บังบอกว่าบางวงมีการแต่งกายที่แปรเปลี่ยนไปตามสมัยนิยม เขาแต่งกายกันอย่างไรหรือครับ” โรสถาม

“เขาก็จะเปลี่ยนจากผ้าถุงมาเป็นกระโปรงสั้น ๆ เหมือนกับพวกวงเครื่องลูกทุ่งไง” บังกอกเสริมตอบ

“หางเครื่องคืออะไรฉันไม่เข้าใจ” โรสถามต่อ

“หางเครื่องก็เรียกอย่างหนึ่งว่าแดนซ์เซอร์นั่นเองล่ะ” บังกอกเสริมตอบ

“อ้อ ! เข้าใจแล้ว แต่เอ๊ะ ! บทขับร้องที่เราได้ยินเมื่อคืนมันไม่ใช่ภาษาไทยใช่ไหมครับ ผมสงสัยว่าทำไมไม่ร้องเป็นภาษาไทย แล้วภาษาเมื่อคืนมันคือภาษาอะไรครับ” โรสสงสัย

“บังกอกเสริมหัวเราะก่อนตอบกลับไปว่า ใ้ช้บทขับร้องที่ได้ยินเมื่อคืนนั้นมันไม่ใช่ภาษาไทย มันเป็นภาษามลายู บางวงก็นำภาษาไทยมาใช้เป็นบทขับร้องผสมผสานกับบทเพลงมลายู แต่ขนบของทุกวงต้องเริ่มด้วยกันไหว้ครูก่อนทุกครั้ง ส่วนทำนองที่ใช้ในการบรรเลงได้แก่ ลามูด้ว ลามูมะอินัง ลามูปริรีหาดยว ลามูสร้อยระกำ ฯลฯ”

“ลามู แปลว่าอะไรคะ” โรสถาม

“ลามู แปลว่า เพลง ใจละจ๊ะ” บังกอกเสริมตอบ

ทันใดนั้นบังกอกเสริมก็เรียกลูกน้องในวงมาเพื่อขับร้องและบรรเลงเพลงให้โรสกับโรสฟัง

ตะวันเอียนย่าเข้าสู่เย็น ทั้งสองยังไม่ได้ไปไหนยังคงนั่งอยู่ณะที่บ้านของบังกอเส็ม
“อย่าเพิ่งกลับนะ กินอาหารซะที่นี้ก่อนจึงจะกลับ ผมให้เขาทำอาหารให้แล้ว
กินอาหารด้วยกันก่อน” บังกอเส็มกล่าว

“ไม่เป็นไรครับ อย่ารบกวนบังเลย” โรสกล่าว

“รบกวนรบกวนอะไร ไม่ได้รบกวนอะไรเลย กินข้าวซะที่นี้ก่อนนะ” บังกอเส็มกล่าว

“ก็ได้ครับ” โรสกล่าว

ทุกคนรับประทานอาหารเย็นร่วมกันอย่างสนุกสนานและมีความสุข อาหารมื้อนี้
นอกจากจะอร่อยแล้วยังคลุกเคล้าไปด้วยความสุขและเสียงหัวเราะที่โรสและโรซี่ไม่เคยคิดมา
ก่อนว่าจะได้รับมันจากคนต่างแดนที่เขาไม่เคยรู้จัก ทั้งสองหลงรักคนไทย หลงรักในความเป็น
ชาติไทย และหลงรักในวัฒนธรรมไทย เขาสัญญาว่าเมื่อเขากลับไป เมืองไทย คนไทย และ
มิตรภาพที่คนไทยได้มอบให้เขาในวันนี้เขาจะเก็บไว้ในความทรงจำตลอดไป เขาสัญญาว่าถ้าเขา
มีโอกาสเขาจะกลับมาเยือนเมืองไทยอีกครั้ง

“ขอบคุณที่เป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำที่ดีให้กับเราทั้งสองคน การได้มาเมืองไทยใน
ครั้งนี้เป็นหนึ่งในความใฝ่ฝันของเราทั้งสองคน ฉันดีใจที่ได้พบกับมิตรภาพ ณ ดินแดนแห่งนี้
ฉันจะกลับมาอีกครั้งฉันสัญญาไทยแลนด์ออฟสมายด์ เมืองไทยเมืองแห่งรอยยิ้ม ” โรซี่กล่าว

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
โหมก	ผู้ประกาศ, ผู้โฆษณา
แดนซ์เซอร์ (คำทับศัพท์ ภาษาอังกฤษ มาจากคำว่า Dancer)	นักเต้น
อเมซิ่ง (คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ มาจากคำว่า amazing)	น่าประหลาดใจ น่าแปลกใจ

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง “รองเง็ง” ความทรงจำ ณ เกาะลันตาใหญ่

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามือมาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. เวลาเช้าตรู่, เวลาพระอาทิตย์เพิ่งขึ้น	ก. บรรยากาศ
2. ช่วงเวลาแห่งการเดินทางไปพักผ่อนตามลำพัง
ของกลุ่มแต่งงานใหม่, การดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์	ข. ประวัติศาสตร์
3. ความรู้สึกหรือสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว	ค. สัมภาระ
4. สถานที่ที่ตกตาอากาศ สถานที่พักผ่อน	ง. แปลกหูแปลกตา
5. สิ่งของเครื่องใช้ และเสบียงอาหารซึ่งจัดเตรียมไว้
เพื่อภาระต่างๆ	จ. อรุโณทัย
6. ระชับ, ยิบ ๆ ยับ ๆ, วิบวับ	ฉ. โสร่ง
7. เรื่องราวลำดับเหตุการณ์ความเป็นมาในอดีต	ช. รีสอร์ท
8. แต่งกายชาวไทย ประกอบด้วยเสื้อสุทสีขาว
คอตั้งสูง และมีกระดุมห้าเม็ด โจงกระเบน
สวมถุงเท้ายาวถึงเข่า และรองเท้าหุ้มส้น	ซ. ชุดราชปะแตน
9. ผิดตา, ประหลาดตา	ณ. ฮันนีมูน
10. ฟ้านุ่งเป็นถุงมีลวดลายต่าง ๆ นุ่งได้ทั้งชายหญิง
ของผู้ชายมักเป็นลายตาราง	ญ. ระยิบระยับ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. รองเง้งเป็นวัฒนธรรมที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากที่ไหน
.....
2. รูปแบบการแต่งกายของนักแสดงรองเง้งเป็นอย่างไร จงอธิบาย
.....
.....
3. เครื่องดนตรีที่ใช้ในการบรรเลงเพลงรองเง้งได้แก่เครื่องดนตรีอะไรบ้าง
.....
.....
4. วิวัฒนาการการแต่งกายของนักแสดงรองเง้งจากอดีตจนถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่ อย่างไร จงอธิบาย
.....
.....
5. จากเรื่องนักเรียนเห็นด้วยหรือไม่กับคำกล่าวของโรซีที่ว่า “ไทยแลนด์ออฟสมายด์ เมืองไทยเมืองแห่งรอยยิ้ม” พร้อมให้เหตุผลประกอบ
.....
.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง “รองเง็ง” ความทรงจำ ณ เกาะลันตาใหญ่

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

จ.....	1. เวลาเช้าตรู่, เวลาพระอาทิตย์เพิ่งขึ้น	ก. บรรยายภาพ
ณ.....	2. ช่วงเวลาแห่งการเดินทางไปพักผ่อนตามลำพัง
ของคู่แต่งงานใหม่, การดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์	ข. ประวัติศาสตร์
ก.....	3. ความรู้สึกหรือสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว	ค. สัมภาระ
ช.....	4. สถานที่ที่พักตากอากาศ สถานที่พักผ่อน	ง. แผลกหูแผลตา
ค.....	5. สิ่งของเครื่องใช้ และเสบียงอาหารซึ่งจัดเตรียมไว้
เพื่อภาระต่าง ๆ	จ. อรุโณทัย
ญ.....	6. ระยิบ, ชิบ ๆ ชับ ๆ, วิบวับ	ฉ. โสร่ง
ข.....	7. เรื่องราวลำดับเหตุการณ์ความเป็นมาในอดีต	ช. รีสอร์ท
ซ.....	8. แต่งกายชายไทย ประกอบด้วยเสื้อสุทสีขาว
คอตั้งสูง และมีกระดุมห้าเม็ด โจงกระเบน
สวมถุงเท้ายาวถึงเข่า และรองเท้าหุ้มส้น	ซ. ชุดราชปะแตน
ง.....	9. ผิดตา, ประหลาดตา	ณ. อันนิมิต
ณ.....	10. ผ้าถุงเป็นถุงมีลวดลายต่าง ๆ นุ่งได้ทั้งชายหญิง
ของผู้ชายมักเป็นลายตาราง	ญ. ระยิบระยับ

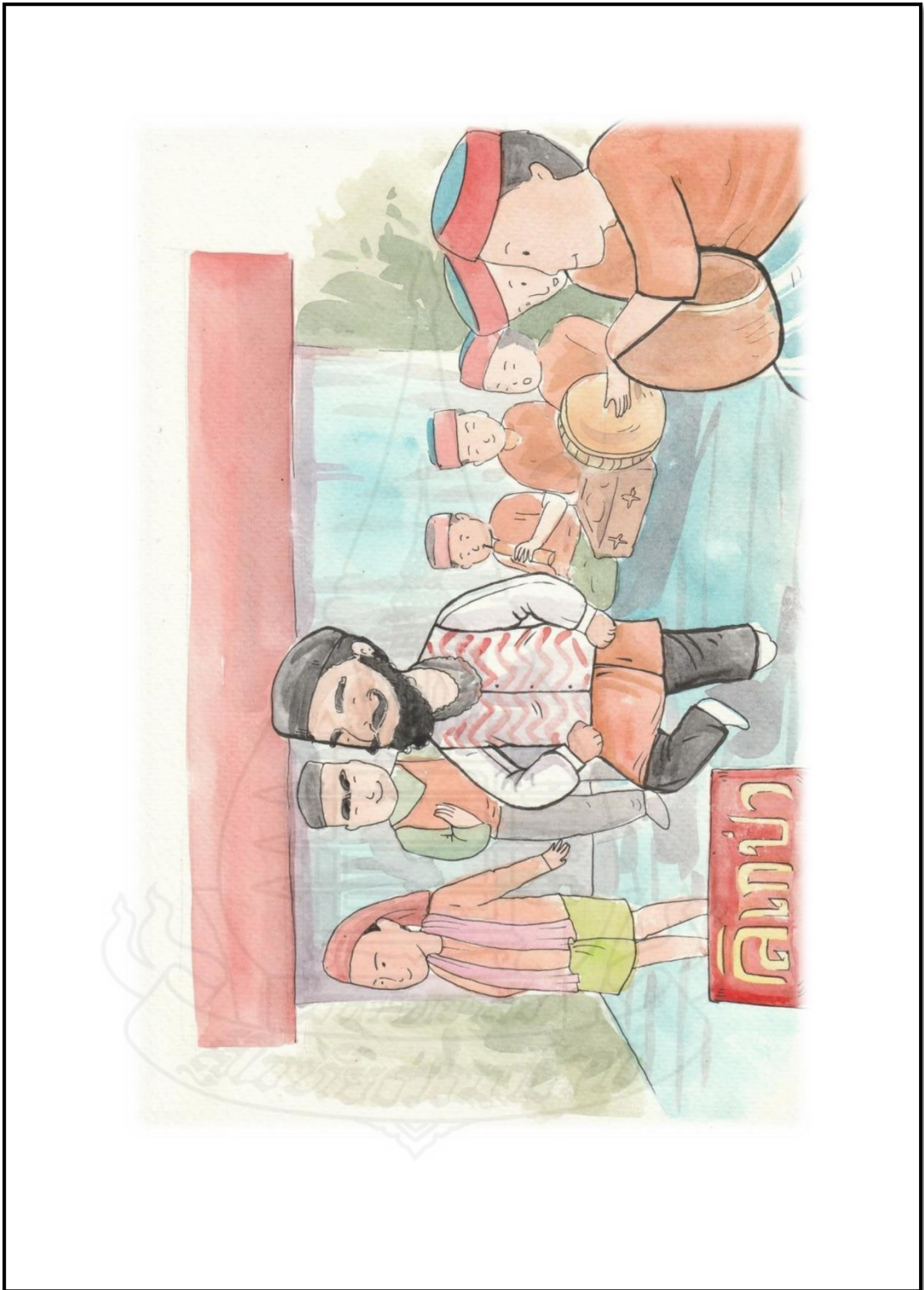

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. ร่องเง็ญเป็นวัฒนธรรมที่ไ้รับการถ่ายทอมาจากที่ไหน
ร่องเง็ญเป็นศิลปะวัฒนธรรมที่ไ้รับการถ่ายทอและผสมผสานระหว่างยุโรป
อาหรับ ชาว มลายู และไทย
2. รูปแบบการแต่งกายของนักแสดงร่องเง็ญเป็นอย่างไร จงอธิบาย
ผู้ชายจะนุ่ง ไสร้งกัน ส่วนผู้หญิงจะแต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองสวมเสื้อย่าหย่า
ประยุกต์ นุ่งผ้าปาเต๊ะ และมีผ้าลูกไม้คล้องคอ
3. เครื่องดนตรีที่ใช้ในการบรรเลงเพลงร่องเง็ญได้แก่เครื่องดนตรีอะไรบ้าง
เครื่องดนตรีที่ใช้ในการบรรเลงเพลงร่องเง็ญ ได้แก่ ไวโอลิน (ซอ) รำมะนา
ฆ้อง หรืออาจจะมีการเพิ่มแมน โคลิน และแอคคอร์ดียน
4. วิวัฒนาการการแต่งกายของนักแสดงร่องเง็ญจากอดีตจนถึงปัจจุบันมีการ
เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่ อย่างไร จงอธิบาย
วิวัฒนาการการแต่งกายของนักแสดงร่องเง็ญจากอดีตจนถึงปัจจุบันมีการ
เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ นักแสดงผู้หญิงจะแต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองสวมเสื้อย่าหย่า
ประยุกต์ นุ่งผ้าปาเต๊ะ และมีผ้าลูกไม้คล้องคอ แต่ปัจจุบันบางวงมีการเปลี่ยนจาก
การนุ่งผ้าปาเต๊ะ (ผ้าถุง) มาเป็นใส่กระโปรงสั้นแทน
5. จากเรื่องนักเรียนเห็นด้วยหรือไม่กับคำกล่าวของโรซี่ที่ว่า
“ไทยแลนด์คือสยามค์ เมืองไทยเมือง แห่งรอยยิ้ม” พร้อมให้เหตุผลประกอบ
เห็นด้วย เพราะจากเรื่องตัวละคร ไ้แสดงถึงเอกลักษณ์อย่างเห็น ไ้ชัดเจนใน
เรื่องของการสร้างมิตรภาพ สร้างรอยยิ้ม และความสุขให้แก่ทุกคน โดยถ่ายทอผ่าน
ทางสายตา และรอยยิ้ม เป็นต้น
(คำตอบขึ้นอยู่กับทัศนะของแต่ละบุคคล)

“ลิกเปา” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโตะอะดัม

นางวาด และนายสมัครแต่งงานด้วยกันมาหลายปีแต่ไม่เคยมีลูกไว้เชยชม ทั้งสองเลยพากันไปขอลูกที่ศาลโตะอะดัมซึ่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวบ้านให้การเคารพนับถือ

“ข้าแต่โตะอะดัมที่เคารพ ลูกข้างนางวาด” นางวาดกล่าว

“ลูกข้างนายสมัคร เราทั้งสองแต่งงานกันมาหลายปีแล้ว แต่เรายังไม่มีลูกไว้เชยชมสักคนเลย เราสองคนอยากได้เด็กน้อย ๆ สักคนมาวิ่งเล่น และสืบสายตระกูล ท่านโปรดเมตตาช่วยประทานลูกน้อยมาให้เราทั้งสองได้เชยชมสักคนเถิด” นายสมัครกล่าว

“หากเราได้สมตั้งใจหวังเราจะนำวงลิกเปามาแสดงถวายนะเจ้าคะ” นางวาดกล่าว

ไม่นานนักนางวาดก็ได้ตั้งครรภ์และได้คลอดลูกชายหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู นายสมัครตั้งชื่อให้เด็กชายคนนี้เป็นว่า นพ ทั้งสองรักลูกชายคนนี้นัก แต่ทั้งสองได้หลงลืมอะไรบางอย่างหลงลืมในสิ่งที่เคยสัญญาไว้กับโตะอะดัม

ตลอด 7 ปีที่เด็กชายนพเติบโต เด็กชายนพไม่ค่อยแข็งแรงเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกัน เขามักป่วยกระเสาะกระแสะสม่ำเสมอ เมื่อไปหาหมอหมอก็บอกว่าเขาไม่เป็นอะไรปกติดี ทั้งสองเริ่มวิตกกังวลเป็นอย่างมาก ไม่รู้จะหาวิธีไหนดีที่จะแก้ไขให้ลูกกลับมาแข็งแรงและเจริญวัยอย่างมีความสุขเหมือนอย่างเพื่อน ๆ ในรุ่นราวคราวเดียวกัน

วันหนึ่งนางवादได้เดินซื้อของในตลาดเช้าแห่งหนึ่ง เขาได้เจอกับหญิงชราคนหนึ่ง การแต่งกายของเขาดูไม่ค่อยสะอาดสะอ้านเหมือนคนทั่วไป ผมเผ้ารุงรัง ดูแล้วสทิสตั้งไม่ปกติเท่าไรหรอก เขาเข้าไปสะกิดนางवाद แล้วถามนางवादว่า “ลูกมีเรื่องไม่สบายใจเกี่ยวกับลูกชาย ไซ้ไหม” หญิงชราถาม

เมื่อนางवादได้ยินดังนั้นก็ตกใจทันที นึกในใจว่าแสร้งได้ยังงี้ว่าเราไม่สบายใจเรื่องลูกอยู่ และนางवादได้ตอบไปว่า “ไซ้จ๊ะ”

“ลูกชายของลูกเขาไม่ได้เป็นอะไรหรอก ลูกพาไปหาหมอก็ไปเปล่า ๆ หมอก็จะบอกว่าไม่มีอะไร” หญิงชราบอก

“ไซ้ ๆ ฉันพาลูกไปหาหมอ หมอก็บอกเช่นนั้นจริงจ๊ะ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าลูกของฉันเป็นอะไร” นางवादตอบ

“แล้วลูกกับสามีของลูกได้ไปบนบานศาลกล่าวอะไรแล้วไม่ได้แก้บ้างละ” หญิงชราบอก

นางवादคิดอยู่นาน จนบอกไปว่า “ฉันลืมไปแล้วเนี่ย ฉันและสามีของฉันได้เคยไปขอลูกกับโตะอะดัม และสัญญากับท่านว่าถ้าได้สมดังปรารถนาฉันและสามีของฉันจะนำลูกปามาแสดงถวาย ฉันลืมไปแล้วจ๊ะ”

“นั่นแหละ ไปทำให้ถูกต้องแล้วลูกชายของลูกจะหายเป็นปกติ” หญิงชรากล่าวต่อ

“จ๊ะ ๆ ได้จ๊ะ ขอคุณยายมากนะจ๊ะ” นางवादกล่าว

ระหว่างที่นางवादกำลังจะเอามือล้วงกระเป๋าเพื่อหยิบเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้แก่หญิงชราเพื่อเป็นสินน้ำใจ เมื่อเธอหันกลับมาอีกทีก็ไม่เห็นหญิงชราคนนั้นแล้ว เธอเดินหาตลอดสองข้างทางของตลาด เธอก็ไม่เห็นแม้แต่แววของหญิงชราคนนั้น

เธอเดินกลับบ้านด้วยความสงสัยว่าหญิงชราคนนั้นเป็นใคร เมื่อเธอกลับถึงบ้านเธอได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้กับนายสมครฟัง นายสมครจึงบอกว่า “สงสัยคงเป็นเทวดาเป็นแน่ที่มา

บอกกล่าวให้พวกเราได้รู้ เราสองคนหลงลืมสิ่งนี้ไปได้ยังไง เอาละเดี๋ยวฉันจะไปติดต่อกับวงลิเกป่า ดูกุญแจยามคิดแล้วพามาแก่นนะ”

ในวันรุ่งเช้านายสมัครก็เดินทางไปดูกุญแจและไปติดต่อกับวงลิเกป่าให้มาเล่นถวายโต๊ะอะคัมในอีก 5 วันข้างหน้า ระหว่างที่จะถึงวันดังกล่าวนายสมัครและพรรคพวกก็ช่วยกันเตรียมโรงลิเกป่า โดยโรงลิเกป่าที่นายสมัครและพรรคพวกช่วยกันสร้างนั้นมีลักษณะของหลังคาเป็นทรงหมาแหงน มีฉากที่สวยงาม และมีม่านกันสำหรับให้นักแสดงใช้เปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย นอกจากนี้แล้วก็ต้องเตรียมของสำหรับการใช้ในการเบิกโรงให้กับหัวหน้าคณะลิเกป่าเพื่อใช้เช่นบวงสรวงเจ้าที่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ครูบาศาจารย์ ซึ่งสิ่งที่จะต้องใช้ในการพิธีเบิกโรง ได้แก่ หมาก พลุ 3 คำ เทียน 1 เล่ม และเงิน 12 บาท

วันเก็บนมมาถึง คณะลิเกป่าก็ได้เดินทางมาถึง ณ ศาลของโต๊ะอะคัม เขาได้เตรียมข้าวของที่ต้องใช้ในการแสดง ตรวจสอบความเรียบร้อยภายในโรงอีกครั้ง ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปแต่งตัวตามตัวละครที่ตนได้รับหน้าที่ในการแสดง โดยตัวละครหลัก ๆ อันได้แก่ ตัวแขกแดง จะแต่งกายโดยสวมเสื้อแขนยาวไว้ข้างใน ใส่เสื้อแขนสั้นทับนอกอีกทีหนึ่ง สวมกางเกงขาขาวไว้ข้างใน นุ่งผ้าโสร่งความยาวเพียงเข้าทับ สวมหมวกกะปิเยาะห์ เสริมจุกให้โฉบแบบแขก และทาจุกเป็นสีแดง, ยาหยี จะแต่งกายเหมือนสาวมุสลิมฝั่งทะเลอันดามัน นุ่งผ้าปะเต๊ะ และคลุมผมด้วยฮิญาบ, เสนา จะนุ่งเฉพาะ โสร่งไม่สวมเสื้อ ส่วนตัวแสดงอื่น ๆ จะแต่งกายตามสมัยนิยม

จากนั้นหัวหน้าโรงจะให้นางवाद นายสมัคร และเด็กชายนพไปนำดอกไม้ ธูป เทียน ไปบอกกล่าวกับโต๊ะอะคัม

“ข้าแต่โต๊ะอะคัม ลูกช้านางवाद นายสมัคร พร้อมด้วยลูกชายของลูก วันนี้ลูกได้นำลิเกป่ามาแสดงถวายแด่โต๊ะอะคัมตามที่สัญญาไว้เมื่อครั้งก่อนแล้วว่า ถ้าหากโต๊ะอะคัมประทานบุตรมาให้กับลูก ลูกจะนำคณะลิเกป่ามาแสดงถวาย บัดนี้ลูกได้นำคณะลิเกป่ามาแสดงถวายแล้ว ขอให้โต๊ะอะคัมรับสิ่งที่ลูกหลานนำมาถวายและสักการะบูชา ขอให้ขาดกันตั้งแต่นี้ไม่มีอะไรติดค้างกันแล้วนะเจ้าคะ ขอให้เจ้านพลูกชายหายจากอาการเจ็บไข้ไม่สบายตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ด้วยเถิดเจ้าคะ” นางवादกล่าว

หลังจากที่ครอบครัวของนายสมกรได้นำดอกไม้ รูป เทียน ไปบอกกล่าวกับ
 โต้ะอะคัมแล้ว คณะลูกพี่ก็ได้ดำเนินกิจกรรมของเขาทันที โดยการทำพิธีเบิกโรง เช่นบวงสรวง
 เจ้าที่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ครูบาอาจารย์ก่อนที่จะทำการไหว้ครู หรือภาคเชิญครู ซึ่งเป็นการร้องเพลงวง
 หมุนเวียนภายในวงเพื่อเอ่ยชื่อครูลูกพี่ให้มาประจำสังสถิตประจำโรง ให้การแสดงผ่านไป
 ด้วยดีปราศจากอุปสรรค หลังจากที่มีการร้องบทไหว้ครู หรือภาคเชิญครูเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะ
 เป็นการร้องบอกชุดการแสดง 12 ชุด ซึ่งการร้องบอกชุดการแสดงนั้นเป็นการบอกแต่ชื่อเรียก
 ของชุดการแสดง 12 ชุดเท่านั้น ไม่ได้บอกรายละเอียดของเนื้อหาสาระในการแสดง จากนั้นก็จะ
 มีการออกแขก โดยเนื้อหาสาระจะกล่าวถึงแขกแดง ซึ่งเดินทางมาจากเมืองลัทธิกะตา ประเทศ
 อินเดีย เพื่อเดินทางมาค้าขายในเมืองไทยแถบทะเลอันดามัน วันหนึ่งได้พบรักกับสาวพื้นเมือง
 ชื่อว่า ยานฮี และตกลงปลงใจที่จะใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ด้วยความที่แขกแดงจากบ้านมาเป็นระยะเวลาที่
 ยาวนาน ทำให้แขกแดงเกิดความรู้สึกคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง อยากเดินทางกลับไป
 บ้านที่เมืองลัทธิกะตา โดยไปขออนุญาตเจ้าเมืองเพื่อที่จะลากลับบ้าน เจ้าเมืองอนุญาตแต่ปัญหาที่
 สำคัญ คือ ยานฮีขอรักไม่ยอมที่จะกลับไปด้วย ทำให้แขกแดงต้องใช้พฤติกรรมข่มขู่จนได้พา

ชายีนางผู้เป็นที่รักกลับบ้านกลับเมืองของตนเองได้ในที่สุด การออกแขกจบลงก็จะเป็นการแสดงในเรื่องที่ได้รับความนิยมชมชอบของคนในปัจจุบัน เช่น จันทร โครพ ลักษณะวงศ์ และ โคนุตร เป็นต้น

เมื่อจบการแสดงก็จะเป็นพิธีกรรมการส่งครูกลับ พิธีกรรมการส่งครูกลับนี้จะพิธีกรรมสุดท้ายที่บ่งบอกว่าได้เสร็จสิ้นการแสดงลิเกป่าแล้ว

หากจะกล่าวถึงภาษาที่ใช้ในการสนทนาของตัวละครของลิเกป่านั้น จะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้ในการแสดงของตัวละครแต่ละตัวจะแตกต่างกันไป แยกแยะจะใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาท้องถิ่นได้แต่คัดสำเนียงให้สั้นรวบเป็นแขก ชายีจะใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาท้องถิ่นได้ ส่วนเสนาจะใช้ภาษาท้องถิ่นได้ล้วน ๆ

หลังจากที่นางวาด และนายสมักร ได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับ โต้ะอะดัม เด็กชายนพก็กินได้ นอนหลับ ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยอีกเลย ร่างกายของเขาแข็งแรง เติบโตตามวัย จิตใจร่าเริง และมีความสุข นางวาดและนายสมักรก็ไม่มีเรื่องทุกข์ร้อนใจเกี่ยวกับลูกชายอีกต่อไป

“ไม่น่าเชื่อนะพี่หลังจากที่เราเก็บมาแล้วลูกนพของเราไม่เคยป่วยอีกเลย” นางวาดกล่าว

“ใช่ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ สิ่งที่มีมองไม่เห็นในใจจะไม่มีจริง” นายสมักรพูด

“ฉันรู้สึกสบายใจที่ลูกของฉันร่าเริงแจ่มใสไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนแต่ก่อน แล้วหลังจากนี้เราที่ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน เก็บเงินเก็บทองส่งให้เจ้านพเรียนสูง ๆ นะพี่นะอะ” นางวาดกล่าว

“เรื่องนี้เป็นบทเรียนราคาแพงสำหรับพี่เลยทีเดียวนะ การที่เราสัญญาอะไรกับใครไว้เราต้องรักษาคำพูดและต้องทำตามคำสัญญา ดินะที่หญิงชราคนนั้นมาบอกเราก่อนที่จะสาบเกินไป ใครจะรู้เนน ๆ ไปเราอาจจะเสียแก้วตาดวงใจของเราไปโดยไม่รู้สาเหตุก็เป็นได้” นายสมักรกล่าว

“ถ้าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นมาจริง ๆ ฉันคงรับไม่ได้แน่ ๆ หัวใจของฉันคงแตกสลายตามเจ้านพไปเป็นแน่ที่ ต่อไปนี้หากฉันได้สัญญากับใครไว้ ฉันจะไม่ผิดคำสัญญา และฉันจะสั่งสอนและปลูกฝังเจ้านพให้เป็นคนรับผิดชอบทั้งทางกาย วาจา และใจ” นางวาดกล่าว

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
หมวกกะปิเยาะห์	หมวกกะปิเยาะห์เป็นหมวกที่ชาวชาวไทยมุสลิมสวมใส่ประกอบศาสนกิจ (การประกอบพิธีละหมาด) และสวมใส่ประจำวัน
ฮิญาบ	ผ้าคลุมศีรษะของผู้หญิงมุสลิม , ชุดที่ผู้หญิงมุสลิมสวมใส่ปกปิดร่างกายจากสายตาผู้ชายที่ไม่ใช่ญาติใกล้ชิด

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะดัม

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาแก่นใจ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. จับต้องเส้าโลม, กอดจูบ	ก. เจริญวัย
2. สิ่ง que เชื่อว่ามีอำนาจเหนือธรรมชาติ
บันดาลให้เป็นไป หรือสำเร็จได้ดั่งปรารถนา	ข. สมปรารถนาสามารถ
3. สกุน , วงศ์ , เชื้อสาย , เผ่าพันธุ์	ค. ตระกูล
4. เติบ โต	ง. ฤกษ์ยามยามดี
5. ขอ ร้อง สัก คดี สิทธิ ให้ ช่วย เหลือ	จ. เบิกโรง
6. สม ประสงค์	ฉ. เซซชม
7. อาการ que เจ็บ ป่วย บ่อย ๆ , que ป่วย ออก ๆ แอด ๆ	ช. สิ้นน้ำใจ
8. เงิน หรือ ทรัพย์สิน que ให้ เป็น รางวัล	ซ. บนบานศาลกล่าว
9. ระยะเวลา que ดี ช่วงเวลา que เหมาะ สม	ฌ. กระเสาะกระแสะ
10. แสดง ก่อน ดำเนิน เรื่อง แสดง ออก โรง ครั้ง แรก	ญ. สัก คดี สิทธิ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. จงอธิบายลักษณะของโรงละครที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง “ลิเกป่า” คำนั้นสำัญญาที่ให้ไว้
ต่อโตะอะคัม

.....

.....

.....

2. ทำไมโรงละครจึงต้องสร้างม่านกันด้วย

.....

.....

.....

3. ตัวละครหลักในการแสดงลิเกป่ามีตัวละครอะไรบ้าง และตัวละครดังกล่าวแต่งกาย
อย่างไร

.....

.....

.....

4. จงอธิบายเนื้อเรื่องโดยสังเขปในการแสดงออกแขกของลิเกป่า

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. การทำพิธีเบิกโรงได้สะท้อนให้เห็นในเรื่องอะไร

.....
.....
.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง “ดิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะตัม

ตอนที่ 1 กิจกรรมหากันจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามือมาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ก.....	1. จับต้องแล้วโลม , กอดจูบ	ก. เจริญวัย
ญ.....	2. สิ่ง que เชื่อว่ามีอำนาจเหนือธรรมชาติ สามารถบันดาลให้เป็นไป หรือสำเร็จได้ดังปรารถนา	ข. สมปรารถนา
ค.....	3. สกุด , วงศ์ , เชื้อสาย , เผ่าพันธุ์	ค. ตระกูล
ก.....	4. เติบโต	ง. อุกฤษ์งามยามดี
ช.....	5. ขอร้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือ	จ. เบิกโรง
ข.....	6. สมประสงค์	ฉ. เขยชม
ณ.....	7. อาการที่เจ็บป่วยบ่อย ๆ , ที่ป่วยออก ๆ แอด ๆ	ช. สิ้นน้ำใจ
ช.....	8. เงิน หรือทรัพย์สินที่ให้ป็นรางวัล	ซ. บนนานศาลกล่าว
ง.....	9. ระยะเวลาที่ดี ช่วงเวลาที่เหมาะสม	ณ. กระเสาะกระแสะ
จ.....	10. แสดงก่อนดำเนินเรื่อง แสดงออกโรงครั้งแรก	ญ. สิ่งศักดิ์สิทธิ์

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

- จงอธิบายลักษณะของโรงลิเกป่าที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะคัม

ลักษณะของโรงลิเกป่าที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะคัม จะลักษณะของหลังคาเป็นทรงหมาแหงน มีฉากที่สวยงาม และมีม่านกัน

- ทำไมโรงลิเกป่าจึงต้องสร้างม่านกันด้วย

สาเหตุที่โรงลิเกป่าจะต้องมีม่านกัน เพราะเพื่อความสวยงาม และเพื่อใช้กันเพื่อให้นักแสดงไว้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

- ตัวละครหลักในการแสดงลิเกป่ามีตัวละครอะไรบ้าง และตัวละครดังกล่าวแต่งกายอย่างไร

ละครหลักในการแสดงลิเกป่า ได้แก่ แยกแดง ยาหี และเสนา แยกแดง จะแต่งกายโดยสวมเสื้อแขนยาวไว้ข้างใน ใส่เสื้อแขนสั้นทับนอกอีกทีหนึ่ง สวมกางเกงขายาวไว้ข้างใน นุ่งผ้าโสร่งความยาวเพียงเข้าทับ สวมหมวกกะปิเขายะห์ เสริมจุมูกให้โตแบบแขก และทาจุมูกเป็นสีแดง ยาหี จะแต่งกายเหมือนสาวมุสลิมฝั่งทะเลอันดามัน นุ่งผ้าปะเต๊ะ และคลุมด้วยหม้อด้วยอิญาบ เสนา จะนุ่งเฉพาะ โสร่งไม่สวมเสื้อ

4. จงอธิบายเนื้อเรื่องโดยสังเขปในการแสดงออกแจกของลิเกป่า

แขกแดง ซึ่งเดินทางมาจากเมืองลัทธิกะตา ประเทศอินเดีย เพื่อมาค้าขายในเมืองไทยแถบทะเลอันดามัน วันหนึ่งได้พบรักกับสาวพื้นเมืองชื่อว่า ยาหิ และตกลงปลงใจที่จะใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ด้วยความที่แขกแดงจากบ้านมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ทำให้แขกแดงเกิดความรู้สึกคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง อยากเดินทางกลับไปบ้านที่เมืองลัทธิกะตา โดยไปขออนุญาตเจ้าเมืองเพื่อที่จะลากลับบ้าน เจ้าเมืองอนุญาตแต่ปัญหาที่สำคัญ คือ ยาหิขอรักไม่ยอมที่จะกลับไปด้วย ทำให้แขกแดงต้องใช้พฤติกรรมข่มขู่จนได้พา ยาหิ นางผู้เป็นที่รักกลับบ้านกลับเมืองของตนเองได้ในที่สุด

5. การทำพิธีเบิกโรงได้สะท้อนให้เห็นในเรื่องอะไร

การทำพิธีเบิกโรงได้สะท้อนให้เห็นในเรื่องของความเชื่อในเทพเจ้า / สิ่งเหนือธรรมชาติ นอกจากนี้ยังสะท้อนเกี่ยวกับเรื่องของความกตัญญูกตเวทิต่อครูบาอาจารย์ ผู้ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

มหาวิทยาลัย
ศรีปทุม

“สวนพฤกษศาสตร์” แหล่งเรียนรู้ชั้นเรียน

กริ่ง กริ่ง กริ่ง เสียงสัญญาณเตือนให้เข้าห้องเรียนดังขึ้น คาบนี้เป็นคาบของคุณครู
พริ้งภรณ์ เป็นวิชาสามัญกรีกท้องถิ่น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

“นักเรียนทำความเคารพ” เด็กหญิงเพริศแพรว ซึ่งทำหน้าที่หัวหน้าชั้นบอกชั้นเรียน

“สวัสดีครับ สวัสดีค่ะคุณครู” เสียงนักเรียนภายในชั้นเรียนร่วมประสานเสียงทำความ
เคารพคุณครู

“สวัสดีค่ะนักเรียน วันนี้เราจะมาเรียนเรื่องบุคคลสำคัญในท้องถิ่น นักเรียนทราบ
หรือไม่คะบุคคลสำคัญในท้องถิ่นหมายถึงอะไร ใครตอบได้บ้างเอ่ย?” คุณครูพริ้งภรณ์ถาม

นักเรียนทุกคนหันมองกันไปมองกันมาเหมือนเป็นลึนัย ๆ ว่าเธอตอบสิ ฉันไม่รู้ ทันใด
นั้นเด็กชายภูผา กล่าวหาญของห้องก็ยกมือขึ้น “ครูครับผมขอตอบครับ” เด็กชายภูผาพูด

“เชิญค่ะภูผา” คุณครูพริ้งภรณ์พูด

“ในความคิดของผม คำว่าบุคคลสำคัญในท้องถิ่นน่าจะหมายถึง บุคคลที่ทำความ
ความดีให้กับท้องถิ่น และได้รับการยกย่องจากบุคคลทั่วไปด้วยใช่ไหมครับ” เด็กชายภูผาตอบ

“ใช่ค่ะ สิ่งที่เด็กชายภูผาพูดถูกต้องค่ะ ขอให้นักเรียนทุกคนร่วมประมอมือชั้นขมิให้
เด็กชายภูผาด้วยค่ะ” คุณครูพริ้งภรณ์

“แล้วนักเรียนทราบหรือไม่ว่าบุคคลสำคัญในท้องถิ่นของเราที่นักเรียนรู้จักมีใครบ้าง
ให้นักเรียนคิดและเขียนชื่อบุคคลที่นักเรียนรู้จักในท้องถิ่นลงในสมุดของตนเองเป็นรายบุคคล
ค่ะ” คุณครูพริ้งภรณ์พูด

ทุกคนต่างสนใจทำงานขึ้นนี้อย่างตั้งใจจดตั้งใจ จนเวลาได้ล่วงเลยไปมากพอสมควรแล้ว

“นักเรียนคะ นักเรียนคนใดยังทำงานไม่เสร็จบ้างคะ” คุณครูพริ้งภรณ์ถาม

ทุกคนตอบด้วยเสียงที่พร้อมกัน “เสร็จแล้วครับ เสร็จแล้วค่ะ”

คุณครูพรีภรณ์สุ่มนักเรียนจำนวน 5 คน ออกมานำเสนอชื่อบุคคลสำคัญในท้องถิ่นที่เขารู้จัก หลังจากทีนักเรียนนำเสนอชื่อบุคคลสำคัญในท้องถิ่นที่เขารู้จักแล้ว คุณครูพรีภรณ์ก็ให้นักเรียนดูรูปภาพของบุคคลทั้งหมด 6 คน และถามนักเรียนว่าจากภาพทั้ง 6 ภาพ นักเรียนรู้จักใครบ้าง นักเรียนทุกคนต่างนั่งงง ไม่มีใครเลยที่ตอบได้แม้แต่ภาพเดียว

คุณครูพรีภรณ์ฉายภาพให้นักเรียนดูทีละภาพอีกครั้ง พร้อมทั้งบอกนักเรียนว่าภาพแต่ละภาพนั้นคือใคร ซึ่งภาพทั้ง 6 ภาพที่คุณครูพรีภรณ์ได้ฉาย ได้แก่ ภาพของพระราชสุตทวิ พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช หลวงเทพเสนา พระยาอุตรกิจวิจารณ์ พระพนธิพยุหสงคราม และพระยาอิศราธิไชย (หมื่น ฤ กลาง)

เด็กทุกคนก็ยังงงอยู่เช่นเคย ไม่มีใครรู้จักชื่อเสียงเรียงนามของบุคคลดังกล่าวเลย

“ครูครับ เขาเป็นใครกันล่ะครับ พวกเราไม่เคยได้ยินชื่อของพวกเขาเลย แล้วเขามีความสำคัญกับท้องถิ่นของเราอย่างไร ผมไม่เข้าใจ” เด็กชายกล้าณรงค์ถาม

“คำถามของเด็กชายกล้าณรงค์เป็นคำถามที่ดีมากค่ะ บุคคลเหล่านี้เป็นผู้มีบทบาทสำคัญและได้รับการยกย่องของผู้คนในจังหวัดกระบี่ค่ะ แต่มีบทบาทสำคัญอย่างไรนั้นเป็นหน้าที่ของพวกหนู ๆ นะคะที่จะต้องหาคำตอบ” คุณครูพรีภรณ์กล่าว

“แล้วเราจะหาคำตอบได้จากที่ไหนกันคะ หรือเราจะต้องไปสืบค้นจากหนังสือในห้องสมุด” แก้วตาถาม

“ไม่ใช่จะ ห้องสมุดของเรายังไม่ข้อมูลพวกนี้” คุณครูพริ้งภรณ์ตอบ

“หรือพวกเราจะต้องไปสอบถามจากพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือปราชญ์ชาวบ้านหรือครับ และถ้าพวกเขาไม่ทราบล่ะครับพวกผมจะทำยังไง” เด็กชายโหน่งถาม

“อ้าว อ้าว อ้าว ทุกคนไม่ต้องตีโพยตีพายไปกันก่อนนะละ ครูมีวิธีที่จะทำให้ทุกคนรู้จักเรื่องราวของบุคคลสำคัญทั้ง 6 ค่ะ โดยนักเรียนไม่ต้องเข้าไปสืบค้นในห้องสมุด หรือ ไปสอบถามข้อมูลกับพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือปราชญ์ชาวบ้าน เพราะพຽ່นี้คุณครูจะพานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ออกไปเรียนรู้นอห้องเรียน เราจะไปกันที่สวนพฤกษชาติได้กัน” คุณครูพริ้งภรณ์กล่าว

“เฮ้ เฮ้ พຽ່นี้พวกเราจะได้ไปเรียนข้างนอกกัน ว่าแต่สวนพฤกษชาติได้มันคืออะไร หรือละคุณครูพริ้งภรณ์” เด็กหญิงเพริศแพรวซึ่งเป็นหัวหน้าชั้นถาม

“อันนี้ครูจะให้ทุกคนไปหาคำตอบเองนะจะว่าทำไมถึงได้ชื่อว่า สวนพฤกษชาติ” คุณครูพริ้งภรณ์กล่าว

ทันใดนั้นเองคุณครูพริ้งภรณ์ก็หยิบแก้วขึ้นมาหนึ่งใบ โนแก้วใบนั้นมีสลากตามจำนวนนักเรียนในชั้นเรียน คุณครูพริ้งภรณ์แจ้งให้นักเรียนทราบว่า คุณครูพริ้งภรณ์จะให้นักเรียนหยิบสลากคนละ 1 ใบ ซึ่งในสลากแต่ละใบจะมีชื่อของบุคคลสำคัญในจังหวัดกระบี่อยู่ ใครได้ชื่อเหมือนกันจะได้อยู่กลุ่มเดียวกัน คุณครูพริ้งภรณ์แจ้งให้ทุกคนทราบว่าในวันพຽ່นี้ที่จะออกไปเรียนรู้นอห้องเรียน ณ สวนพฤกษชาติได้ นั้น ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันเก็บข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลสำคัญตามที่กลุ่มตัวเองได้ให้มากที่สุด จากนั้นให้นักเรียนทุกกลุ่มจัดทำออกมาเป็นรายงาน พร้อมทั้งออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนในคาบถัดไปที่มีวิชาสำนึกรักท้องถิ่น

วันแห่งการเรียนรู้นอชั้นเรียนของนักเรียนก็มาถึง นักเรียนทุกคนต่างพากันเดินเตาะเตาะจะไปออกปเรียนรู้นอชั้นเรียน เมื่อคณะของโรงเรียนเดินทางมาถึง ณ สวนพฤกษชาติ ก็มีเจ้าหน้าที่อุทยานออกมารับ และนำคณะครูและนักเรียนเดินไปยังทางแคบ ๆ ที่ทอดตัวไปในแนวป่า

“โ้ว ! มีแต่ต้นไม้ต้นไม้ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นเลย” เด็กชายกล้าณรงค์พูด

“อู๋ย ! ลันได้ยินเสียงนกด้วยเสียงของมันดังอยู่ใกล้ ๆ พวกเรา” เด็กหญิงแก้วตาพูด

“เสียงดังประสานเสียงเหมือนมันกำลังเล่นดนตรีให้เราฟังเลย” เด็กหญิงเพริศแพรวพูดต่อ

ระหว่างการเดินทางเข้าไปนั้น เจ้าหน้าที่อุทยานก็ได้ให้ความรู้เรื่อง ๆ ตลอดระยะเวลาที่ทำการเดินทาง เมื่อทุกคนเดินเขาไปสักพัก ทุกคนก็ได้สังเกตเห็นตรงต้นไม้ใหญ่แต่ละต้นจะมีป้ายขนาดใหญ่ปักอยู่

“นักเรียนทุกคนครับ สถานที่แห่งนี้เปรียบเสมือนห้องโถงส่วนกลางของสวนพฤกษชาติ ป้ายขนาดใหญ่ที่ปักอยู่ได้ต้นไม้ นั่นก็คือ ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในจังหวัดกระบี่ของเราครับ ที่จะให้เวลากับน้อง ๆ 1 ชั่วโมงนะครับในการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ในบริเวณนี้ พี่ขอให้น้อง ๆ นักเรียนอย่าออกนอกเส้นทางลูกศรนะครับ เพราะป่าของเรากว้างใหญ่ หากน้อง ๆ เดินออกนอกเส้นทางอาจจะเกิดการพลัดหลงได้” เจ้าหน้าที่อุทยานกล่าว

นักเรียนทุกคนต่างแยกย้ายไปศึกษา ณ ป้ายต่าง ๆ ที่ปักไว้ แต่ละกลุ่มมีการแบ่งหน้าที่กันอย่างมีระบบ ทั้งการถ่ายภาพ การจดบันทึก เป็นต้น

เวลา 1 ชั่วโมงผ่านไป เจ้าหน้าที่อุทยานก็ได้เรียกนักเรียนทุกคนมารวมตัวกัน ณ บริเวณห้องโถงส่วนกลางของสวนพฤกษชาติ จากนั้นเจ้าหน้าที่อุทยานก็ได้อธิบายความรู้ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง คุณครูพริ้งภรณ์ได้มอบหมายให้เด็กหญิงเพริศแพรวเป็นตัวแทนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กล่าวขอบคุณและมอบของที่ระลึกให้แก่เจ้าหน้าที่กรมอุทยาน หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่กรมอุทยานก็นำนักเรียนเดินทางออกไปยังห้องโถงชั้นนอกของสวนพฤกษชาติ ตลอดสองข้างทางที่นักเรียนเดินออกไปยังห้องโถงชั้นนอกของสวนพฤกษชาติได้เห็นแล้วแต่เต็มไปด้วยทัศนียภาพที่สวยงามเปี่ยมล้นไปด้วยแมกไม้นานาพันธุ์ให้ได้ชมกันอย่างหลากหลาย

เมื่อทุกคนออกมาจากห้องโถงชั้นนอกของสวนพฤกษชาติก็เป็นเวลาเย็นพอดี ทุกคนพากันขึ้นรถเพื่อเดินทางกลับไปยังโรงเรียน

วันเสนอผลการศึกษาค้นคว้านอกชั้นเรียนได้มาถึง กลุ่มแรกที่ได้นำเสนอ นั่นก็คือ กลุ่มของเด็กหญิงเพริศแพรว กลุ่มนี้ได้รับหน้าที่ในการศึกษาประวัติและบทบาทสำคัญของพระราชสุตทวิ

กลุ่มของเด็กหญิงเพริศแพรวได้อธิบายว่า พระราชสุตทวิ เดิมชื่อ สิงห์ นามสกุล นบนอบ เป็นบุตรของ นายชู และนางพริ้ม นบนอบ เมื่อท่านอายุได้ 22 ปี ก็ลาอุปสมบทเป็นพระภิกษุ พระราชสุตทวิเป็นพระภิกษุสงฆ์ที่มีความอัจฉริยภาพ มีวิริยะอุตสาหะ และมีปฏิภาณไหวพริบดี ท่านได้เล่าเรียนพระธรรมวินัยจนสอบไล่ได้ที่ 1 ของจังหวัด ทางพุทธบริษัทชาวกระบี่ และพระยาอิศราธิไชย (หมี ณ ถลาง) เห็นว่าท่านนั้นเป็นผู้ที่เคร่งครัดในวัตรปฏิบัติ และปฏิภาณ

ไหวพริบดีจึงสนับสนุนให้ท่านไปศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร ณ สำนักกวีพิเศษการ ตำบลบ้านช่างหล่อฝั่งธนบุรี ด้วยความมีวิริยะอุตสาหะ และมีปฏิภาณไหวพริบดีของท่านทำให้ท่านสอบไล่ได้นักธรรมชั้นเอกและเปรียญธรรม 6

ต่อมาในปี พ.ศ. 2474 ทางราชการและคณะสงฆ์จังหวัดกระบี่ได้เชิญท่านให้มาปฏิบัติศาสนกิจที่จังหวัดกระบี่ เมื่อท่านกลับมาก็ได้เป็นหัวหน้าภาค 8 ทำหน้าที่พิจารณาและตัดสินอรรถคดีหรืออรรถในทางพระสงฆ์

พระราชสุตทิว ถือว่าเป็นพระภิกษุสหชาติกับรัชกาลที่ 7 และเคยได้รับพระราชทานพัดสหชาติ 1 เล่ม จากรัชกาลที่ 7 ด้วย พระราชสุตทิวถึงแก่มรณภาพเมื่อปี พ.ศ. 2528 ด้วยความที่ท่านมีความศรัทธาในวันพระราชทานเพลิงศพของท่านนั้น กลุ่มควันที่ลอยขึ้นมาเป็นภาพของท่าน สิ่งนั้นต่างเป็นที่ตื่นตาตื่นใจและโงงจนมาถึงทุกวันนี้

กลุ่มถัดไปที่น่าสนใจอีกคือ กลุ่มของเด็กชายกล้าณรงค์ กลุ่มนี้ได้รับหน้าที่ในการศึกษาประวัติและบทบาทสำคัญของพระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช

กระบี่ในสมัยก่อนเมืองในเขตการปกครองของนครศรีธรรมราช พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราชจึงมีบทบาทสำคัญคือ ท่านเป็นผู้จัดตั้งเป็นองค์กรการปกครองที่เรียกว่า “แขวง” ขึ้นเป็นครั้งแรกใน 3 ชุมชน ได้แก่ แขวงบ้านกาไส ตั้งขึ้นตรงเพนียดจับช้างริมคลองกาไส แขวงย่านคลองพน ตั้งขึ้นริมคลองพนซึ่งอยู่ในเขตอำเภอคลองท่อมปัจจุบัน และแขวงบ้านปากลาว ตั้งขึ้นตรงคลองปากลาวในเขตอำเภออ่าวลึกปัจจุบัน ซึ่งแต่ละแขวงจะมีหัวหน้าปกครอง ภายใต้การควบคุมดูแลของพระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช สาเหตุที่ท่านได้จัดตั้งเป็นแขวงก็เพราะจะได้ลดเหตุอันเกิดจากกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพล

จากจุดเริ่มต้นอันสำคัญนี้ทำให้แขวงกาไสได้ยกฐานะขึ้นเป็นเมืองกระบี่ในปี พ.ศ. 2415

เมื่อจบการนำเสนอของเด็กชายกล้าณรงค์ กลุ่มถัดไปที่จะทำการนำเสนอที่น่าสนใจคือ กลุ่มของเด็กชายภูผา ซึ่งกลุ่มของเด็กชายภูผาได้รับหน้าที่ในการศึกษาประวัติและบทบาทสำคัญของหลวงเทพเสนา

กลุ่มของเด็กชายภูผาอธิบายว่า เมื่อแขวงเมืองกาไสได้รับฐานะเป็นเมืองกระบี่ในปี พ.ศ. 2415 แล้ว ทางเราก็ได้ทรงแต่งตั้งให้หลวงเทพเสนาเป็นเจ้าเมืองคนแรก แต่ก็ยังอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองนครศรีธรรมราช

ในช่วงนี้ซึ่งตรงกับ การปกครองสมัยรัชกาลที่ 5 ท่านได้ปรับปรุงระบบการปกครองจากแบบจตุสดมภ์แต่เดิมมาเป็นแบบสมัยใหม่ ยกเลิกคำว่า “เมือง” มาเป็น “จังหวัด” ยกเลิกคำว่า “แขวงเมือง” มาเป็น “อำเภอ” ยกเลิกคำว่า “หมวด” มาเป็น “ตำบล” และยกเลิกคำว่า “หมู่” มาเป็น “หมู่บ้าน”

หลวงเทพเสนาท่านได้ดำเนินการหลายอย่างตามบทบาทหน้าที่และให้เป็นที่ไปตามแผนการพัฒนาเมืองสมัยใหม่ตามพระบรมราโชบายของรัชกาลที่ 5 ที่ได้กำหนด และท่านได้พัฒนาบ้านเมือง เช่น การจัดทำถนนเข้าหมู่บ้าน จัดทำท่าเทียบเรือเพื่อความสะดวกในการขนส่งสินค้า ทำสะพาน ส่งเสริมการเกษตร แนะนำให้ปลูกผักเพื่อเป็นอาชีพและมีกินในครัวเรือน เป็นต้น

คุณครูฝรั่งก็ได้ให้นักเรียนออกไปพักผ่อนที่น้ำ บึงสาละเป็นเวลา 5 นาที ต่อจากนั้นก็จะเป็นการนำเสนอของกลุ่มเด็กหญิงแก้วตา โดยกลุ่มของเด็กหญิงแก้วตาได้รับหน้าที่ในการศึกษาประวัติและบทบาทสำคัญของ พระยาอุตรกิจวิจารณ์ และพระพนริหุหงสงคราม

กลุ่มของเด็กหญิงแก้วตาอธิบายว่า พระยาอุตรกิจวิจารณ์เป็นเจ้าเมืองกระบี่ที่ได้รับการขนานนามว่า “เจ้าเมืองนักพัฒนา” เพราะท่านเป็นผู้ที่มีความรอบรู้และมีประสบการณ์ในการพัฒนาในหลายแห่ง งานแรกที่ท่านได้กระทำเมื่อย้ายมาดำรงตำแหน่ง ณ จังหวัดกระบี่ นั่นก็คือ ท่านได้สำรวจชัยภูมิพื้นที่การตั้งเมือง แล้วกำหนด การตั้งผังเมืองขึ้นให้เป็นที่ตั้งเป็นส่วน ส่วนงานพัฒนาอื่น ๆ ในปี ร.ศ. 122 ท่านได้จัดตั้ง โรงเรียนตรงบริเวณบ้านท่าแดง ซึ่งนับว่าเป็นโรงเรียนแห่งแรกในตัวเมืองจังหวัดกระบี่ก็ได้ นอกจากนี้ท่านได้ปรับปรุงถนนหนทาง ขุดคูข้างถนน ถมถนนลูกรังเพื่อให้การคมนาคมสะดวกยิ่งขึ้น ถนนสายที่สำคัญคือ จากบ้านหินขวาง ไปยังตำบลปากน้ำ และจากตัวเมืองไปบ้านไผ่ไทย เป็นต้น ส่วนพระพนริหุหงสงคราม เป็นเจ้าเมืองต่อจากพระยาอุตรกิจวิจารณ์ เมื่อท่านมาดำรงตำแหน่งต่อจากพระยาอุตรกิจวิจารณ์ท่านก็ได้สานต่อจากพระยาอุตรกิจวิจารณ์ แต่งานที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับของประชาชนโดยทั่วไปนั่นก็คือ ท่านมีบทบาทในงานด้านพัฒนาจิตใจประชาชน กล่าวคือ ท่านมอบหมายให้กำนันผู้ใหญ่บ้านช่วยกันสร้างที่พักสำหรับพระสงฆ์และสุเหร่าในชุมชนมุสลิม นอกจากนี้ท่านยังได้คิดค้นการทำถนนสายริมแม่น้ำ และจัดให้มีตลาดนัดเช้าเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกัน นับว่าถนนริมน้ำแห่งนั้นเป็นตลาดนัดแห่งแรกในจังหวัดกระบี่ ถนนริมน้ำสายนั้นต่อมาก็ได้ชื่อว่า “ถนนคงคา” ตามนามของท่าน

กลุ่มสุดท้ายที่ได้นำเสนอในวันนี้ คือ กลุ่มของเด็กชายโหน่ง โดยกลุ่มของเด็กชายโหน่ง ได้รับหน้าที่ในการศึกษาประวัติและบทบาทสำคัญของพระยาอิศราธิไชย (หมี ณ ถลาง)

กลุ่มของเด็กชายโหน่ง อธิบายว่า พระยาอิศราธิไชย (หมี ณ ถลาง) ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองกระบี่ต่อจากพระพนริหุยสงคราม บทบาทที่สำคัญประการแรก คือ ท่านเป็นผู้ถือนโยบายปราบคนพาล อภิบาลคนดี กล่าวคือ ในสมัยของท่านจะมีโจรชุกชุม งานของท่านคือการปราบโจรให้สงบราบคาบ บทบาทที่สำคัญประการถัดมา คือ การพัฒนาทางการศึกษา ด้วยทางกระทรวงธรรมการได้ออกพระราชบัญญัติการประถมศึกษาขึ้น โดยมีนโยบายจัดการศึกษาให้แก่ราษฎรให้เป็นระบบขึ้น ทางราชการจึงสั่งการให้จัดสร้างโรงเรียนให้พอกับสถานที่สอน เมื่อพระยาอิศราธิไชย (หมี ณ ถลาง) รับนโยบายก็ได้ทำการประชุมกำนันผู้ใหญ่บ้าน และมอบหมายให้กำนันผู้ใหญ่บ้านสร้างโรงเรียนให้ทุกตำบล ผลปรากฏว่า จังหวัดกระบี่ได้สร้างเสร็จและทันทุกตำบลจนทำให้ได้รับความชมเชยจากพระยารัชฎานุประดิษฐ์ ซึ่งในขณะนั้นท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นสมุหเทศาภิบาลมณฑลภูเก็ต และส่งผลให้กำนันในตำบลต่าง ๆ ได้รับความดีความชอบและได้รับการเลื่อนบรรดาศักดิ์

นอกจากนี้ท่านยังได้จัดตั้งโรงเรียนมัธยมขึ้น เป็นอาคารไม้ถาวร หลังคาทรงปั้นหยา มุงกระเบื้อง จำนวน 3 ห้องเรียน การจัดตั้งโรงเรียนแห่งนี้ท่านไม่ได้ใช้งบประมาณแต่อย่างใด ท่านได้ขอความร่วมมือจากข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน ให้สละทรัพย์สินคนละเล็กคนละน้อยจนสำเร็จและกลายมาเป็นโรงเรียนที่ได้ชื่อว่า “โรงเรียนอามาศย์พานิชกุล”

บทบาทที่สำคัญประการสุดท้าย คือ ท่านได้พัฒนาวัดแก้วโกกรวาราณให้เป็นวัดประจำจังหวัด

การนำเสนอของทุกกลุ่มจบลง คุณครูพริ้งภรณ์กล่าวชมเชยนักเรียนทุกกลุ่ม พร้อมทั้งสรุปเนื้อหาสาระทั้งหมดให้นักเรียนอีกครั้ง จากนั้นคุณครูพริ้งภรณ์ให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการศึกษาเรื่องบุคคลสำคัญในท้องถิ่น

“ไหนนักเรียนลองบอกมาสิคะว่า จากการที่นักเรียนได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องบุคคลสำคัญในท้องถิ่นแล้ว นักเรียนได้รับประโยชน์อะไรบ้าง” คุณครูพริ้งภรณ์กล่าว

“สำหรับหนูนะคะ หนูคิดว่าการศึกษาเรื่องบุคคลสำคัญในท้องถิ่นทำให้หนูเกิดความรักความภาคภูมิใจในชาติบ้านเมืองของตนมากขึ้นค่ะ” เด็กหญิงเพริศแพรวกล่าว

“สำหรับผมนะครับ การเรียนเรื่องบุคคลสำคัญในท้องถิ่นทำให้เราได้รู้ว่าบ้านเมืองของเราว่าจะมาเป็นวันนี้ได้บรรพบุรุษของเราต้องเสียสละมากแค่ไหน” เด็กชายภูผากล่าว

“สำหรับหนู บุคคลในท้องถิ่นสามารถเป็นภาพสะท้อนถึงคุณงามความดีให้กับเราได้ค่ะ” แก้วตากล่าว

“ผมเห็นด้วยกับแก้วตาครับ ตัวอย่างของคุณงามความดีจะส่งผลให้ให้ลูกหลานรุ่นหลังปฏิบัติตามต่อไปครับ” โหน่งกล่าวเสริม

“ในส่วนของผมไม่มีอะไรจะพูดครับ เพราะคนอื่นได้พูดในสิ่งที่ผมคิดกันไปหมดแล้ว แต่ผมมีสิ่งที่ยกเสนอแนะครับ ผมอยากให้อาจารย์ที่รักท้องถิ่นยังคงมีต่อไป ผมชอบการศึกษานอกชั้นเรียนมาก ๆ ครับ มันน่าสนใจและมันทำให้ผมเกิดทักษะกระบวนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผมคิดว่าการเรียนรู้นั้นเราเรียนรู้ได้ในทุกหนทุกแห่ง ไม่จำกัดอยู่ในห้องแคบ ๆ เพราะบางครั้งห้องสี่เหลี่ยมทำให้ผมรู้สึกว่ามันจำกัดการเรียนรู้ของผม” กล้าณรงค์กล่าว

ก่อนที่ทุกคนจะไปเรียนวิชาต่อไปคุณครูพริ้งภรณ์ได้ให้ข้อคิดกับเด็ก ๆ ทุกคนว่า “บุคคลครั้งก่อนเก่า พวกเราไม่ควรลืมเตือน เพราะพวกเขาเป็นสิ่งย้ำเตือน ให้เรารู้ว่าเราจะมาเป็นวันนี้ได้นั้นเพราะใคร ในฐานะที่เราเป็นเยาวชน เราต้องร่วมสร้างคน สร้างชาติให้สดใส ร่วมรักษาท้องถิ่น ร่วมรักษาความเป็นไทย เพื่อให้สังคมเราโชคดีมีความรุ่งเรือง”

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
จตุสดมภ์	วิธีจัดระเบียบราชการบริหารส่วนกลางในสมัยโบราณ โดยตั้งกรมหรือกระทรวงใหญ่ขึ้น 4 กรม คือ กรมเมือง กรมวัง กรมคลัง กรมนา มีเสนาบดีเจ้ากระทรวงว่าการในแต่ละกรมนี้ รวมเรียกว่า จตุสดมภ์ ซึ่งแปลว่าหลัก 4
โจษจัน	พูดกันเชิงแซ่ , เต่าลือกันอ้ออึง , จรรโจษ หรือจันโจษ ก็ใช้
ทัศนียภาพ	ภาพที่นำดู, ภาพที่งดงาม, มักใช้แก่การกล่าวถึงภูมิประเทศ
ปราชญ์	ผู้รู้, ผู้มีปัญญา
พฤษภา	ต้น ไม้
ศาสนกิจ	งาน หรือกิจที่นักบวชในศาสนาปฏิบัติ เช่น การทำวัตรสวดมนต์ การเผยแพร่ศาสนา
สมุหเทศาภิบาล	ผู้สำเร็จราชการมณฑลสมัยโบราณ
สหชาติ	ผู้เกิดร่วมวันเดือนปีเดียวกัน, ผู้เกิดร่วมปีนักษัตรในรอบเดียวกัน

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง “สวนพฤกษชาติ” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคันเงินเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. ร้องเพลง หรือบรรเลงดนตรีเป็นหมู่คณะ
ให้มึนเสียงไปเพราะกลมกลืนกัน	ก. ปราชาญ์
2. ผู้รู้, ผู้มีปัญญา	ข. โจษจัน
3. ผู้สำเร็จราชการแทนสมเด็จพระบรมราชา	ค. พฤษชาติ
4. พุดกันแข่งแข่ง, เล่าลือกันอ้ออึ้ง	ง. ประสานเสียง
5. พื้นที่แห่งใดแห่งหนึ่งโดยเฉพาะ	จ. สหชาติ
6. คุณความดี, คุณธรรม, ความดี	ฉ. ท้องถิ่น
7. เชิดชู	ช. สลาก
8. เกิดร่วมวันเดือนปีเดียวกัน,
ผู้เกิดร่วมปีนักษัตรในรอบเดียวกัน	ซ. สมุหเทศาภิบาล
9. ต้นไม้	ฅ. ยกย่อง
10. ตัว หรือแผ่นกระดาษเล็ก ๆ ที่มีเครื่องหมาย
หรือสัญลักษณ์กำหนดไว้ใช้ในการเสี่ยงโชค
เสี่ยงทาย	ญ. คุณงามความดี

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. พระราชสุตทวิ มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

.....
.....
.....
.....

2. พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

.....
.....
.....
.....

3. หลวงเทพเสนา มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

.....
.....
.....
.....

4. พระยาอุตรกิจวิจารณ์ มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

.....
.....
.....
.....

5. พระพนธิยุหสงคราม มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบืออย่างไร

.....

.....

.....

6. พระยาอิศราธิไชย (หมี ณ ถลาง) มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบืออย่างไร

.....

.....

.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง “สวนพฤกษชาติ” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำซ่อน

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความ
ด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ง.....	1. ร้องเพลง หรือบรรเลงดนตรีเป็นหมู่คณะ
ให้มึนเสียงไปเพราะกลมกลืนกัน	ก. ปราชณู
ก.....	2. ผู้รู้, ผู้มีปัญญา	ข. โจษจัน
ช.....	3. ผู้สำเร็จราชการแทนสมเด็จพระบรม	ค. พฤษชา
ข.....	4. พูดกันซึ่งแซ่ , เต่าถือกันอ้ออึ้ง	ง. ประสานเสียง
ฉ.....	5. พื้นที่แห่งใดแห่งหนึ่งโดยเฉพาะ	จ. สหชาติ
ญ.....	6. คุณความดี, คุณธรรม, ความดี	ฉ. ท้องถิ่น
ฉ.....	7. เจริญ	ช. สลาก
จ.....	8. เกิดร่วมวันเดือนปีเดียวกัน ,
ผู้เกิดร่วมปีนักษัตรในรอบเดียวกัน	ซ. สมุหเทศาภิบาล
ค.....	9. ต้นไม้	ฉ. ยกย่อง
ช.....	10. ตัว หรือแผ่นกระดาษเล็ก ๆ ที่มีเครื่องหมาย
หรือสัญลักษณ์กำหนดไว้ ใช้ในการเสี่ยงโชค
เสี่ยงทาย	ญ. คุณงามความดี

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. พระราชสุตทวิ มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

พระราชสุตทวิเป็นพระภิกษุสงฆ์ที่มีความอัจฉริยภาพ มีวิริยะอุตสาหะ และมีปฏิภาณไหวพริบดี ท่านได้เล่าเรียนพระธรรมวินัยจนสอบไล่ได้ที่ 1 ด้วยความมีวิริยะอุตสาหะ และมีปฏิภาณไหวพริบดีของท่านทำให้ท่านสอบไล่ได้นักธรรมชั้นเอกและเปรียญธรรม 6 ทำให้ทางราชการและคณะสงฆ์จังหวัดกระบี่ได้เชิญท่านให้มาปฏิบัติศาสนกิจที่จังหวัดกระบี่ เมื่อท่านกลับมาก็ได้เป็นหัวหน้าภาค 8 ทำหน้าที่พิจารณาและตัดสินอรรถคดีหรืออิกรณ์ในทางพระสงฆ์ของจังหวัดกระบี่

2. พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

พระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช ท่านเป็นผู้จัดตั้งเป็นองค์การปกครองที่เรียกว่า “แขวง” ขึ้นเป็นครั้งแรกใน 3 ชุมชน ได้แก่ แขวงบ้านกาไส ตั้งขึ้นตรงเพนียดจับช้างริมคลองกาไส แขวงย่านคลองพน ตั้งขึ้นริมคลองพนซึ่งอยู่ในเขตอำเภอคลองท่อมปัจจุบัน และแขวงบ้านปากลาว ตั้งขึ้นตรงคลองปากลาวในเขตอำเภออ่าวลึกปัจจุบัน ซึ่งแต่ละแขวงจะมีหัวหน้าปกครอง ภายใต้การควบคุมดูแลของพระปลัดเมืองนครศรีธรรมราช สาเหตุที่ท่านได้จัดตั้งเป็นแขวงก็เพราะว่าจะได้ลดเหตุอันเกิดจากกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพล จากจุดเริ่มต้นอันสำคัญนี้ทำให้แขวงกาไสได้ยกฐานะขึ้นเป็นเมืองกระบี่ในปี พ.ศ. 2415

3. หลวงเทพเสนา มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

หลวงเทพเสนาเป็นเจ้าเมืองคนแรกของกระบี่ ท่านได้ปฏิบัติกิจต่าง ๆ ตามแผนการพัฒนาเมืองสมัยใหม่ตามพระบรมราโชบายของรัชกาลที่ 5 ที่ได้กำหนด และท่านได้พัฒนาบ้านเมือง เช่น การจัดทำถนนเข้าหมู่บ้าน จัดทำท่าเทียบเรือเพื่อความสะดวกในการขนส่งสินค้า ทำสะพาน ส่งเสริมการเกษตร แนะนำให้ปลูกผักเพื่อเป็นอาชีพและมีกินในครัวเรือน

4. พระยาอัครกิจวิจารณ์ มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

พระยาอัครกิจวิจารณ์เป็นเจ้าเมืองกระบี่ที่ได้รับการขนานนามว่า “เจ้าเมืองนักพัฒนา” เพราะท่านเป็นผู้ที่ความรอบรู้และมีประสบการณ์ในการพัฒนาในหลายแห่ง งานแรกที่ท่านได้กระทำเมื่อย้ายมาดำรงตำแหน่ง ณ จังหวัดกระบี่ นั่นก็คือ ท่านได้สำรวจชัยภูมิพื้นที่การตั้งเมือง แล้วกำหนดการตั้งผังเมืองขึ้นให้เป็นสัดส่วน ในปี ร.ศ. 122 ท่านได้จัดตั้งโรงเรียนตรังบริเวณบ้านท่าแดง ซึ่งนับว่าเป็นโรงเรียนแห่งแรกในตัวเมืองจังหวัดกระบี่ นอกจากนี้ท่านได้ปรับปรุงถนนหนทาง ขุดคูข้างถนน ถมถนนลูกรังเพื่อให้การคมนาคมสะดวกยิ่งขึ้น

5. พระพนธิยุทธสงคราม มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

พระพนธิยุทธสงคราม เป็นเจ้าเมืองต่อจากพระยาอัครกิจวิจารณ์ ท่านมีบทบาทในงานด้านพัฒนาจิตใจประชาชน กล่าวคือ ท่านมอบหมายให้กำนันผู้ใหญ่บ้านช่วยกันสร้างที่พักสำหรับพระสงฆ์และสุเหร่าในชุมชนมุสลิม นอกจากนี้ท่านยังได้คิดค้นการทำถนนสายริมแม่น้ำ และจัดให้มีตลาดนัดเช้าเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกัน นับว่าถนนริมน้ำแห่งนั้นเป็นตลาดนัดแห่งแรกในจังหวัดกระบี่ ถนนริมน้ำสายนั้นต่อมาก็ได้ชื่อว่า “ถนนคงคา” ตามนามของท่าน

6. พระยาอิศราธิไชย (หมี ณ กลาง) มีบทบาทสำคัญต่อจังหวัดกระบี่อย่างไร

พระยาอิศราธิไชย (หมี ณ กลาง) ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองกระบี่ต่อจากพระพนธิยุทธสงคราม บทบาทที่สำคัญประการแรก คือ ท่านเป็นผู้ถือนโยบายปราบคนพาล อภิบาลคนดี บทบาทที่สำคัญประการถัดมา คือ การพัฒนาด้านการศึกษา ท่านได้จัดตั้งโรงเรียนมัธยมขึ้น โดยการจัดตั้งโรงเรียนแห่งนี้ท่านไม่ได้ใช้งบประมาณแต่อย่างใด ท่านได้ขอความร่วมมือจากข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน ให้สละทรัพย์สิ้นคนละเล็กน้อยจนสำเร็จและกลายมาเป็นโรงเรียนที่ได้ชื่อว่า “โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล” และบทบาทที่สำคัญประการสุดท้าย คือ ท่านได้พัฒนาวัดแก้วไกรวารามให้เป็นวัดประจำจังหวัด

“ภารกิจของสิลันตา” เสด็จในร่างหอยชักตีน

ณ ห้วงมหรรณพแห่งดินแดนทะเลเมืองกระบี่ มีเทวดาพระองค์หนึ่งชื่อ สิลันตา เสด็จองค์นี้ได้รับหน้าที่จากพระอินทร์ผู้เป็นใหญ่แห่งสรวงสวรรค์ให้ดูแลห้วงมหาสมุทรทั้งหมดในดินแดนเมืองกระบี่ แต่ด้วยความที่เทวดาองค์นี้เป็นเทวดาที่มีรูปร่างจึงเป็นที่หลงรักและชื่นชอบของเหล่านางฟ้า บวกกับเทวดาองค์นี้มักจะหลงระเหิรในความหล่อเหลาของตนเอง ทำให้เกี่ยวพาราสีเหล่านางฟ้าไปเรื่อยจนล้มกระทำการหน้าที่ของตนเอง

วันหนึ่งมนุษย์ชาติที่อยู่ใกล้ห้วงมหาสมุทรแถบทะเลอันดามันได้รับความเดือดร้อนขาดแคลนซึ่งข้าวปลาอาหารมาประดังชีวิต น้ำทะเลเหือดแห้ง กุ้งหอยปูปลาที่ไม่มี จนทำให้พวกเหล่ามนุษย์ชาติเหล่านี้ต้องร้องขอต่อฟ้าดิน

“ข้าแต่เทวดาฟ้าดิน ในขณะที่พวกข้าน้อยได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก น้ำในทะเลก็เหือดแห้ง จะหากุ้งหอยปูปลามาเป็นอาหารในการดำรงชีวิตก็ไม่มี ตอนนี้ลูกหลานของพวกข้าไม่ได้บริโภคอาหารอย่างสมบูรณ์ ทำให้เขาป่วยกระเสาะกระแสะ ถ้าสถานการณ์ยังเป็นแบบนี้ต่อไปพวกข้า และลูก ๆ หลาน ๆ ของพวกข้าต้องตายเป็นแน่ วอนเทพเทวดาจงช่วยพวกข้าด้วยเถิด” เหล่ามนุษย์ชาติอ้อนวอนร้องขอความสงสารจากเทวดา

เมื่อคำร้องขอได้ล่องลอยไปถึงทิพยโสดญาณของพระอินทร์ ทำให้พระอินทร์แปลกใจมากกว่าทำไมจึงได้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ได้ เพราะท่านได้ให้เทพสิลันตาเป็นผู้ปกป้องดูแลรักษาบริเวณนี้ ท่านก็เลยให้เทพไอยราซึ่งเป็นเทพที่ดูแลปรนนิบัติข้างกายท่านไปเชิญเทพสิลันตาให้มาเข้าเฝ้าพระองค์ เมื่อเทพสิลันตาให้มาเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ได้ไต่ถามเกี่ยวกับความดังกล่าว แต่เทพสิลันตาก็ไม่รู้เรื่องในเรื่องราวที่เป็นไปเลย ทำให้พระอินทร์เกิดความกริ้วมากที่เทพสิลันตาได้บกพร่องต่อหน้าที่ ท่านได้สั่งให้เทพสิลันตาไปเกิดเป็นหอยที่มีลักษณะที่

แปลกประหลาดนั้นก็คือ มีเท้าโผล่ออกมาจากเปลือก หน้าที่ของเทพสิลันตานั่นก็คือ ต้องทำประโยชน์มนุษยชาติในแคว้นนั้นล้มตาอัปาทได้ และดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข หากเทพสิลันตาทำภารกิจสำเร็จจะได้กลับมาเป็นเทพดั้งเดิม แต่ถ้าเทพสิลันตาทำไม่สำเร็จก็จะกลายเป็นหอยตลอดไปเช่น เทพสิลันตาได้รับคำบัญชาจากพระอินทร์ก่อนไปจุติเป็นหอย

การเป็นหอยของเทพสิลันตาช่างลำบากยิ่งนัก เพราะพูดก็ไม่ได้ ไปไหนมาไหนก็ไม่รวดเร็วเหมือนเช่นเคย แลมมีความลักษณะทางกายภาพที่ไม่เหมือนหอยชนิดอื่น นั่นก็คือ มีเท้าโผล่ออกมา เทพสิลันตายังไม่รู้เลยว่าจะทำภารกิจของตนให้สำเร็จได้อย่างไร ระหว่างที่คิดหาวิธีทางดังกล่าวสิ่งที่เทพสิลันตาทำได้นั้นก็คือ การขยายพันธุ์เผ่าพันธุ์ตนเองให้มากที่สุด

วันหนึ่งมีชาวประมงคู่สามีภรรยาคนหนึ่งย้ายมา ณ ดินแดนแห่งนี้ ชาวประมงกลุ่มนี้แลเห็นหอยที่เขาไม่คุ้นตาดันเคลื่อนกลาตริมหาดทราย

“โห้! หอยอะไร พอน้ำแห้งเยอะเยอะไปหมดเลย” ชายชาวประมงคนหนึ่งกล่าว

“รูปร่างมันแปลกประหลาดดีนะ ไม่รู้จะกินได้ไหม” คงกินได้แหละ ภรรยาของชายชาวประมงคนนั้นพูด

“ไม่รู้กินได้รึเปล่า เราต้องเอาไปให้ลุงส่งดูว่ามันมีพิษไหม เพราะลุงส่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหอย ท่านสามารถบอกได้ว่ากินได้หรือไม่” ชายชาวประมงกล่าว

ทันใดนั้นชายชาวประมงคนนั้นก็เก็บตัวอย่างหอยเอาไปให้ลุงส่งดู เมื่อลุงส่งได้เห็นหอยชนิดนี้ก็ตกใจเป็นอย่างมาก เพราะหอยชนิดนี้ได้หายไปไม่มีใครพบเห็นมาเป็นเวลานานแล้ว

ลุงส่งบอกว่าหอยชนิดนี้ชาวบ้านในสมัยก่อนเขาขนานนามว่า “หอยชักตีน” เพราะเวลากินเราต้องจับที่เท้ามันและดึงออกมา

“ไหน ๆ พวกเธอไปพบมันที่ไหน” ลุงส่งถาม

“พวกเราพบมันที่ชายฝั่งทะเลกระบี่นี่แหละลุง” ภรรยาของชายชาวประมงตอบ

“ไหนพาฉันไปดูสิ” ลุงส่งกล่าว

“ได้จ๊ะ” ภรรยาของชายชาวประมงพูด

“โอ้! เยอะแยะเลย” ลุงส่งกล่าว

ทันใดนั้นเทพสลิ้นตาในร่างของหอยชักตีนก็นึกในใจตนเองทันทีว่า “ข้าคงได้ช่วยเหลือมนุษยชาติแล้วสินะ ถ้าข้าทำสำเร็จข้าจะได้กลับสรวงสวรรค์ของข้าสักที ข้าคิดถึงวิมานของข้าใจแสนจะขาดอยู่รอน ๆ แล้ว”

“วันนี้เอาอุปกรณ์คิดเรื่องมาบ้างไหม เราจะได้เก็บหอยไปกิน และแจกจ่ายชาวบ้านในชุมชนของเรากัน” ลุงส่งถาม

“เอามาครบครับลุง” ชายชาวประมงตอบ

“ถ้าอย่างนั้นเรามาเริ่มเก็บกันเลย” ลุงส่งกล่าว

“พวกพี่ ๆ น้อง ๆ ของข้า พวกเจ้าอย่าได้กลัวพวกมนุษย์เลย ธรรมชาติสร้างพวกเราให้มาทำประโยชน์ให้แก่มนุษยชาติ อย่าได้ร้องไห้เสียใจไปเลย กุศลผลบุญดังกล่าวนี้จะส่งพวกเจ้าไปเกิดในภพที่ดี” เทพสลิ้นตาในร่างของหอยชักตีนกล่าว

“จะเจ้านาย เจ้านายคือผู้สร้างพวกเรามา แล้วแต่เจ้านายจะบัญชา พวกเราพร้อมที่จะอุทิศร่างกายให้เจ้านายเสมอ ไม่มีเจ้านายพรรคพวกเราก็สูญพันธุ์ไปแล้ว” เหล่าบรรดาหอยชักตีนกล่าว

ครอบครัวชาวประมงพร้อมด้วยลุงส่งก็เก็บหอยได้มากพอสมควร จากนั้นลุงส่งก็ได้เรียกเหล่าบรรดาชาวบ้านให้มานั่งรับประทานอาหารเย็นกันที่บ้าน บ้านใครมีข้าวแกงอะไรก็ให้นำมากินร่วมกัน วันนี้ลุงส่งพร้อมที่จะเข้าครัวเอง โดยมีลูกมือนั่นก็คือ ภรรยาของชาวประมงและเหล่าบรรดาลูกบ้านอีก 2-3 คน

ลุงส่งเริ่มเอาน้ำแช่หอยก่อนที่จะไปหุงข้าวทำกับข้าวอย่างอื่นก่อน เพื่อจะให้หอยได้คายทราย โคลน และตมออกมา หุงข้าวทำกับข้าวอย่างอื่นเสร็จลุงส่งก็มอบหมายให้สาว ๆ ลูกมือนำ

น้ำจิ้มแบบฉบับน้ำจิ้มซีฟู้ด จากนั้นลุงส่งก็นำหอยชักตีน ไปต้มในน้ำเดือด จากนั้นไม่นานลุงส่งก็ยกมันออกมาจากเตาไปร้อน ๆ ก่อนที่จะแจกจ่ายให้กับคนในหมู่บ้าน

การรับประทานอาหารในมือนี่เป็นมือแรกที่ทุกคนมีความเปรมปรีดีและอึ้งอึ้ง เพราะนานแล้วที่ทุกคนไม่ได้สัมผัสความอึ้งอึ้งที่น่าอัศจรรย์ และความเอร็ดอร่อยเช่นนี้ เพราะปกติเขาได้กินแค่พอประทังชีวิตก็เท่านั้น

เทพลิลิตตาเล่าถึงทุกคืนวันว่าตนจะหาวิธีใดที่จะช่วยสร้างประโยชน์ให้มวลมนุษยชาติ เหล่านี้ได้ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข เพราะตอนนี้ตนไม่มีฤทธิ์ใด ๆ จะทำอะไรก็ยุ่งยาก ทนไคนั้นก็มีสิ่งหนึ่งคลายให้เทพลิลิตตาฝึกนั่งสมาธิเพื่อเข้าญาณสมาบัติเพื่อที่จะให้เกิดญาณขึ้นมาอีกครั้ง ความมุ่งมั่นพยายามอย่างสุดสาหัสของเทพลิลิตตาไม่เสียสูญ 7 ปีที่ได้นั่งสมาธิส่งผลให้เทพลิลิตตามีฤทธาญาณอยู่บ้างพอสมควร กล่าวคือ สามารถสื่อสารดวงจิตกับมนุษย์ได้ เมื่อเป็นอย่างนั้นเทพลิลิตตาก็ไม่รีรอที่จะสื่อสารจิตกับลุงส่ง ซึ่งท่านเป็นบุคคลที่ชาวบ้านในแถบนั้นให้ความเคารพนับถือ เพราะท่านเป็นเสมือนญาติผู้ใหญ่ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร และช่วยเหลือชาวบ้านในแถบนั้นตลอดเมื่อประสบกับปัญหาความเดือนร้อนหรือทุกข์ยาก

ในคืนที่พระจันทร์เต็มดวง ลุงส่งเหน็ดเหนื่อยจากการออกเรือไปหาปลา ลุงส่งก็ได้เข้านอนแต่หัวค่ำ ไม่นานนักลุงส่งก็หลับและได้ฝันไปว่าในหาดทรายริมทะเลเต็มไปด้วยหอยชักตีน มันมีจำนวนมากจนลุงส่งไม่สามารถเดินก้าวผ่านมันไปได้ ทนไคนั้นก็มีชายหนุ่มรูปร่างหน้าตา ราวกับเทพบุตร โผล่ตัวออกมาจากหอยตัวหนึ่งแล้วบอกกับลุงส่งว่า “ข้ารู้ว่าพวกเจ้า และเหล่าบรรดามิตรของพวกเจ้าได้รับความลำบาก หาเช้ากินค่ำ ข้าวปลาเงินทองก็ไม่พอประทังชีวิต” เทพลิลิตตากล่าว

“ท่านรู้ได้อย่างไร หลายปีที่ผ่านมาพวกเราอยู่อย่างยากแค้นแสนเข็ญ ถึงคราวออกทะเลเพื่อหากุ้ง หอย ปู ปลามาประทังชีวิตก็แทบจะไม่มี” ลุงส่งพูด

“เรารู้สิ เราและเหล่าบรรดาหอยชักตีนของเราสามารถช่วยเจ้า และเหล่าบรรดามิตรของพวกเจ้าได้” เทพลิลิตตากล่าว

“แล้วพวกท่านจะช่วยพวกข้าอย่างไร ท่านและพรรคพวกของท่านก็เป็นแค่หอยธรรมดา ๆ แค່ท่านเป็นอาหารให้กับพวกเราได้ประทังชีวิตก็บุญมากโขแล้ว” ลุงส่งกล่าว

“พวกท่านสามารถเพิ่มมูลค่าให้กับพวกข้าได้” เทพลิลิตตา กล่าว

“เพิ่มมูลค่าอย่างไร” ลุงส่งถาม

“ก็พวกท่านเอาเข้าไปขายสิ พวกท่านก็จะได้มีเงินมีทองใช้ ข้าวปลาอาหารหรือสิ่งไหนที่ท่านอยากได้ท่านก็จะได้สมหวังดังที่ท่านปรารถนา ในทางกลับกันข้าก็จะได้อนุญศุลไปด้วยที่ข้าได้ช่วยท่าน” เทพลีลันตากล่าว

ทันใดนั้นลู่งส่งก็สะดุ้งตกใจตื่นเพราะได้ยินเสียงกรรยาของลู่งส่งเรียก ทุกความฝันลู่งส่งจำได้ไม่ผิดเพี้ยน

วันรุ่งขึ้นลู่งส่งก็เรียกให้ชาวบ้านมารวมตัวกัน ณ ที่ประชุมของหมู่บ้าน ลู่งส่งเล่าเหตุการณ์ในความฝันให้ชาวบ้านทุกคนฟัง ทันใดนั้นเมื่อลู่งส่งเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ให้ทุกคนฟังเสร็จสิ้นก็ได้มีเด็กสาวคนหนึ่งยกมือและเสนอความคิดเห็นว่า “ขอโทษนะคะ หนูขอเสนอว่านอกจากเราจะนำไปขายในตลาดตามละแวกใกล้เคียงของหมู่บ้านของเราแล้ว เราควรจัดทำเป็นสินค้าประจำหมู่บ้าน และจัดตั้งสหกรณ์ร้านค้าภายในหมู่บ้านของเราละ โดยเราให้สมาชิกของเราลงหุ้น เมื่อขายได้และมีกำไรก็ปันผลหุ้นคืนให้ทุก ๆ ปี ส่วนใครจะนำสินค้าใดที่นอกเหนือจากผลิตภัณฑ์หอยชักตีนก็สามารถนำมาฝากขายกันได้”

“แล้วเราจะหาใครให้มาขายละ” สมาชิกในหมู่บ้านคนหนึ่งถาม

“ก็ให้คนในหมู่บ้านของเราที่ตงงาน และต้องการหางานทำลึะเป็นผู้ขาย” เด็กสาวคนนั้นตอบ “และเราก็เงินที่เป็นกำไรส่วนหนึ่งทำเป็นค่าจ้างให้กับเขา” เด็กสาวคนนั้นกล่าวเสริม

“ผมก็ว่าเป็นความคิดที่ดีนะ ฮ้าว ฮ้าว ใครเห็นด้วยกับความคิดนี้บ้าง” ลู่งส่งกล่าว

ทุกคนต่างพากันยกมือกันอย่างเนืองแน่น โดยไม่มีผู้คัดค้านเลยสักคน

“ก็สรุปว่าเอาตามนี้ละ ก่อนอื่นเรามาร่วมกันเลือกประธานกลุ่ม รองประธานกลุ่ม คณะกรรมการ เลขานุการ และเหรัญญิกกันก่อน” ลู่งส่งกล่าว

“ลู่งส่งคะ หนูคิดว่าหลังจากที่เราเลือกประธานกลุ่ม รองประธานกลุ่ม คณะกรรมการ เลขานุการ และเหรัญญิกกันแล้ว เราควรแบ่งหน้าที่เลขนะคะว่าใครจะเป็นผู้ออกเรือหาปลาหาหอยชักตีน ใครจะเป็นผู้นำสินค้าไปขายยังตลาดที่อยู่ในระแวกใกล้เคียง ใครจะเป็นพนักงานขายในสหกรณ์ร้านค้า” เด็กสาวคนนั้นกล่าว

“ดีดี ลันเห็นด้วย” ภรรยาของลู่งส่งกล่าว

เวลาล่วงเลยไป 7 วัน ชาวบ้านต่างช่วยกันสร้างสหกรณ์ประจำหมู่บ้านสำเร็จพร้อมที่จะเปิดการค้าขายอย่างเป็นทางการ ทุกคนต่างทำหน้าที่ของตนเองอย่างไม่บกพร่อง ไม่นานนักก็มีกิจการของหมู่บ้านเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งกิจการ คือ ร้านภัตตาคารอาหารซีฟู้ด ซึ่งอาหารที่ขึ้นชื่อ

นั่นก็คือ เมนูหอยชักตีน หากใครได้มารับประทานอาหาร ณ ร้านภัตตาคารอาหารซีฟู้ดแล้วไม่สั่งเมนูหอยชักตีนถือว่ามาไม่ถึง

หลังจากนั้นการดำเนินชีวิตของคนในหมู่บ้านก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ ไม่ขัดสนขั้นแค้นเหมือนอย่างก่อนเก่า ทุกคนพร้อมไปด้วยความสุข และทรัพย์สินเงินทองที่พอเลี้ยงชีพของตนได้

ภารกิจของสิลันดา เทวดาในร่างหอยชักตีนก็ได้สำเร็จเสร็จสิ้น ทำให้ได้กลับสู่สรวงสวรรค์และได้กลับไปทำหน้าที่ดูแลห้วงมหาสมุทรทั้งหมดในดินแดนเมืองกระบี่ดั้งเดิม ส่วนเหล่าบรรดาหอยชักตีนก็ทำหน้าที่ขยายพันธุ์ของคนเพื่อมวลมนุษยชาติต่อไป

“ใกล้เทพสิลันดา ไปอยู่เมืองมนุษย์ เมืองมนุษย์ได้สอนอะไรกับเจ้าบ้างไหม” พระอินทร์ถาม

“ข้าแต่เทพเจ้าแห่งสรวงสวรรค์เมืองมนุษย์นั้น ไซรีได้สอนอะไรกับข้าพระบาทมากมายพะยะค่ะ” เทพ สิลันดาตอบ

“แล้วหลังจากนี้เจ้ายังจะบกร่องหน้าที่ของเจ้าอีกหรือไม่” พระอินทร์ถาม

“ข้าพระบาทจะไม่กระทำเช่นนั้นแล้วพะยะค่ะ ข้าพระบาทจะดูแลห้วงมหาสมุทรเป็นอย่างดี และจะไม่ทำให้มวลมนุษยชาติเดือดร้อนอีกแล้วพะยะค่ะ เมื่อมวลมนุษยชาติมีความสุข ข้าพระบาทซึ่งเป็นเทวดาผู้ดูแลห้วงมหาสมุทรที่มีความสุขไปด้วยพะยะค่ะ ข้าพระบาทสัญญาว่า ข้าพระบาทจะไม่ละทิ้งหน้าที่ ไม่หลงระเริง และไม่ลุ่มหลงในอิสตรีอีกต่อไป ข้าพระบาทสัญญา” เทพสิลันดากล่าว

“ขอให้เจ้ารักษาคำสัตย์ของเจ้าเถิด” พระอินทร์กล่าว

คำศัพท์และความหมาย

คำศัพท์	ความหมาย
กระเสาะกระแสะ	ถอดแอดด้วยอาการป่วย , เสาะแสะ ก็ว่า
กริ้ว	โกรธ , เคือง
ขัดสนขันแค้น	อึดอัด ขัดสน มักใช้เข้ากับคำ ยากจน
คำสัตย์	คำสัญญา , คำปฏิญาณ , คำมั่น , สัจจะ
ทิพยโสดยาน	หุทิพย์
เหรียญก	ตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินของชมรม หรือ สมาคม เป็นต้น
ห้วงมหรณพ	ทะเลใหญ่ ห้วงน้ำใหญ่

กิจกรรมที่ 1

เรื่อง “ภารกิจของลิ้นตา” เทวดาในร่างหอยชักตีน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความ
ด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

1. ทะเลใหญ่ ห้วงน้ำใหญ่	ก. กริ้ว
2. ชื่อเทวราชผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์และ
ชั้นจาตุมหาราช	ข. สวงสวรรค์
3. นูทิพย์	ค. พระอินทร์
4. โกรธ , เคือง	ง. จูติ
5. หม่อมมนุษย์ , ชาวโลก	จ. เผ่าพันธุ์
6. สวรรค์	ฉ. ห้วงมหรณพ
7. คลื่อน เปลี่ยนสภาพจากกำเนิดหนึ่ง ไปเป็น
อีกกำเนิดหนึ่ง	ช. หอยชักตีน
8. เชื้อสาย	ซ. ร่มโพธิ์ร่มไทร
9. เป็นชื่อของหอยทะเลชนิดฝาเดียวเปลือก
บางชนิดหนึ่ง โดยมีรูปร่างคล้ายหอยสังข์ขนาดเล็ก	ฌ. ทิพยโสตญาณ
10. ที่พึ่ง , ผู้ให้ความคุ้มครองช่วยเหลือ ,
ผู้ให้ความอบอุ่นร่มเย็น	ญ. มนุษยชาติ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. เทพลีลันตาเป็นใคร และสาเหตุใดที่ทำให้เทพลีลันตาต้องโดนสาปให้ไปอยู่ ณ เมืองมนุษย์

.....

.....

.....

.....

2. เทพลีลันตาโดนสาปให้เป็นอะไร และมีรูปร่างลักษณะอย่างไร

.....

.....

.....

.....

3. การที่เทพลีลันตาจะได้กลับสู่สรวงสวรรค์ก็ครั้งนั้น เทพลีลันตาจะต้องทำภารกิจอะไรให้สำเร็จ และจากภารกิจดังกล่าวนี้เทพลีลันตาทำสำเร็จหรือไม่

.....

.....

.....

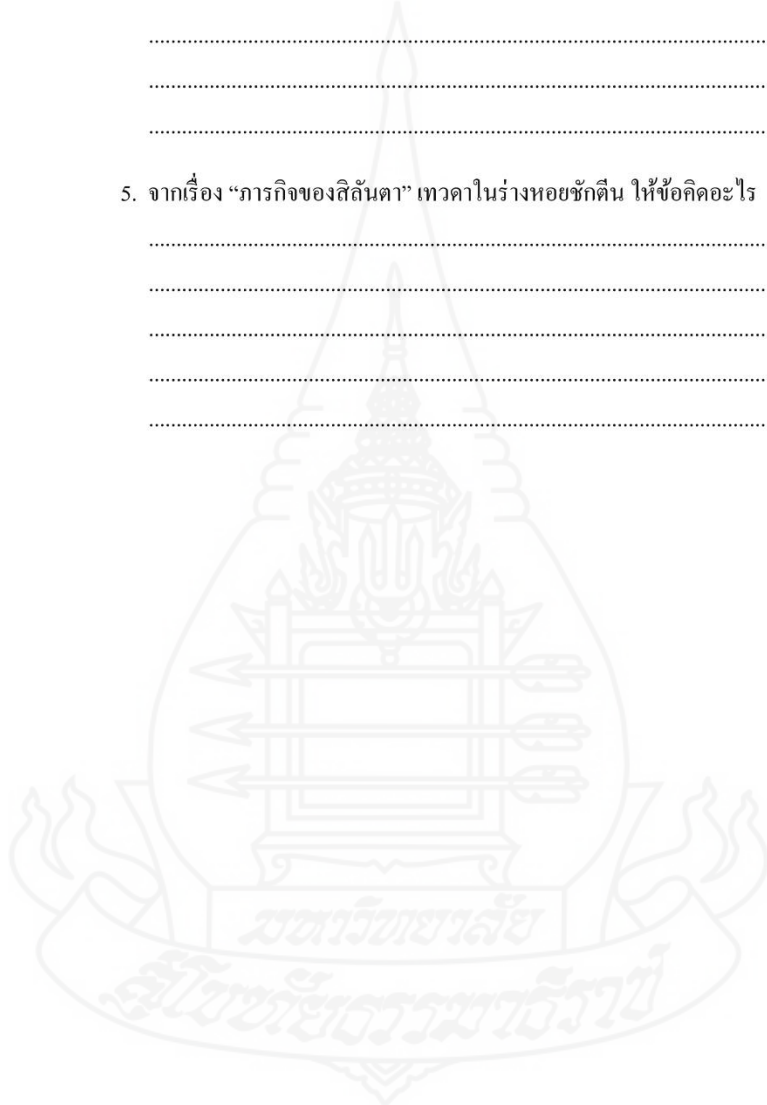

4. จากเรื่องเทพสิลันดาได้นั่งสมาธิเป็นเวลา 7 ปี จนสามารถสื่อสารดวงจิตกับมนุษย์ได้
นักเรียนคิดว่า การนั่งสมาธิมีประโยชน์หรือไม่ อย่างไร

.....
.....
.....

5. จากเรื่อง “ภารกิจของสิลันดา” เทวดาในร่างหอยชักตีน ให้ข้อคิดอะไร

.....
.....
.....
.....

เฉลยกิจกรรมที่ 1

เรื่อง "ภารกิจของลิ้นตา" เหวดในร่างหอยชักตีน

ตอนที่ 1 กิจกรรมหาคำจนเจอ

คำชี้แจง นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ด้านขวามาเติมลงในช่องว่างหน้าข้อความด้านซ้ายมือให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

ค.....	1. ทะเลใหญ่ ห้วงน้ำใหญ่	ก. กริ้ว
ค.....	2. ชื่อเทวราชผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์และชั้นจาตุมหาราช	ข. สวงสวรรค์
ณ.....	3. บูทิตย์	ค. พระอินทร์
ก.....	4. โกรธ , เคือง	ง. จูติ
ญ.....	5. หมุ่มมนุษย์ , ชาวโลก	จ. เผ่าพันธุ์
ข.....	6. สวรรค์	ฉ. ห้วงมหรรมพ
ง.....	7. เคลื่อน เปลี่ยนสภาพจากกำเนิดหนึ่งไปเป็นอีกกำเนิดหนึ่ง	ช. หอยชักตีน
จ.....	8. เชื้อสาย	ซ. ร่มโพธิ์ร่มไทร
ช.....	9. เป็นชื่อของหอยทะเลชนิดฝาเดียวเปลือกบางชนิดหนึ่ง โดยมีรูปร่างคล้ายหอยสังข์ขนาดเล็ก	ณ. ทิพยโสตญาณ
ช.....	10. ที่พึ่ง , ผู้ให้ความคุ้มครองช่วยเหลือ , ผู้ให้ความอบอุ่นร่มเย็น	ญ. มนุษยชาติ

ตอนที่ 2 กิจกรรมคำถามชวนคิด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. เทพลีลันตาเป็นใคร และสาเหตุใดที่ทำให้เทพลีลันตาต้องโดนสาปให้ไปอยู่ ณ เมืองมณุษย์

เทพลีลันตาเป็นเทพที่ดูแลห้วงมหาสมุทรทั้งหมดในดินแดนเมืองกระบี่ สาเหตุที่ทำให้เทพลีลันตาต้องโดนสาปให้ไปอยู่ ณ เมืองมณุษย์ คือ เทพลีลันตาได้กระทำการพร่องต่อหน้าที่ไม่เสียดูแลมหาสมุทร มัวหลงระเหิงในตนเอง ชอบเที่ยวพาราตีเล่นางฟ้าไปเรื่อยจนละเลยหน้าที่ที่ตนพึงกระทำ จึงส่งผลให้มวลมนุษย์ได้รับความเดือนร้อน

2. เทพลีลันตาโดนสาปจากพระอินทร์ให้เป็นอะไร และมีรูปร่างลักษณะอย่างไร

เทพลีลันตาโดนสาปให้เป็นหอยชักตีน ซึ่งมีรูปร่างลักษณะ คือ เป็นหอยทะเลชนิดฝาเดียวเปลือกบาง โดยมีรูปร่างคล้ายหอยสังข์ขนาดเล็ก เวลาผู้คนนำมารับประทานต้องชักตีนที่โผล่ของมันออกมา

3. การที่เทพลีลันตาจะได้กลับสู่สรวงสวรรค์อีกครั้งนั้น เทพลีลันตาจะต้องทำภารกิจอะไรให้สำเร็จ และจากภารกิจดังกล่าวนี้ เทพลีลันตาทำสำเร็จหรือไม่

การที่เทพลีลันตาจะได้กลับสู่สรวงสวรรค์อีกครั้ง เทพลีลันตาต้องทำประโยชน์มนุษยชาติในดินแดนเมืองกระบี่ให้ลืมหืมตาอำปากได้ และดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข จากภารกิจดังกล่าวนี้ เทพลีลันตาได้กระทำสำเร็จ

4. จากเรื่องเทพลีลันตาได้นั่งสมาธิเป็นเวลา 7 ปี จนสามารถสื่อสารดวงจิตกับมนุษย์ได้ นักเรียนคิดว่า การนั่งสมาธิมีประโยชน์หรือไม่ อย่างไร

การนั่งสมาธิมีประโยชน์ เพราะเมื่อเรามีสมาธิ จะทำให้เรามีสติ และเกิดปัญญา จะกระทำการใดก็จะสำเร็จลุล่วงดังปรารถนา

5. จากเรื่อง “ภารกิจของสิลันตา” เทวดาในร่างหอยชักตีน ให้ข้อคิดอะไร

จากเรื่อง “ภารกิจของสิลันตา” เทวดาในร่างหอยชักตีน ให้ข้อคิดว่า จงทำหน้าที่ให้ดีที่สุด กล่าวคือ เราควรทำหน้าที่ที่เราได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด อย่าขาดตกบกพร่อง มิฉะนั้นจะเป็นอย่างเทพสิลันตาเทวดาในร่างหอยชักตีน

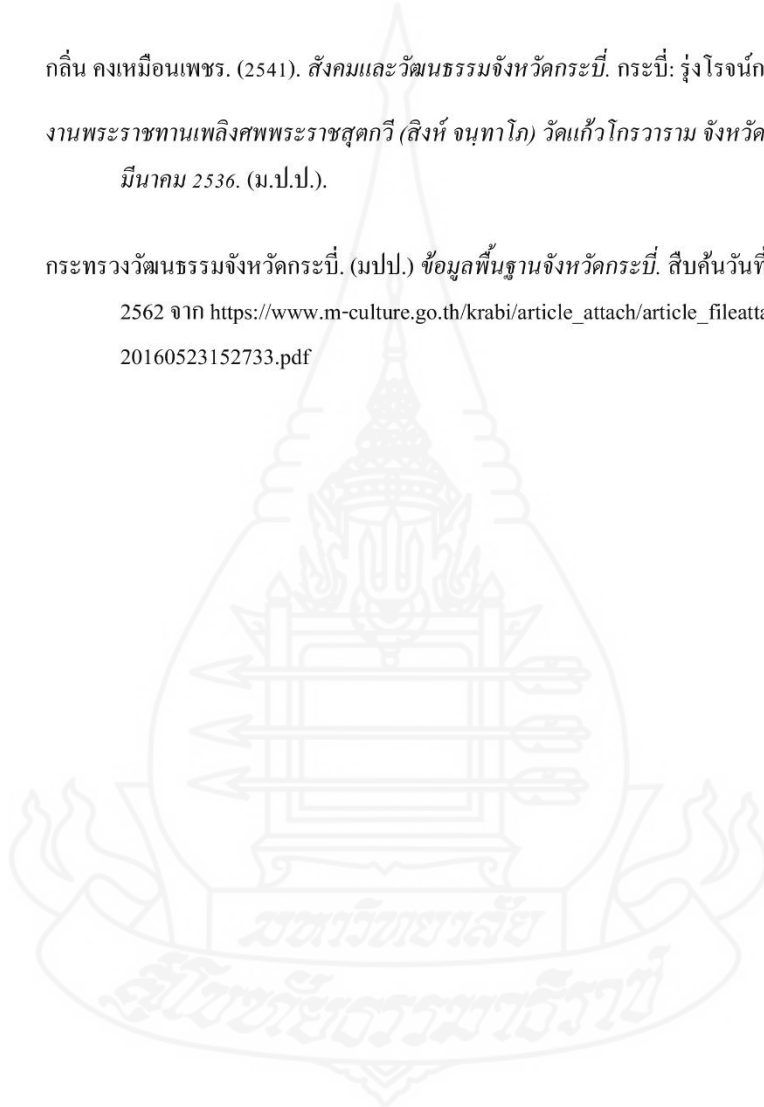

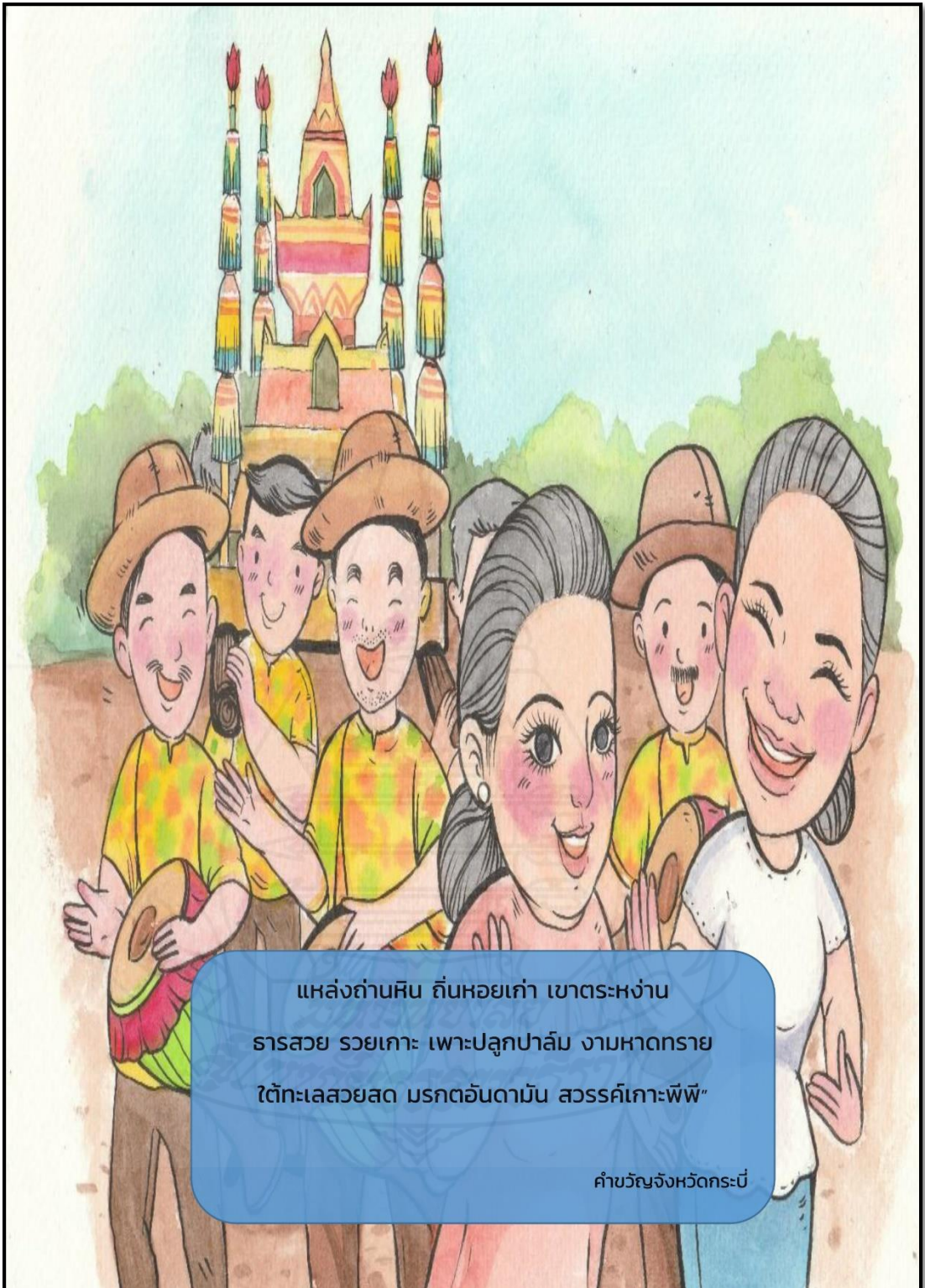
บรรณานุกรม

กถীন คงเหมือนเพชร. (2541). *สังคมและวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่*. กระบี่: รุ่งโรจน์การพิมพ์.

งานพระราชทานเพลิงศพพระราชสุดกวี (สิงห์ จันทาโก) วัดแก้วโกกรวาม จังหวัดกระบี่ 14 มีนาคม 2536. (ม.ป.ป.).

กระทรวงวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่. (มปป.) *ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดกระบี่*. สืบค้นวันที่ 15 สิงหาคม 2562 จาก https://www.m-culture.go.th/krabi/article_attach/article_fileattach_20160523152733.pdf

แหล่งถ่านหิน ถิ่นหอยเก่า เขาตระหง่าน
ธารสวย รวยเกาะ เพาะปลูกปาล์ม งามหาดทราย
ใต้ทะเลสวยสด มรกตอันดามัน สวรรค์เกาะพีพี”

คำขวัญจังหวัดกระบี่

1.3 การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านตามขั้นตอน ดังนี้

1.3.1 ตั้งเป้าหมายในการเขียนให้ชัดเจนว่าตนเองจะเขียนเรื่องในรูปแบบใด สำหรับนักเรียนระดับชั้นอะไร โดยการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านในครั้งนี้ ผู้ศึกษาสนใจที่จะเขียนเรื่องในรูปของสารบันเทิง รูปแบบของร้อยแก้ว โดยสอดแทรกเรื่องราวของท้องถิ่นซึ่งเป็น เรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาในเนื้อเรื่อง เพื่อให้นักเรียนได้ทั้งสาระด้านความรู้ และความสนุกสนาน ส่งเสริมทักษะการอ่าน ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน คุณธรรม และจริยธรรม ตลอดจนสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่นและบรรพชน ของตน

1.3.2 ศึกษาวิธีการเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่าน ประเภทร้อยแก้ว และศึกษา วิธีการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านจากเอกสาร และตำราต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้าง หนังสือส่งเสริมการอ่าน

1.3.3 กำหนดขอบเขตของเนื้อหาที่เขียนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ กล่าวคือ เขียนเรื่องในรูปของสารบันเทิง รูปแบบของร้อยแก้ว โดยสอดแทรกเรื่องราวของท้องถิ่นซึ่งเป็น เรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาในเนื้อเรื่อง เพื่อให้นักเรียนได้ทั้งสาระด้านความรู้ และความสนุกสนาน ส่งเสริมทักษะการอ่าน ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน คุณธรรม และจริยธรรม ตลอดจนสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และหวงแหนท้องถิ่นและบรรพชน ของตน โดยผู้ศึกษาจะต้องศึกษาข้อมูลของจังหวัดกระบี่ก่อนที่จะมากำหนดขอบข่ายของเนื้อเรื่อง

เมื่อผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลของจังหวัดกระบี่อย่างถ่องแท้แล้ว ผู้ศึกษาได้ กำหนดขอบข่ายของเรื่องที่จะเขียนไว้ 10 เรื่อง ที่เกี่ยวข้อง และโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด กระบี่ ซึ่งเป็นเรื่องราวในจังหวัดที่นักเรียนอาศัยอยู่ ขอบเขตของเนื้อหาที่เขียนมีดังนี้

- 1) ประวัติและความเป็นมาของจังหวัดกระบี่
- 2) จาคเดือนสิบ
- 3) ประเพณีลอยเรือชาวเล
- 4) ตำนานเรื่องนางเบญจา
- 5) เตยปาหนัน
- 6) นกแก้วแร้วท้องถิ่น
- 7) ร่องเงี้ยว
- 8) ลิเกป่า
- 9) บุคคลสำคัญ

10) หอยชักตีน

1.3.4 ลงมือเขียน โดยขั้นตอนการเขียนมีดังนี้

1) เขียนโครงเรื่องไว้อย่างคร่าว ๆ ว่าจะเรื่องที่จะเขียนในแต่ละเรื่องรูปแบบเนื้อหาจะเป็นเช่นใด และเป็นไปในทิศทางใด มีการเปิด – ปิดเรื่องอย่างไร

2) เขียนเรื่องโดยกำหนดวิธีการเปิดเรื่อง คำเนินเรื่อง และการจบเรื่องอย่างละเอียด สร้างตัวละครให้ชัดเจนว่าแต่ละตัวมีบุคลิกภาพอย่างไร อายุเท่าไร รูปร่างนิสัยใจคอเป็นอย่างไร กำหนดฉากในเรื่องให้ชัดเจนว่าจะใช้สถานที่ใด เรื่องราวเกิดขึ้นตอนไหน และทบทวนเนื้อเรื่องว่ามีความเหมาะสม เป็นเอกภาพ และเป็นไปตามลำดับขั้นตอนหรือไม่ อย่างไร รวมทั้งดูความเหมาะสมของความยาวในเรื่องว่าจะใช้จำนวนกี่หน้า

3) เมื่อเขียนเรื่องในแต่ละเรื่องย่อยเสร็จก็ทำการตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสมและน่าสนใจ ให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับเนื้อหาในเนื้อเรื่อง โดยเรื่องย่อยที่แต่นั้นมีจำนวน 10 เรื่อง โดยมีชื่อเรื่องดังนี้

- 1) เรื่องเที่ยวงานกระบี่เบิกฟ้าอันดามัน
- 2) เรื่องจากเดือนสิบ
- 3) เรื่องลอยเรือชาวเล
- 4) เรื่องนางเบญจา ดำนานรักสามเส้าของเราสามคน
- 5) เรื่องอาณาจักรเตยปาหนัน
- 6) เรื่องท่องเที่ยวทัศนศึกษา เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขานอจู้จี้
- 7) เรื่องกาลครั้งหนึ่ง ณ เกาะลันตาใหญ่
- 8) เรื่อง “ลิเกป่า” คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อโต๊ะอะดัม
- 9) เรื่อง “สวนพฤกษาศาสตร์” แหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียน
- 10) เรื่อง “ภารกิจของสิลินดา” เทวดาในร่างหอยชักตีน

และตั้งชื่อเรื่องของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยมีชื่อเรื่องว่า “ณ เมืองบี” ซึ่งเป็นคำที่บ่งบอกถึงความเป็นจังหวัดกระบี่ และความเป็นภาคใต้ได้โดยชัดเจน เพราะคนใต้มักจะพูดรวบคำ หรือตัดคำ จาก “เมืองกระบี่” ก็แปรเปลี่ยนมาเป็น “เมืองบี”

1.3.5 นำเรื่องทั้ง 10 เรื่อง ไปให้เพื่อนครูและนักเรียนอ่านดู เพื่อทดสอบดูว่าเรื่องที่แต่งขึ้นนักเรียนมีความเข้าใจ และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเรื่องที่ได้อ่านมากน้อยเพียงใด

1.3.6 นำเรื่องที่ทำให้เพื่อนครูและนักเรียนอ่านมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

1.3.7 ทบทวนเรื่องที่เขียนอีกครั้งเพื่อดูสำนวนภาษาและความเป็นเอกภาพของเรื่อง

1.3.8 กำหนดกิจกรรม พร้อมเฉลยกิจกรรมท้ายเรื่องในแต่ละเรื่องย่อยทั้ง 10 เรื่อง เพื่อเป็นการฝึกกระบวนการคิด และทดสอบกระบวนการอ่านของนักเรียนอีกทางหนึ่ง

1.3.9 จัดพิมพ์ต้นฉบับ ต้นฉบับที่จัดพิมพ์นั้นจะกำหนดรูปแบบของหนังสือให้มีขนาด 8 หน้ายก กล่าวคือ หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” ที่จัดทำขึ้นมีขนาด 18.5×26 เซนติเมตร จะประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ปกหน้า
- 2) คำนำ
- 3) สารบัญ
- 4) เนื้อหาของหนังสือส่งเสริมการอ่าน พร้อมภาพประกอบที่เป็นภาพวาดสีน้ำ
- 5) คำศัพท์
- 6) กิจกรรมท้ายเรื่อง พร้อมเฉลยกิจกรรมท้ายเรื่อง
- 7) บรรณานุกรม

1.3.10 นำต้นฉบับไปทดสอบ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเนื้อหา โดยให้ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และนักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งวิพากษ์วิจารณ์และให้คำแนะนำเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

1.3.11 ปรับปรุงและแก้ไขเนื้อหาให้เหมาะสมตามคำวิพากษ์วิจารณ์และคำแนะนำ พร้อมทั้งตรวจทานความถูกต้องอีกครั้งทั้งในด้านของความถูกต้องของเนื้อหา การใช้ภาษา และสำนวนโวหาร เป็นต้น

1.3.12 จัดพิมพ์รูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” ให้มีขนาด 18.5×26 เซนติเมตร

1.4 ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านมีรายละเอียดดังนี้

1.4.1 การตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

การตรวจสอบคุณภาพของหนังสือ โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน มีรายการประเมินด้านลักษณะของหนังสือ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และด้านคุณค่าของหนังสือ ผลปรากฏดังนี้

1) ด้านลักษณะของหนังสือ

(1) การจัดรูปเล่ม ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นตรงกันว่า การจัดรูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ เล่มนี้มีขนาดของเล่มเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนการออกแบบปก

สวยงามดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ขนาดและจำนวนหน้าของหนังสือมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ขนาดตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและอายุของผู้เรียน ปก รูปเล่มแข็งแรงทนทาน และส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามรูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.94

(2) การจัดวางภาพประกอบ ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นตรงกันว่า การจัดวางภาพประกอบในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและวัยของผู้เรียน ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียนทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี และการจัดวางภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามและเหมาะสม โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00

2) ด้านเนื้อหา ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นตรงกันว่า เนื้อหาของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ได้ให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่ ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของผู้อ่าน การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่วกวน มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่เรื่องชัดเจน และกิจกรรมท้ายเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.66

3) ด้านการใช้ภาษา ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า การใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในส่วนของชื่อเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีการถ้อยคำและภาษาในการบรรยายเนื้อเรื่องอย่างเหมาะสม เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน ตัวอักษรที่ใช้มีความชัดเจนอ่านง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.74

4) ด้านคุณค่าของหนังสือ ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นตรงกันว่า คุณค่าของหนังสือในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ สามารถสร้างให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่ ทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตนได้ หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน สามารถเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของผู้เรียน ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.77

1.4.2 การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน

การตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่าน ดำเนินการโดยให้นักเรียน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้

1) ด้านลักษณะของหนังสือ

(1) การจัดรูปเล่ม นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการจัดรูปเล่มในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในด้านของความน่าสนใจของชื่อเรื่อง ความสวยงามของปกความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร ความเหมาะสมของจำนวนหน้า ปก และรูปเล่มแข็งแรงทนทาน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.82

(2) การจัดวางภาพประกอบ นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการจัดวางภาพประกอบในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในด้านของภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามชวนให้อ่านเนื้อเรื่อง ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง และภาพประกอบสื่อความหมายได้ชัดเจน ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5

2) ด้านเนื้อหา นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการเนื้อหาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ได้ให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่ ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของผู้อ่าน การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่วกวน มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่เรื่องชัดเจน ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น และกิจกรรมท้ายเรื่องช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5

3) ด้านการใช้ภาษา นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในส่วนของการใช้ถ้อยคำ การใช้ภาษาในการบรรยายเนื้อเรื่อง เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน การใช้สำนวนและภาษาสละสลวย ชวนให้อ่าน โดยมีความระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.9

4) ด้านคุณค่าของหนังสือ นักเรียนมีความคิดเห็นว่าคุณค่าของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ สามารถสร้างให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่ ทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตนได้ หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน สามารถเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะ

ทางด้านกรอ่านของผู้เรียน ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ และเมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ทำให้รู้สึกอยากอ่านหนังสือแบบนี้อีก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5

2 อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่อง การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ ผู้ศึกษาได้นำผลการศึกษามาอภิปราย ดังนี้

2.1 ด้านลักษณะของหนังสือ

2.1.1 การจัดรูปเล่ม

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่าการจัดรูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ เล่มนี้มีขนาดของเล่มเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน การออกแบบปกสวยงามดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ขนาดและจำนวนหน้าของหนังสือมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ขนาดตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและอายุของผู้เรียน ปก รูปเล่มแข็งแรงทนทาน และส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามรูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.94 แสดงว่าด้านการจัดรูปเล่มมีความเหมาะสมมากที่สุด

นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการจัดรูปเล่มในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในด้านของความน่าสนใจของชื่อเรื่อง ความสวยงามของปกความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร ความเหมาะสมของจำนวนหน้า ปก และรูปเล่มแข็งแรงทนทาน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.82 แสดงว่าระดับคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด

สรุปได้ว่า ด้านการจัดรูปเล่มของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 จังหวัดกระบี่ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น มีขนาดของเล่มเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน การออกแบบปกสวยงามดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ชื่อเรื่องมีความน่าสนใจ ขนาดและจำนวนหน้าของหนังสือมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ขนาดตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและอายุของผู้เรียน ปก รูปเล่มแข็งแรงทนทาน และส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามรูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าด้านการจัดรูปเล่มมีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

2.1.2 การจัดวางภาพประกอบ

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่า ด้านการจัดวางภาพประกอบในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและวัยของผู้เรียน ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียนทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี และการจัดวางภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามและเหมาะสม โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5 แสดงว่า ด้านการจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมมากที่สุด

นักเรียนมีความคิดเห็นว่า การจัดวางภาพประกอบในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในด้านของภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามชวนให้อยากอ่านเนื้อเรื่อง ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง และภาพประกอบสื่อความหมายได้ชัดเจน ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 5 แสดงว่า ด้านการจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมมากที่สุด

สรุปได้ว่า ด้านการจัดวางภาพประกอบในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นนั้น มีการจัดวางภาพประกอบมีความสวยงามชวนให้อยากอ่านเนื้อเรื่อง ความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและวัยของผู้เรียน ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียน ทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี และการจัดวางภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามและเหมาะสม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ด้านการจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

2.2 ด้านเนื้อหา

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่า ด้านเนื้อหาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ได้ให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่ ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของผู้อ่าน การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่วกวน มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่ละเรื่องชัดเจน และกิจกรรมท้ายเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 แสดงว่า ด้านเนื้อหามีความเหมาะสมมากที่สุด

นักเรียนมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ได้ให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่ ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของผู้อ่าน

การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่
วกวน มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่เรื่องชัดเจน ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น และกิจกรรมท้ายเรื่อง
ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 5 แสดงว่าด้านเนื้อหา มีความ
เหมาะสมมากที่สุด

สรุปได้ว่า ด้านเนื้อหาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นนั้น ได้ให้ความรู้
ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่ ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของ
ผู้อ่าน การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจ
ง่ายไม่วกวน มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่เรื่องชัดเจน และกิจกรรมท้ายเรื่องมีความเหมาะสมและ
สอดคล้องกับเนื้อหา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าด้านการจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมระดับมาก
ที่สุด

2.3 ด้านการใช้ภาษา

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่า การใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง
“ณ เมืองบี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในส่วน
ของชื่อเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีการถ้อยคำและภาษาในการบรรยาย
เนื้อเรื่องอย่างเหมาะสม เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน ตัวอักษรที่ใช้มีความชัดเจน อ่านง่ายเหมาะสมกับ
วัยของผู้อ่าน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 แสดงว่าด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมมาก
ที่สุด

นักเรียนมีความคิดเห็นว่า การใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมือง
บี่” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ ในส่วนของการ
ใช้ถ้อยคำ การใช้ภาษาในการบรรยายเนื้อเรื่อง เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน การใช้สำนวนและภาษา
สละสลวย ชวนให้อยากอ่าน โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.9 แสดงว่าด้านการใช้ภาษา มี
ความเหมาะสมมากที่สุด

สรุปได้ว่า ด้านการใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบี่” สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นนั้น ในส่วนของ
ชื่อเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีการถ้อยคำและภาษาในการบรรยายเนื้อเรื่อง
อย่างเหมาะสม เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน ตัวอักษรที่ใช้มีความชัดเจน อ่านง่ายเหมาะสมกับวัยของ
ผู้อ่าน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

2.4 ด้านคุณค่าของหนังสือ

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า คุณค่าของหนังสือในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ สามารถสร้างให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่ ทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตนได้ หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน สามารถเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของผู้เรียน ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 แสดงว่าด้านการใช้ภาษามีความเหมาะสมมากที่สุด

นักเรียนมีความคิดเห็นว่า คุณค่าของหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ สามารถสร้างให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่ ทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตนได้ หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน สามารถเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของผู้เรียน ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ และเมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ทำให้รู้สึกอยากอ่านหนังสือแบบนี้อีก โดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 5 แสดงว่าด้านการใช้ภาษามีความเหมาะสมมากที่สุด

สรุปได้ว่า ด้านคุณค่าของหนังสือในหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นนั้น สามารถสร้างให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่ ทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตนได้ หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน สามารถเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของผู้เรียน ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ และเมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ทำให้รู้สึกอยากอ่านหนังสือแบบนี้อีก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าด้านคุณค่าของหนังสือมีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

สรุปภาพรวมของหนังสือ

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นเกี่ยวกับภาพรวมของหนังสือส่งเสริมการอ่านมีค่าโดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.78 สำหรับนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพรวมของหนังสือที่สร้างขึ้นมีค่าโดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.94 ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ สามารถนำไปพัฒนาทักษะการอ่าน และส่งเสริมลักษณะนิสัยรักการอ่านของนักเรียนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำหนังสือไปใช้

3.1.1 ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจวัตถุประสงค์และเนื้อหาของหนังสือให้ชัดเจน เพื่อให้สามารถเสนอแนะให้ผู้เรียนใช้หนังสือได้ถูกต้อง

3.1.2 การใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านเล่มนี้ ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการอ่าน เขียน คิดวิเคราะห์ได้อย่างน้อยในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 หากผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน เขียน คิดวิเคราะห์น้อยกว่าในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ควรมีครูและผู้ปกครองช่วยในการให้คำแนะนำ

3.1.3 เมื่อผู้เรียนอ่านเรื่องราวของเนื้อหาในหนังสือจบในแต่ละเรื่อง นักเรียนควรทำกิจกรรมท้ายเรื่องที่ระบุไว้ในแต่ละเรื่อง เพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจจากการอ่านในเรื่องต่าง ๆ

3.1.4 กิจกรรมท้ายบทเรียน ครูผู้สอนสามารถออกเป็นกิจกรรมเพิ่มเติมได้ เช่น กิจกรรมประเด็นคำถาม กิจกรรมศึกษาค้นคว้า กิจกรรมสำรวจสืบค้น เป็นต้น

3.1.5 หนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง “ณ เมืองบึง” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 เล่มนี้ สามารถนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม รายวิชาท้องถิ่นซึ่งเป็นรายวิชาเพิ่มเติม และรายวิชาการงานอาชีพ

3.2 ข้อเสนอแนะในการสร้างหนังสือครั้งต่อไป

3.2.1 ครูควรนำเรื่องราวในท้องถิ่นของจังหวัดกระบี่ในด้านอื่น ๆ มาสร้างเป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านทั้งในรูปแบบของร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความสนใจ

สร้างความตระหนัก ปลุกฝังให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน มีคุณธรรม และจริยธรรม ตลอดจนสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และห่วงใยท้องถิ่นและบรรพชนของตนเอง

3.2.2 นอกจากการสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านด้วยรูปแบบของตัวเล่มหนังสือแล้ว ครูควรสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านในรูปแบบอื่นๆ ที่น่าสนใจ ทันสมัย กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน อาทิ การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ หนังสือส่งเสริมการอ่านประเภทบทเรียนการ์ตูน เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545 ข). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). *รายงานการวิจัยการสำรวจความเป็นไปได้ในการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนของกรมวิชาการ*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ: พรินทวานกราฟฟิค.
- _____. (2546). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่
2) พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.
- _____. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กลิ่น คงเหมือนเพชร. (2541). *สังคมและวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่*. กระบี่: รุ่งโรจน์การพิมพ์.
- การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์. (2550). *การใช้ภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 5*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กุศยา แสงเดช. (2545). *แบบฝึก คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับ
ประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม็ค.
- งานพระราชทานเพลิงศพพระราชสุดทิวี (สิงห์ จันทาโท) วัดแก้วโกรวาราม จังหวัดกระบี่ 14
มีนาคม 2536. (ม.ป.ป.).
- จินตนา ไบกาชویی. (2542). *เทคนิคการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2547). *เทคนิคการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- จุฬาลักษณ์ ลัทธิกุล. (2556). *การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านนิทานพื้นบ้านจังหวัดนครสวรรค์
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดสุคตวราราม จังหวัด
นครสวรรค์*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สำนักบรรณสารสนเทศ.
- ฉวีวรรณ คูหาภินนทร์. (2527). *การทำหนังสือสำหรับเด็ก (บรรณ 441)*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:
บูรพาสาส์น.
- _____. (2542). *การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน (Reading and Reading Promotion)*.
กรุงเทพฯ: ศิลปบรรณาการ.

- ณรงค์ ทองปาน. (2526). *การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: กรมฝึกหัดครู.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล และคณะ. (2551). *แบบฝึกอ่านเขียนเรียนรู้กับนกฮูก*. กรุงเทพฯ: โกลบอล เอ็ด.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2537). *เทคนิคและตัวอย่างการเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่านเพิ่มเติม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มิติใหม่.
- ถวัลย์ มาศจรัส และสุรางค์ เช้าเจริญ. (2555). *คู่มือการใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน "หน่วยการเรียนรู้สืบสานภูมิปัญญา" เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนและการพัฒนาผลงานทางวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- เพ็ญโฉม จันทร์โพธิ์. (2556). *การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง "นิทานพื้นบ้านโคราช" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครราชสีมา*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช: สำนักบรรณสารสนเทศ.
- กัญญาพร นิตยะประภา. (2534). *การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- รังสิมันต์ ฉิมรักษ์. (2550). *การเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- รัตพร ชังธาดา. (2542). *หนังสือสำหรับเด็ก*. มหาสารคาม: สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรรณิ โสมประยูร. (2542). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2553). *เทคนิคการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- สถาบันพัฒนาความก้าวหน้า. (2550). *เอกสารประกอบการอบรมเตรียมรับการประเมินการดำรงวิทยฐานะและการเลื่อนวิทยฐานะตามหลักเกณฑ์ปรับปรุงใหม่*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาความก้าวหน้า.
- สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2550). *กลเม็ดการอ่านให้เก่ง*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สำลี รักสุทธี. (2553). *การจัดทำสื่อวัตกรรมการเรียนการสอนและแผนประกอบสื่อวัตกรรมการเรียน*. นนทบุรี: พิมพ์.
- สิริกาญจน์ ศิริพานิช. (2556). *การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่องนิทานพื้นบ้านกรุงเทพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดราชบพิศ กรุงเทพฯ*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สำนักบรรณสารสนเทศ.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2551). *นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ 9119 เทคนิควิธีคิด.

สุชาติ เจริญฤทธิ์. (2543). การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่าน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง “เที่ยวเมืองพังงา”. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2552). ทักษะการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน. กรุงเทพฯ: สหมิตรพรินต์ติ้ง แอนด์ลิตซิ่ง.

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2554). ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ชื่อ นางบุญเพ็ญ บ่อหนา
- ตำแหน่ง ครูเชี่ยวชาญ
- สถานที่ทำงาน โรงเรียนอุตรกิจ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
- วุฒิการศึกษา
- ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
 - ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จังหวัดกรุงเทพมหานคร
- ประสบการณ์หรือความชำนาญ
- เริ่มรับราชการครู 28 มิถุนายน พ.ศ. 2534 ณ โรงเรียนบ้านคลองรี้ว อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่
 - 26 มิถุนายน พ.ศ. 2541 เข้าทำงาน ณ โรงเรียนบ้านคลองกำ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
 - 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 – ปัจจุบัน เข้าทำงาน ณ โรงเรียนอุตรกิจ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
 - สอนในรายวิชาภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6
 - อายุราชการ 28 ปี

2. ชื่อ นางสุขสำราญ คงแก้ว
 ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
 สถานที่ทำงาน -
 วุฒิการศึกษา - ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาเอกภาษาไทย
 วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์
 จังหวัดปทุมธานี
 - ศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.บ) สาขาวิชาภาษาไทย
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ประสบการณ์หรือความชำนาญ
- เริ่มรับราชการครูเมื่อปี 2522 ณ โรงเรียนบ้านคลองแรด
อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่
 - ปี พ.ศ. 2523 – 2559 (เกษียณอายุราชการ) ณ โรงเรียนบ้านกลาง-
มิตรภาพที่ 44 อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่
 - - อดีตสอนในรายวิชาภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6
 - อายุราชการ 37 ปี
3. ชื่อ อุไรวรรณ เพ็ชรรัตน์
 ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านห้วยเสียด อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่
 วุฒิการศึกษา - ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาภาษาไทย
 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
 - ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาบริหารการศึกษา
 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
- ประสบการณ์หรือความชำนาญ
- เริ่มรับราชการครู 16 มิถุนายน พ.ศ. 2541 ณ โรงเรียนบ้านควนม่วง
อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่
 - 15 มิถุนายน 2559 เข้าทำงาน ณ โรงเรียนบ้านห้วยเสียด
อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่
 - สอนในรายวิชาภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 - อายุราชการ 21 ปี

ภาคผนวก ข

รายชื่อนักเรียนที่ร่วมประเมินหนังสือ

รายนามนักเรียนที่ร่วมประเมิน

รายนามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำปีการศึกษา 2562 ของโรงเรียน
บ้านกลางมิตรภาพที่ 44 อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
กระบี่ ที่ร่วมประเมิน

เด็กชายสุทธิรักษ์ บุตรปอด

เด็กชายสรยุทธ ชูคง

เด็กชายพิพัฒพงษ์ สง่าหวัง

เด็กชายชาติรี เพ็ชรสุทธิ

เด็กหญิงพัชรภา บ้านนบ

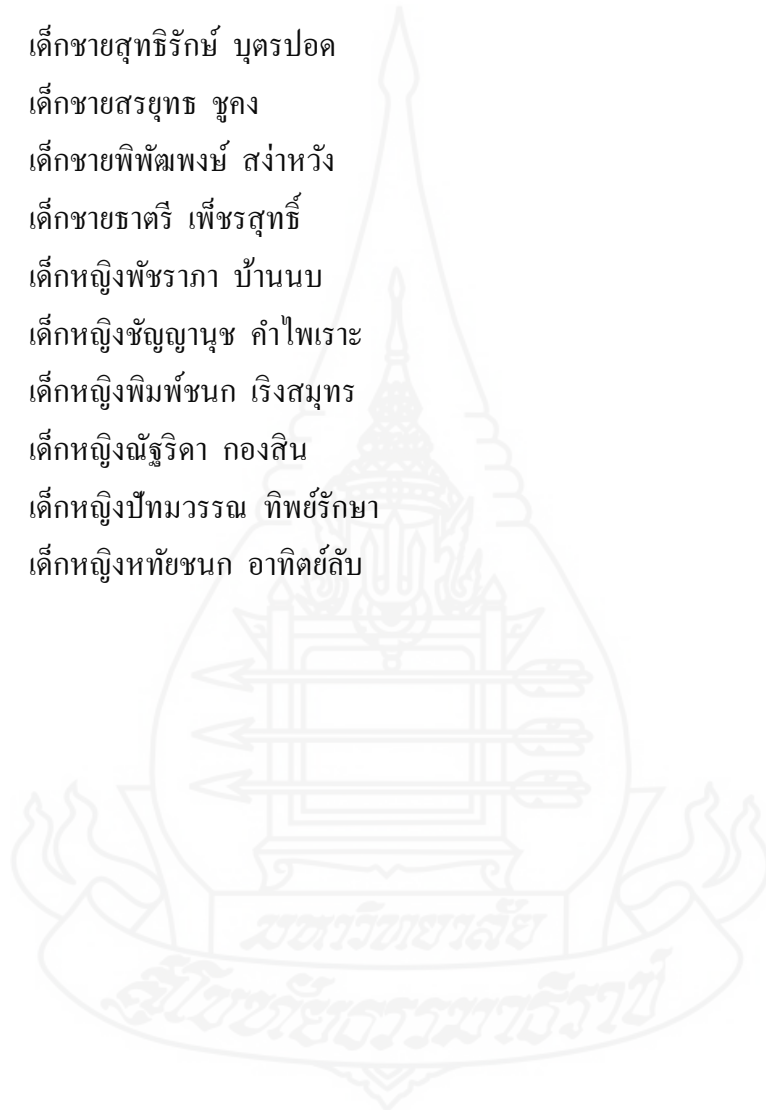
เด็กหญิงชญัญญา นุช คำไพบระ

เด็กหญิงพิมพ์ชนก เรืองสมุทร

เด็กหญิงณัฐริดา กองสิน

เด็กหญิงปัทมวรรณ ทิพย์รักษา

เด็กหญิงหทัยชนก อาทิตย์ลับ

ภาคผนวก ค

แบบประเมินคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ

**แบบประเมินคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่าน
เรื่อง “ ณ เมืองปี ” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่
สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

5	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

หากผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอเพิ่มเติม กรุณาเขียนลงในช่องเสนอแนะ

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ด้านลักษณะของหนังสือ 1.1 การจัดรูปเล่ม 1.1.1 ขนาดของเล่มเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 1.1.2 การออกแบบปกสวยงาม ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน 1.1.3 ขนาดของหนังสือ และจำนวนหน้ามีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 1.1.4 ขนาดของตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและอายุของผู้เรียน 1.1.5 ปก และรูปเล่มแข็งแรงทนทาน 1.1.6 ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามรูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน					

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
<p>1. ด้านลักษณะของหนังสือ</p> <p>1.2 การจัดวางภาพประกอบ</p> <p>1.2.1 การจัดวางภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงาม และเหมาะสม</p> <p>1.2.2 ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและวัยของผู้เรียน</p> <p>1.2.3 ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง</p> <p>1.2.4 ภาพประกอบส่งเสริมจินตนาการผู้เรียน</p> <p>1.2.5 ภาพประกอบทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี</p>					
<p>2. ด้านเนื้อหา</p> <p>2.1 เนื้อหาให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่</p> <p>2.2 เนื้อหาส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของผู้อ่าน</p> <p>2.3 การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม</p> <p>2.4 มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่วกวน</p> <p>2.5 มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่ละเรื่องได้ชัดเจน</p> <p>2.6 กิจกรรมท้ายเรื่องมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับเนื้อหา</p>					
<p>3. ด้านการใช้ภาษา</p> <p>3.1 ชื่อเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง</p> <p>3.2 การใช้ถ้อยคำ และการใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน</p> <p>3.3 ตัวอักษรมีความชัดเจน อ่านง่าย เหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน</p>					

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
3. ด้านการใช้ภาษา (ต่อ) 3.4 ภาษาในการบรรยายเนื้อเรื่อง เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน					
4. ด้านคุณค่าของหนังสือ 4.1 นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่ 4.2 นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตน 4.3 หนังสือช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน 4.4 หนังสือเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของผู้เรียน 4.5 นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเรื่องนี้ 4.6 หนังสือช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้ประเมิน

ภาคผนวก ง

ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ตารางที่ 1 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านลักษณะของหนังสือ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
1. ด้านลักษณะของหนังสือ							
1.1 การจัดรูปเล่ม							
1.1.1 ขนาดของเล่มเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.1.2 การออกแบบปกสวยงาม ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.1.3 ขนาดของหนังสือ และจำนวนหน้ามีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด
1.1.4 ขนาดของตัวอักษรที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและอายุของผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.1.5 ปก และรูปเล่มแข็งแรงทนทาน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.1.6 ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามรูปแบบของหนังสือส่งเสริมการอ่าน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด

ตารางที่ 1 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านลักษณะของหนังสือ (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5			2	1		
1.2 การจัดวางภาพประกอบ							
1.2.1 การจัดวางภาพประกอบ ในเนื้อเรื่องมีความ สวยงาม และเหมาะสม	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2.2 ภาพประกอบมีความ เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และวัยของผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2.3 ภาพประกอบมี ความสัมพันธ์กับ เนื้อเรื่อง	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2.4 ภาพประกอบส่งเสริม จินตนาการผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2.5 ภาพประกอบทำให้ เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า ด้านลักษณะของหนังสือ ในส่วนของการจัดรูปเล่ม มีระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.66 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.94 และในส่วนของการจัดวางภาพประกอบ ระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 5.00

ดังนั้น ด้านลักษณะของหนังสือโดยภาพรวม มีระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.66 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.96 แสดงว่า ด้านลักษณะของหนังสือ มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 2 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านเนื้อหา

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
2. ด้านเนื้อหา							
2.1 เนื้อหาให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.2 เนื้อหาส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของผู้อ่าน	1	2	-	-	-	4.33	มาก
2.3 การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.4 มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่วกวน	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด
2.5 มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่ละเรื่องได้ชัดเจน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.6 กิจกรรมท้ายเรื่องมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับเนื้อหา	-	3	-	-	-	4	มาก

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า ด้านเนื้อหาของหนังสือ มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.00 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.66 แสดงว่า ด้านเนื้อหาของหนังสือ มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 3 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านการใช้ภาษา

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
3. ด้านการใช้ภาษา							
3.1 ชื่อเรื่องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด
3.2 การใช้ถ้อยคำ และการใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด
3.3 ตัวอักษรมีความชัดเจน อ่านง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
3.4 ภาษาในการบรรยายเนื้อเรื่องเมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่า ด้านการใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.66 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.74 แสดงว่า ด้านการใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้น มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านคุณค่าของหนังสือ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
4. ด้านคุณค่าของหนังสือ							
4.1 นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดกระบี่	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด
4.2 นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน ห่วงแหนท้องถิ่นและบรรพชนของตน	2	1	-	-	-	4.66	มากที่สุด

ตารางที่ 4 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านคุณค่าของหนังสือ (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
4.3 หนังสือช่วยเสริมสร้างคุณธรรม และจริยธรรมให้แก่ผู้เรียน	1	2	-	-	-	4.33	มาก
4.4 หนังสือเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้าง และพัฒนาทักษะทางด้าน การอ่านของผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.5 นักเรียนได้รับทั้งความรู้และ ความสนุกสนานเพลิดเพลินจาก การอ่านหนังสือเรื่องนี้	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.6 หนังสือช่วยปลูกฝังและ ส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ ผู้เรียน	3	-	-	-	-	5	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า ด้านคุณค่าของหนังสือ มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.33 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.77 แสดงว่า ด้านคุณค่าของหนังสือ มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 5 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยรวม

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	การแปลความหมาย
1. ด้านลักษณะของหนังสือ	4.96	มากที่สุด
2. ด้านเนื้อหา	4.66	มากที่สุด
3. ด้านการใช้ภาษา	4.74	มากที่สุด
4. ด้านคุณค่าของหนังสือ	4.77	มากที่สุด
รวม	4.78	มากที่สุด

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับนักเรียน

**แบบสอบถามความคิดเห็นของหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองปี่”
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

ชื่อ ชั้น

ตอนที่ 1 แบบประเมินระดับความคิดเห็น

คำชี้แจง จากการทำให้นักเรียนได้อ่านหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองปี่” เล่มนี้ แล้ว ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การตัดสินดังนี้

5	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	นักเรียนมีความคิดเห็นที่เหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองปี่”	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ด้านลักษณะของหนังสือ 1.1 การจัดรูปเล่ม 1.1.1 ชื่อเรื่องน่าสนใจ 1.1.2 ปกสวยงามน่าสนใจ 1.1.3 ขนาดของตัวอักษรและจำนวนหน้ามีความเหมาะสม 1.1.4 ปก และรูปเล่มแข็งแรงทนทาน 1.2 การจัดวางภาพประกอบ 1.2.1 ภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามชวนให้อยากอ่านเนื้อเรื่อง 1.2.2 ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง					

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองปี่”	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
<p>1.2 การจัดวางภาพประกอบ (ต่อ)</p> <p>1.2.3 ภาพประกอบสื่อความหมายได้ชัดเจน ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น</p>					
<p>2. ด้านเนื้อหา</p> <p>2.1 เนื้อหาให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ จังหวัดกระบี่</p> <p>2.2 เนื้อหาส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของผู้อ่าน</p> <p>2.3 การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม</p> <p>2.4 มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้ว เข้าใจง่ายไม่วกวน</p> <p>2.5 มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่ละเรื่องได้ชัดเจน เข้าใจง่าย ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น</p> <p>2.6 กิจกรรมท้ายเรื่องช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น</p>					
<p>3. ด้านการใช้ภาษา</p> <p>3.1 การใช้ถ้อยคำและการใช้ภาษาในการบรรยาย เนื้อเรื่อง เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน</p> <p>3.2 คำนวนและภาษาที่ใช้สละสลวย ชวนให้อยาก อ่าน</p>					
<p>4. ด้านคุณค่าของหนังสือ</p> <p>4.1 นักเรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของ จังหวัดกระบี่</p> <p>4.2 จากการอ่านหนังสือเรื่องนี้ นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน หวังเห็นท้องถิ่นและบรรพชนของ ตนเองมากยิ่งขึ้น</p> <p>4.3 หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้างคุณธรรมและ จริยธรรมให้แก่นักเรียน</p>					

ความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “ณ เมืองปี่”	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
<p>4. ด้านคุณค่าของหนังสือ (ต่อ)</p> <p>4.4 หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของนักเรียนได้</p> <p>4.5 นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเรื่องนี้</p> <p>4.6 หนังสือเล่มนี้ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่ นักเรียนได้</p> <p>4.7 เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ทำให้รู้สึกอยากอ่านหนังสือแบบนี้อีก</p>					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

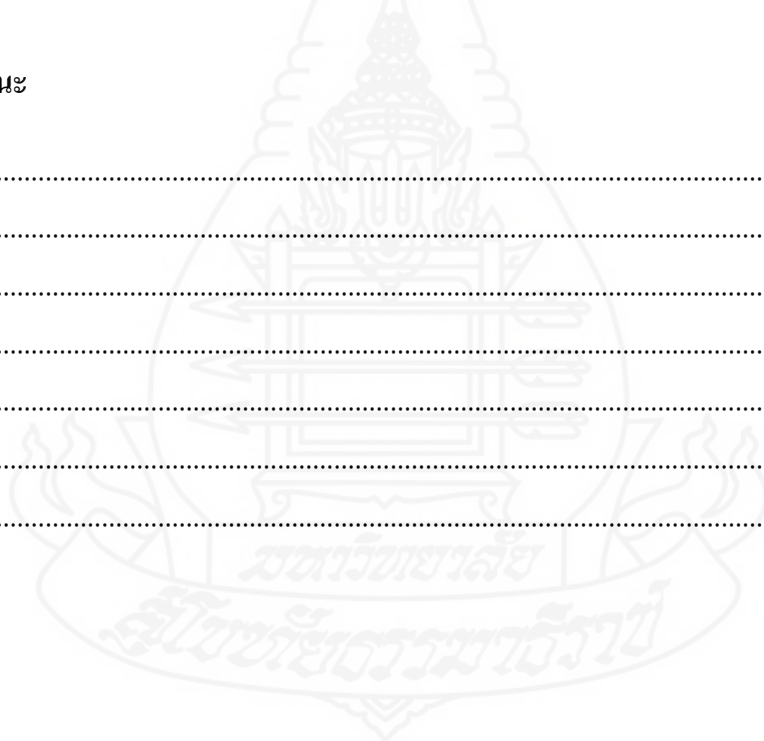
.....

.....

.....

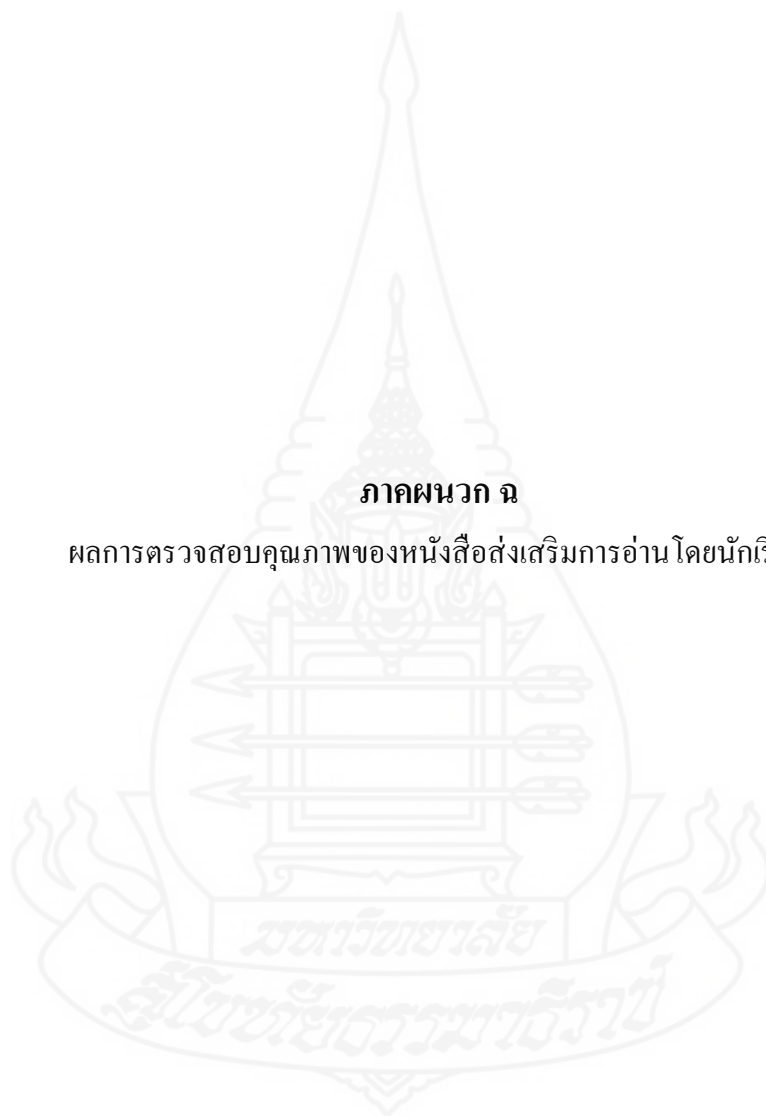
.....

.....

ภาคผนวก ฉ

ผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยนักเรียน

ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านโดยนักเรียน

ตารางที่ 1 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านลักษณะของหนังสือ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
1. ด้านลักษณะของหนังสือ							
1.1 การจัดรูปเล่ม							
1.1.1 ชื่อเรื่องน่าสนใจ	5	5	-	-	-	4.5	มากที่สุด
1.1.2 ปกสวยงามน่าสนใจ	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.1.3 ขนาดของตัวอักษรและจำนวนหน้ามีความเหมาะสม	8	2	-	-	-	4.8	มากที่สุด
1.1.4 ปก และรูปเล่มแข็งแรงทนทาน	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2 การจัดวางภาพประกอบ							
1.2.1 ภาพประกอบในเนื้อเรื่องมีความสวยงามชวนให้อ่านเนื้อเรื่อง	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2.2 ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
1.2.3 ภาพประกอบสื่อความหมายได้ชัดเจนช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า ด้านลักษณะของหนังสือ ในส่วนของการจัดรูปเล่ม มีระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.82 และในส่วนของการจัดวางภาพประกอบ ระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 5.00

ดังนั้น ด้านลักษณะของหนังสือโดยภาพรวม มีระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 ถึง 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม 4.90 แสดงว่า ด้านลักษณะของหนังสือ มีคุณสมบัติเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 2 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านเนื้อหา

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
2. ด้านเนื้อหา							
2.1 เนื้อหาให้ความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดกระบี่	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.2 เนื้อหาส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของผู้อ่าน	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.3 การดำเนินเรื่องน่าอ่าน ชวนติดตาม	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.4 มีการลำดับเนื้อเรื่องตามลำดับขั้นตอน อ่านแล้วเข้าใจง่ายไม่วกวน	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.5 มีการอธิบายคำศัพท์ในแต่ละเรื่องได้ชัดเจน เข้าใจง่าย ช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
2.6 กิจกรรมท้ายเรื่องช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า ด้านเนื้อหาของหนังสือ มีระดับคะแนนเฉลี่ย 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 5.00 แสดงว่า ด้านลักษณะของหนังสือ มีคุณสมบัติเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 3 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านการใช้ภาษา

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
3. ด้านการใช้ภาษา							
3.1 การใช้ถ้อยคำ และการใช้ภาษา ในการบรรยาย เนื้อเรื่อง เมื่ออ่านแล้วเข้าใจชัดเจน	9	1	-	-	-	4.9	มากที่สุด
3.2 สำนวนและภาษาที่ใช้ สละสลวย ชวนให้อยากอ่าน	9	1	-	-	-	4.9	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่า ด้านการใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้น มีระดับคะแนนเฉลี่ย 4.90 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 4.90 แสดงว่า ด้านการใช้ภาษาในหนังสือส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้นนี้ มีคุณเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านคุณค่าของหนังสือ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
4. ด้านคุณค่าของหนังสือ							
4.1 นักเรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับ ข้อมูลของจังหวัดกระบี่	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.2 จากการอ่านหนังสือเรื่องนี้ นักเรียนเกิดความรัก ความ ผูกพัน ห่วงแทนท้องถิ่นและ บรรพชนของตนเองมากยิ่งขึ้น	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.3 หนังสือเล่มนี้ช่วยเสริมสร้าง คุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ นักเรียน	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด

ตารางที่ 4 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือด้านคุณค่าของหนังสือ (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	5	4	3	2	1		
4. ด้านคุณค่าของหนังสือ							
4.4 หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะทางการอ่านของนักเรียนได้	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.5 นักเรียนได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเรื่องนี้	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.6 หนังสือเล่มนี้ช่วยปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้นักเรียนได้	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด
4.7 เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ทำให้รู้สึกอยากอ่านหนังสือแบบนี้อีก	10	-	-	-	-	5	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า ด้านคุณค่าของหนังสือ มีระดับคะแนนเฉลี่ย 5.00 คิดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 5.00 แสดงว่า ด้านคุณค่าของหนังสือ มีคุณเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 5 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่าน โดยรวม

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	การแปลความหมาย
1. ด้านลักษณะของหนังสือ	4.90	มากที่สุด
2. ด้านเนื้อหา	5.00	มากที่สุด
3. ด้านการใช้ภาษา	4.90	มากที่สุด
4. ด้านคุณค่าของหนังสือ	5.00	มากที่สุด
รวม	4.95	มากที่สุด

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวอุษณีย์ สงวนศรี
วัน เดือน ปีเกิด	11 กรกฎาคม พ.ศ. 2534
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
ประวัติการศึกษา	ศึกษาศาสตรบัณฑิต เอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2558
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านกลางมิตรภาพที่ 44 อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่
ตำแหน่ง	ครู อันดับ คศ. 1

